

EDITORIAL
ALBAMARC

LA PORCIÓ ESAÏDA DEL CROSCAT

© 2013 Daniel Harris Torres. Tots els drets reservats

CAPÍTOL 1

Les mans es mantenien suoses dins els guants. La xafogor del migdia era insuportable a la llum del sol. L'estiu estrenyia, però romania allà incrustat sense parsimònia. Jeia amagat darrere els matolls, a escassos metres del camí, amb el punt de mira posat en una roca.

Durant l'espera, llarga i pacient, va conservar el cap fred i va analitzar el motiu pel qual es trobava en aquella posició. En calent, estava convençut i preparat per actuar gràcies a la quantitat excessiva de ràbia acumulada a través dels anys. Hauria d'eludir les greus conseqüències o les acceptaria, sense remei, justificant la seva cínica bogeria.

El sol restava en el punt més alt, tot i que s'hagués sobrepassat el migdia. Ningú, amb dos dits de front, dedicaria una passejada per les grederes del Croscat, enmig de la zona volcànica, a aquelles hores tempestives, amb el panorama que hi havia. No obstant això, ell estava segur de l'itinerari que escollia el matrimoni a qui volia assassinar. Es mantenia impassible. Havia estudiat els moviments rutinaris i sabia que aquell era el moment; quan muntaven a cavall per a desconnectar de la feina.

Va escoltar un soroll. Una parella de turistes reia i s'apropava pel camí de terra. Els va maleir. A vista d'ocell, va resseguir el pas maldestre dels caçadors d'imatges. Es van aturar al cercle central sense deixar de fer fotos al sorprenent tall del volcà. Per sort, no van mirar cap a on es trobava amagat i van continuar el recorregut pel decorat natural, propi d'un parc temàtic o, directament, del planeta Mart. Van anar avançant lentament, parant-se a cada pedra sortint, trepitjant la platja volcànica i imitant ser astronautes. Ell els vigilava impacient, blasfemant contra les ximpleries de la parella, veient como prenien la pujada de tornada al punt d'informació. La suor es va duplicar. Al sol se li van sumar els nervis. Quan va deixar de tenir contacte visual, va cridar-li l'atenció el so d'uns cascos i el ressò d'un renill. Ho esperava amb ànsia.

—Amor, anem per la part de dalt, però tingues cura amb el terraplè —va escoltar lluny enllà.

Van agafar el revolt amb lentitud. El cavall que muntava la dona tenia el cap al costat de la cuixa dreta del seu company i guia. Es notava espantat, segons el seu comportament. Per alguna raó s'escudava al darrere del seu líder, incomplint els desitjos de la seva propietària, que pretenia anar en fila índia, més allunyada del congost.

En el camp de visió de l'equí va aparèixer aquella amenaça, el seu olfacte i la seva oïda ho havien detectat. Tenia alçades les orelles i la cua caiguda, cosa que va transmetre preocupació al seu genet. Els dos cavalls es van detenir. L'home va girar el seu cap dirigint-se a la dona amb gestos de no saber el motiu de l'aturada. Va acariciar el coll del semental per a que es tranquil·litzés. De sobte, va rebre un fort impacte a la testa que li va provocar agafar-se a les regnes per no caure. En moure's va fer girar al seu cavall, que va empènyer al següent. Atordit i espantat, va veure caure a la seva parella, encara muntada, pel precipici. Abans d'intentar baixar del cavall va notar un segon cop que li va ennuvol·lar la vista. Va caure en rodó.

Des de dalt, l'agressor va deixar de tibar la seva arma i va procedir a empènyer una gran pedra preparada per a l'ocasió. Amb molt d'esforç va aconseguir desembussar-la. Part del terreny es va esvair en direcció a l'home inconscient. El cavall va recular per no ser engolit pel riu de pedres, que van atacar violentament contra el cos inert. Més avall, el segon animal es va incorporar després del xoc contra el sòl esmorteït, esquivant les pedrotes. Desgraciadament, el cavall es va salvar en caure damunt del cos de la dona.

De forma esbojarrada i ràpida, l'assaltant va descendir fins al camí, ensopegant-se amb malaptesa. L'aparell desencadenant de l'atrocitat li va caure al terra, el va recollir i se'l va intentar ficar dins la butxaca, deixant-ho a mig fer. Va mirar el cadàver i després l'animal. Va tirar del cavall i el va conduir fins a l'altre, que estava a la part inferior del desnivell. Va agafar les regnes de tots dos i es va encaminar cap a l'edifici d'informació turística. Va passar de llarg, el més ràpid que va poder, sense veure ningú. Va arribar a l'encreuament dels camins i un dels cavalls va bramar, cosa que va provocar que el lladre s'apartés bruscament, xocant contra el cartell indicatiu del

volcà. Va estirar amb fermesa del ronsal per dominar-lo i va prendre la sendera de l'esquerra. Es van anar allunyant i van desaparèixer pel paisatge.

Un home, des d'una distància prou àmplia, en veure'l, va engegar el seu cotxe i es va apropar cap a ell. Quan va estar al seu costat, en un racó de poca visibilitat, va tancar-li el pas creuant el vehicle i va sortir amb un mig somriure. L'autor del crim va haver de detenir-se.

—He vist com una parella que muntava a cavall entrava al Croscat i, més tard, apareixes tu amb els dos animals, bruts i amb restes de sang. Crec que ens hem d'entendre, ja que m'he convertit en testimoni d'un assassinat. M'equivoco? —va presumir l'home, segur de si mateix, sabent molt bé del que parlava.

Va negar sense dir res, inflant les galtes i panteixant.

—Doncs això. Ja pensaré com cobrar el meu silenci —va exhortar, deixant anar una riallada maliciosa.

L'homicida va sentir còlera i impotència en haver d'accedir a un xantatge previsible, però no li va quedar alternativa. Va revelar-li dades de contacte sota amenaces i exigències per acatar ordres en un futur immediat. Després de caure en el parany, va continuar la seva fugida rumb a l'espessor. L'engalipador es va pujar al seu cotxe, delectant-se, i va seguir amb la mirada el caminar del malfactor. Amb tres maniobres va canviar de sentit i, passat gairebé un quilòmetre, es va incorporar a la carretera local, en direcció a la ciutat d'Olot.

L'Unai vivia aliè a successos de gran format, més preocupat en els seus assumptes, com la majoria de la població. Ell, ja fos per atzar o bé per destí, era un estudiant avantatjat d'arquitectura, especialista en treure bones notes. Estava en el tram final de la seva carrera i el ritme de lliuraments no li deixava temps per massa més.

Sempre havia somiat en crear una edificació com la Casa de la Cascada, ubicada als Estats Units i objecte d'estudi de tot arquitecte. On la construcció tracta d'integrar-se constantment amb la

natura. Des de petit li entusiasraven els Meccano i els Clicks, accentuant la seva capacitat creativa. Es podia passar hores construint ciutats per després donar-li vida amb els ninots.

Amb pocs anys més, l'Unai solia sortir amb els seus pares per la capital de la Garrotxa. El somriure s'apoderava d'ell, arrugant les galtes envaïdes per l'acne, cada vegada que passejaven per davant d'algun edifici de la ruta del modernisme. De la casa Solà Morales li impactava la majestuosa galeria superior i les columnes decorades per al delit de la rambla. La casa Pujador li atreïa per ser tota de pedra. A la casa Gassiot s'inventava històries on la protagonista era una escultura situada damunt de la porta, mentre un àguila els vigilava des de la part central. Sobretot li encantava de nit, quan la façana estava il·luminada. O s'endinsava en una altra època quan entrava a la casa-museu de Can Trincheria. Malgrat la seva curta edat gaudia amb l'arquitectura, així com amb molts altres elements que, a la seva manera de veure, feien d'Olot un gran reclam turístic.

També estimava la naturalesa, els volcans i com la ciutat s'havia adaptat a ells. Del parc del museu dels volcans li eclipsava el seu assossec i la convivència amb els guardians del rierol, les oques. La Fageda d'en Jordà la hi coneixia com el palmell de la seva mà, gràcies a les excursions en bicicleta que realitzaven el seu pare i ell tots els diumenges.

—Tinc clar el que vull ser de gran, pare. M'agraden les cases i els boscos. Em dedicaré a fer castells —va confessar-li en un dels descansos, en els quals aprofitaven per esmorzar.

—Així m'agrada, fill, que tinguis inquietuds i ganes de fer coses —va respondre l'Ernest, amagant un somriure d'afecte sota el bigoti.

Com sempre, de tornada a la llar, la seva mare els esperava amb la taula parada i alguna sorpresa culinària al damunt. Tota la vida havia estat cuinera i a casa rebia l'aprovació de les seves idees amb gratitud, ja que tots dos eren de bon menjar. Passada l'hora de la migdiada, tota la família estirava les cames pels carrerons del centre històric. El moment més esperat per l'Unai radicava en la visita a la botiga de llaminadures del carrer Major. Allà gaudia com el que era, un nen sota la mirada atenta i complaent dels seus pares, d'igual forma que en les diverses fires d'artesanía escampades per la plaça Major, el Firal o la plaça Pia Almoïna. Els mercats de la zona compta-

ven amb una oferta d'alta qualitat de productes d'artesanía, ja fora d'aliments com d'altres mercaderies. Segons li recordava repetidament el seu pare, el reclam del consumidor, i requisit indispensable per poder participar-hi com a venedor, era que el producte havia d'estar elaborat per l'artesà.

La tarda enfosquia afavorint el treball dels fanals. El joc de llums perdent-se al llarg del carrer indicava quin havia estat el seu recorregut. En arribar a les grans arcades de la plaça Clarà, l'Unai, avançat, assenyalava amb entusiasme les ganes d'entrar al centre per veure la font. Malgrat anar gairebé cada setmana li encantava envoltar-la corrents per a, tot seguit, fer broma amb el seu pare i intentar mullar a la seva mare. Després de tot, s'havia convertit en un ritual familiar que amb el pas dels anys va anar perdent intensitat, gran part a causa de l'arribada de l'adolescència.

—Encara recordo les xerrades transcendents pel passeig de Barcelona entre fulles tardorenesques. Potser va ser una premonició per arribar fins a aquí —va sospirar—. Bé, fes-li un petó a la mare i cuideu-vos molt. Us estimo —va comentar l'Unai des del telèfon fix del menjador.

—Igualment campió. Ens veiem aviat. Un petó —va penjar el seu pare sense esperar resposta, afegint una riallada una mica amarga.

L'Unai es va quedar pensatiu, assegut al puf enfront de la tauleta. El menjador era bastant gran, comparat amb les habitacions. Estava proveït de tots els estris que caracteritzen a un pis d'estudiants, deixant a part els munts de llaunes, revistes i accessoris. Destacava un sofà de tres places al costat de la tauleta, davant d'un moble de muntatge ràpid on es trobaven integrats la televisió, el reproductor i una consola per compartir amb els companys. Darrere el sofà hi havia una taula extensible per als menjars i les partides de cartes. Al fons, dos grans balconeres negres de fusta pintada, que formaven part de la façana verda lateral, deixaven entrar la claror. L'edifici, en cantonada, era de només dues plantes i s'accedia pel carrer Terol, enmig del barri de Gràcia, en un dels districtes més animats i bohèmics de Barcelona. En sortir a la balconada, vigilant on situar els

peus per no fer caure cap test d'alguna collita prohibida, es podia veure una petita plaça amb una renglera d'arbres en un costat i una de bicicletes en l'altre.

“La ciutat és meravellosa i activa, però falta l’escalfor de la família”, va meditar l’Unai.

Per fi es va acabar l'aventura del Pau per terres irlandeses. L'estada a Belfast va resultar molt atractiva al principi, però també dura, sobretot, al final. A més, portava massa temps anhelant la gastronomia olotina. El Pau s'havia especialitzat en fregir patates en un lloc situat al carrer Donegall, a dues illes del City Hall.

Durant l'espera a l'aeroport internacional, després de trenta quilòmetres en taxi en sentit contrari al que creia habitual, es va posar a reflexionar sobre aquell any intens fora de casa.

Els primers pensaments es van encaminar cap a les festes quotidianes partint des de l'alberg on dormia, al carrer Kent. A la seva habitació, de dues lliteres de color marró i llençols blancs, amb taquilles en comptes d'armaris i parets d'obra vista, solien allotjar-se parelles o viatgers de racons inhòspits de tota Europa. La seva facilitat amb l'anglès feia que de seguida entaulés conversa amb els seus nous companys. Sempre va pensar que potser hauria de marxar a un hotel, per tenir més intimitat, però havia descobert la seva passió per relacionar-se i conèixer a gent nova constantment. Una de les inquilines va marcar-li un abans i un després.

Assegut al sofà de cuir negre del rebedor, enfront de la calefacció que simulava una xemeneia, esperava a l'Erika per sortir a fer un volt nocturn per la ciutat.

El carrer respirava tranquil·litat amenaçadora fins a la volta de la cantonada, entrant a l'avinguda Royal. Acostumat a l'activitat espanyola o catalana sempre li xocava no creuar-se amb més de cinc persones durant tot el trajecte. Per les rodalies de Castle Court, un centre comercial immens, s'apreciava una mica més de moviment una altra vegada desaparegut en girar pel carrer Berry. Mentre caminaven, el Pau es feia l'interessant explicant-li qualsevol anècdota que la fes riure.

Notava en la complicitat una força major que amb la gent coneguda en els sis mesos d'ençà que va aterrar en aquella ciutat d'Irlanda del Nord.

Les pintes de cervesa negra il·luminaven els Pub's que més freqüentaven. L'Erika i ell eren uns apassionats de la música irlandesa i, dins el seu bar favorit, el Maddens, tot sovint actuaven músics de la zona. De fet, ella era una cantant alemanya que es va proposar estar una temporada a Belfast per provar sort en algun local.

Va ser el dia de Sant Patrici quan va acudir més gent. El bar estava engalanat de verd, la barra amb els diferents sortidors preparats perquè el client es pogués emportar un barril sencer de cervesa. Al Pau li xocava la idea de tenyir de verd la cervesa d'un dels sortidors. Per les parets penjaven petits dibuixos de gnoms *Leprechaun*, trèvols *Shamrock* i altres símbols o connotacions de la tradició cèltica. Amb hores d'antelació, havien aconseguit una posició privilegiada: una taula al costat del minúscul escenari. El tamboret de fusta no era del seu grat però, sent tot un senyor, havia cedit el sofà embuatat a l'Erika. Des d'allà, podia veure la fulla del repertori del grup que estava a punt d'actuar, recolzada darrere de l'amplificador. A la paret posterior, revestida de fusta com totes les altres, penjava un rellotge al costat d'un històric acordió, un mirall i cartells de marques o concerts passats.

—Aquesta per la irlandesa adoptada més bonica —va cridar cap a ella, sense deixar de mirar-la als ulls i sostenint la pinta per sobre del cap.

El somriure murri que li va retornar va provocar un salt hormonal de gran envergadura. De sobte, la melodia d'un violí acompanyat d'un banjo, al costat de les seves orelles, els va transportar a un paratge on solament creien estar ells dos. Els llavis es van apropar fins a realitzar una fusió farcida de passió. Després de compaginar petons amb pintes, el rostre de l'Erika es va posar molt seriós. El va mirar fixament just quan el duet havia acabat una cançó. Es va aixecar en el moment en què s'apagaven els aplaudiments. Amb una veu angelical i plena de misteri va començar a interpretar *Song for Ireland* sota la mirada atònita dels músics i la cara eclipsada del Pau. Amb la companyonia que caracteritza a aquests bars es va fer un silenci sepulcral, únicament trencat per

les màgiques entonacions de la cantant. El final va ser apoteòsic en unir-se el duet en aquella improvisació. El Pau estava en un núvol, amb la pell de gallina, gaudint com mai del dia de Sant Patrici.

Malgrat ser il·legal a Irlanda del Nord, s'havia convertit en la festa més celebrada. Tots els irlandesos, estiguin on estiguin, viuen el seu dia més venerat, fins i tot gent que no té ascendència irlandesa, com era el cas del Pau i l'Erika. En el passat, aquest dia es considerava solament una festa religiosa. Més endavant es va convertir en una festa pública, amb la intenció actual de donar a conèixer a nivell internacional la cultura d'Irlanda. El festival de Sant Patrici cada vegada dura més dies que el propi 17 de març.

La nit va ser rodona fins a altes hores de la matinada. Van tornar a l'habitació de l'alberg sense saber com, ja que per entrar havien d'introduir un codi a la porta. Aquella nit casualment no tenien cap *hoste*. Després de frenètiques escenificacions, es van posar a parlar de tot una mica. No va trigar molt a sortir el tema de la música. La sensació viscuda al Maddens li havia obert els ulls. La cantant alemanya es sentia amb la necessitat de conèixer Irlanda, les seves tavernes, els seus paisatges, els seus càntics més arrelats i la seva gent tan propera.

El Pau va aixecar el cap arraulit entre els càlids pits de l'Erika. Es van mirar i ella, sense deixar d'acariciar-li la mitja cabellera castanya, va proposar que l'acompanyés. Es va quedar pensatiu girant sobre si mateix, encarant la seva mirada al matalàs de la llitera que tenien com a rafal.

—Em penso que ha arribat el moment de dir-te... —va dubtar i, després d'un sospir, va continuar—, el que et vull dir és que tinc parella —va dir-li sense convicció, delatant que es tractava d'una mera excusa inventada.

—Què passa, t'entren les pors? Deixa't portar pels teus sentiments —va replicar acceptant l'expressió repulsiva del seu rostre.

—És que ja tinc el bitllet de tornada a Barcelona per demà a la tarda.

—Fa poc ja hi vas anar, no? Puc esperar-te i marxem a Dublín —va recriminar-li.

—Només va ser una breu visita de negocis de la qual no en vull parlar. Aquesta vegada marxo per no tornar. Haig de renéixer en les meves arrels —va anunciar el noi amb fermesa.

La conversa es va acabar de forma violenta. Visiblement enfadada va saltar per sobre del Pau per dormir al llit de dalt. Ell es va quedar entristit per l'evolució dels fets. La seva mala experiència amb l'Elvira, una antiga parella, li havia ocasionat ser una miqueta esquerp i taxatiu quant a les relacions sentimentals.

Al matí es va cerciorar del buit a l'habitació. Dins del seu cap retrunyien els excessos de la nit anterior, però la conversa de l'última hora la recordava amb claredat. L'Erika no hi era. Sobre el llit de la seva companya jeia una carta.

"Estimat Pau:

Em va deixar atònita la situació d'anit. Reconec que em moc per impulsos, sóc una aventurera. Creia que en tu havia trobat un ànima bessona. Aquestes setmanes han estat inoblidables iestic encantada d'haver-te conegut, d'haver compartit tantes coses en tan poc temps, però veig que no anem pel mateix camí. No entenc la teva posició, però segur que tindràs les teves raons. M'he marxat per no incrementar l'empipament que sento per dins. Prefereixo quedar-me amb els bons records que hem viscut junts. Potser algun dia ens tornem a veure en algun místic i amagat escenari del nord.

Una amiga que t'estima i et porta al cor.

Erika".

Una llàgrima solcava les irregularitats del seu rostre. En cap moment va pensar que abandonaria aquelles terres en l'estat en què es trobava. L'amor el va portar per evadir-se i ara l'estava acomiadant.

Va decidir passar-se la màniga del pijama per aquells ulls humits i acudir al lavabo. Després d'una dutxa freda va recollir tots els seus estris, va buidar la taquilla i va encabir-ho tot a pressió dins la seva motxilla. A recepció va accionar la màquina de brioixeria per a astronautes amb uns

penics que va trobar a la butxaca dels pantalons. Mentre degustava una tira de xocolata va pagar a la Mary, la propietària, el corresponent a l'últim mes, advertint que deixava l'habitació.

—Ha estat una estada gratificant. Deixo molts amics i una mica més —va agrair-li, picant l'ullet i deixant anar una riallada un xic forçada.

La Mary, una dona d'uns quaranta anys, de molt bon veure, va respondre a la seva cortesia enrogint les galtes. Des del primer dia havien tingut una relació molt bona, fluïda i amistosa. Com recompensa al bon rotllo va convidar-lo a una hora d'internet en un dels quatre ordinadors de l'alberg, coneixent la seva afició per les xarxes socials.

Era el seu mètode per no perdre relació amb antics amics. Del col·legi encara mantenia contacte amb tres companys, un d'ells era l'Unai. Veient la seva pàgina s'informava de com li anaven les coses gairebé sense preguntar. Solia fixar-se en les fotos que penjava, les etiquetes i els comentaris. Últimament només apareixien festes al pis amb gent molt diversa.

També dedicava el seu temps per a inspeccionar les notícies relacionades amb la seva ciutat natal, Olot. Al web oficial, primer mirava l'agenda i després les notícies. Va impactar-li llegir un dels últims titulars: "*Un accident al Croscat acaba amb la vida de dues persones*".

Es va posar pàl·lid i les mans li van començar a suar. Va clicar en el vincle per llegir l'article. La notícia havia commocionat a la ciutat. La parella, d'entre cinquanta i seixanta anys, havia sofert un desafortunat accident als peus del volcà més representatiu de la zona, pel que sembla per un despreniment. Quan va acabar de llegir-ho va tancar la sessió i va sortir al carrer. Necessitava prendre l'aire per assimilar-ho. En el temps d'un cigarret es va calmar sense deixar de pensar en els detalls del succés. Després va tornar a prendre seient per tancar diversos dubtes.

Buscant en un dels seus e-mails, el Pau va trobar l'adreça del pis d'estudiants on s'allotjava l'Unai. Amb el pols encara tremolós, la va apuntar en un paper al costat d'un croquis de la seva situació i va tancar definitivament el seu compte de correu.

Es va apropar al mostrador per acomiadar-se de la Mary, agafar una targeta de l'alberg, una de taxis i el diari Ulster-Scot, que l'acompanyaria durant el viatge.

Dins l'avió no deixava de mirar per la finestreta. Amb la ment obsessa pels últims esdeveniments, va decidir intentar dormir, sense èxit. Després de les indicacions de les hostesses vestides de verd i de l'impuls cap a la part superior dels núvols es va connectar l'iPod amb música de Gwendal per a relaxar-se.

Una lleu becaina com a balanç del trajecte. Es va espavilar en albirar Barcelona des de l'aire. Gràcies a la contaminació lumínica va poder detectar diverses zones de la ciutat comtal. Es podia diferenciar el Port Vell, al litoral de la ciutat, el Port Olímpic i les torres que identifiquen el lloc. Més al nord de la línia costanera va entrellucar el recinte del Fòrum. Una de les icones recents era la torre Agbar, per la zona de la plaça de les Glòries.

La modernitat es relacionava amb el plantejament en quadrícules, dissenyat per Ildefons Cerdà, fent de l'Eixample un dels districtes més famosos de la ciutat. Entre els seus carrers destacava la Sagrada Família, de Gaudí, tal com molts edificis repartits per onsevulla. Era curiosa la claredat tallant de les artèries de la ciutat, penetrant entre tant quadrat, com una línia imposada a posteriori. A la banda de muntanya apareixien la torre de Collserola i el Tibidabo. Però el distintiu que li cridava més l'atenció era el Camp Nou. En aquell precís moment l'equip blaugrana havia d'estar jugant un partit, ja que estava totalment il·luminat, a ple rendiment. Altres icones immerses al parc de Montjuïc que va poder contemplar eren el Palau Sant Jordi, l'estadi Olímpic i la torre Calatrava, que l'assimilava a una ploma recolzada al seu suport.

Un cop a terra, amb la motxilla a l'espatlla, es va dirigir, una mica despistat, a la parada de taxis, sabent que li costaria un ull de la cara. Caminant cap al primer de la fila es va recordar de treure el paper on havia apuntat l'adreça del pis de l'Unai. No havia comunicat la seva visita. Seria una sorpresa.

—Hola, deixi'm veure, al carrer Terol cantonada amb el carrer Verdi, si us plau —va indicar al taxista mentre tancava la porta posterior després d'haver entrat amb la motxilla als braços.

—Molt bé. És la seva primera visita a Barcelona? —va preguntar el taxista per saber quin tipus de client portava. Al seu judici i per la deixadesa que denotaven els seus pantalons gastats de pana grisa, la dessuadora del George Best i l'expressió de cansament; semblava un viatger fàcil d'entabonar.

La conversa la va tallar de seguida. El Pau coneixia molt bé la ciutat, ja que va estar treballant de repartidor una llarga temporada. Així que va procurar que no desviés la seva ruta, donant a entendre que si ampliava el recorregut aquest se n'adonaria.

Transcorreguda una mitja hora llarga van arribar a la seva destinació. Malgrat l'actitud va deixar-li una bona propina. Va baixar del cotxe, es va plantar enmig de la plaça i va observar el moviment. Una parella xiuxiuejava entre riures en un dels bancs de fusta. Un grup de joves, cada vegada més nombrós, esperava a la seva totalitat per anar a sopar. Un cotxe elèctric donava una segona volta buscant espai per netejar, sortejant transeünts. Així com famílies passejant amb nens i gossos desafiant les seves corretges per ensumar les bosses d'escombraries dels portals.

El xivarri prop del carrer va fer incentivar la seva curiositat. Un gran nombre de persones feia cua, impeding el pas lliure dels cotxes, per entrar en un recinte. Va seguir la cua per l'exterior i va trobar el motiu d'aquella expectació: el Teatreneu. El cartell anunciava un seguit de monologuistes que actuaven cada setmana. Des de lluny va veure que també oferien obres teatrals, espectacles de màgia, gòspel i actuacions pels més petits. Al costat, integrat al teatre i compartint la mateixa arcada, hi havia un bar que des de fora feia bona pinta.

"Ja hi haurà temps per a inspeccionar", va pensar.

Va treure per enèsima vegada de la butxaca l'adreça anotada. Fixant-se en els números, damunt les portes, va veure el que anava buscant molt a prop d'on hi era.

Nerviós per la trobada, va aixecar la mà per trucar al timbre. Abans que pogués estrènyer el botó, una veu el va advertir des de la balconada de la primera planta.

—No funciona el porter automàtic, espera que baixo a obrir-te.

Dos minuts més tard va escoltar l'espetec de les claus voltejant dins el pany de l'antiga porta. Aquesta era de fusta tallada amb ornaments en relleu, envernissada i cuidada com una relíquia de museu. En obrir-se, va aparèixer una noia, dos pams més baixa que el Pau, d'ulls marrons a joc amb les *rastes* que li arribaven fins a la cintura. Vestia uns pantalons turcs combinats amb una camisa de ratlles vermelles i negres. La cara somrient amagada darrere diversos pírcings atresorava belles faccions.

Mentre ella intentava relacionar-lo, el Pau es va avançar per preguntar-li si allà hi vivia l'Unai. Amb la imatge d'una nena innocent va convidar-lo a passar, anunciant que tenia raó.

—Sí, però encara no ha arribat de l'assaig. D'ençà que va entrar en aquell grup, sempre és qui apareix més tard i després no té temps per als lliuraments de la *uni* —va observar la cara confusa del Pau i va riure—. Perdona, no m'he presentat. Sóc la Laura, companya de pis de l'Unai —va dir amablement, donant-li un parell de petons.

Li va xocar tanta cordialitat i atenció. Ell mateix en aquella situació hagués cridat des del balcó que no hi era, sense afegir-ne res més.

Van pujar fins el menjador, passant pel rebedor. Després d'oferir-li una cervesa, acceptada amb gust, ella es va asseure al puf amb les cames creuades i va assenyalar-li el sofà perquè prengués posició. Va començar l'interrogatori per saber de qui es tractava. A la Laura li encantava parlar i tafanejar, malgrat que moltes vegades això li hagués generat males passades.

El Pau va explicar-li una mica per sobre la seva experiència a Belfast i de què coneixia al seu company de pis. La Laura, entusiasmada, absorbia cada explicació que li oferia i constantment l'interrompia per donar la seva opinió, encara que no sabés realment del que parlava. Quan es va disposar a explicar-li que l'Unai no sabia res d'aquella visita, es va sentir la porta. Els dos van deixar de parlar per buidar les ampolles alhora.

Va tancar la porta, es va descordar la jaqueta de cuir i es va desprendre de la funda de guitarra, recolzant-la al moble del rebedor per mirar-se al mirall. Es va encaminar a la seva habitació i va saludar a la Laura sense mirar, ignorant la visita. Després de posar-se una mica més còmode que els texans de gran sou i el jersei de coll en punta que deixava entreveure la camisa, va acudir a la cuina. En l'instant de preguntar si quedava una mica de pasta va mirar cap al menjador. Després d'uns segons per situar-se es va apropar, amb cara d'incredulitat, en direcció al sofà.

—Pau? No pot ser veritat.

—Sorpresa!

Van arrencar a riure i es van fondre en una abraçada. Havia passat molt de temps des que es van veure per última vegada en persona, diversos anys enrere, a l'institut Montsacopa d'Olot. Gràcies a les xarxes socials no es veien tan canviats però, en realitat, ho havien fet, des de llavors, de manera meteòrica.

Van coincidir a la guarderia, a primària i a secundària, a causa de l'amistat dels seus respectius pares. Mitja vida l'havien passat junts als peus del volcà urbà. Fins i tot, el Pau va viure una temporada amb ell per problemes familiars. Posteriorment a l'època de secundària, els dos camins es van separar. L'Unai, universitari, va triar la carrera d'arquitectura i el Pau va deixar els estudis per endinsar-se a la gran ciutat i treballar en una empresa de transports.

—Ens hem de posar al dia. Hi ha moltes coses per explicar. Si et sembla bé, pensava quedar-me uns dies aquí, abans de tornar a terres olotines —va proposar el Pau convençut que aprovaria la seva presència.

—Em sembla bé, però el primer que hem de pensar és què sopar. Trucaré perquè portin unes pizzes —va exposar l'Unai, tocant-se la panxa amb la mà dreta.

Durant l'espera, va començar tal com ho havia fet amb la Laura. Va anar ampliant detalls de la vida a Belfast, del seu treball, del Maddens i de l'Erika. L'Unai va utilitzar el seu torn per explicar-li els durs projectes de la universitat, la convivència entre estudiants i el grup de música.

En dues mossegades va engolir mitja porció de l'especial de la casa. Feia dies que no menjava amb regularitat per tenir la ment en una altra part. En el moment de baixar de l'avió es va dir a si mateix que el tema no sortiria fins a ben entrada la nit. Primer tocava gaudir.

Va comentar el xivarri de gent que abastava el Teatreneu i va pensar a convidar-los a un monòleg com a agraïment a la càlida acollida. Abans de pujar s'havia fixat que més tard feien una segona actuació. Així que, amb l'excusa d'anar al bar per comprar un paquet de tabac, va anar a comprar tres entrades per a aquella mateixa nit. En pujar, obrint amb les claus de l'Unai, els va ensenyar el premi.

Quan van acabar de sopar van baixar al Cafè del Teatreneu. Aquest era un lloc màgic i bohemí, només entrar van respirar l'ambient a teatre. La decoració els va transportar fins a les entranyes d'una obra. La llum tènue, el parquet càlid, les taules baixes al centre i les altes a l'entrada, amb una espelma encesa a cadascuna d'elles, la paret lateral pintada esbossant la platea, just on s'amagaven els lavabos. Pel sostre penjaven cordes, corrioles, puntes i guies que sostenien un teló imaginari. Hi havia restes de decorats, focus, fanals, frases escrites a les columnes o objectes antics. Al costat de la barra, hi havia una prestatgeria plena de llibres i una placa que deia:

"Si desitges llegir algun d'aquests llibres, emporta-t'ho. Però recorda portar un altre la propera vegada que vinguis".

El Pau es va quedar enamorat del bar, gairebé oblidant l'obra que veurien en breu. La Laura va demanar tres refrescs. Els gotos eren més curts i de major circumferència que els habituals, formant part del disseny global. Sense ànim de menjar més, van veure la carta per curiositat i els van atreure els noms dels plats. Per a les amanides hi havia noms de sales de teatre, pels Macabeus, persones actives d'una obra i per les Crêpes, obres mestres. En definitiva, un bar amb encant on estava mesurat cada detall.

Va arribar el moment de l'actuació. Van estar una hora i escaig rient sense parar. Al monologuista se'l veia hàbil, jugava molt bé amb les expressions corporals i parlava amb gràcia. En sortir, a

un passadís al fons de les butaques, van poder parlar amb l'artista. Els tres van quedar admirats i amb ganes de repetir.

—Tant de temps aquí al costat i has de venir tu perquè descobreixi aquest racó d'art! —va exclamar l'Unai, mirant al seu amic de la infància.

Van tornar al pis i van buscar-li lloc al Pau. Aprofitant que el Fede, el tercer en discòrdia, aquell mes no havia d'estar al pis, van adjudicar-li la seva habitació.

Un cop organitzats, es van quedar una estona xerrant a la sala. Quan la Laura se'n va anar a dormir, el Pau es va posar seriós.

—A Olot ha passat una cosa molt greu, Unai. Un accident al Croschat ha matat a dues persones de l'edat dels teus pares. Necessito saber si estan bé. No m'ho perdonaria —va deixar anar de cop, es va parar a pensar i va prosseguir—. Vull dir, que mai els he agraït el tracte que han tingut amb mi i quan em vaig assabentar de l'accident, de seguida vaig pensar en ells —va pronunciar amb la veu entretallada.

L'Unai va tenir un atac de pànic. Va anar corrents fins el telèfon i va marcar el número de casa seva, tot i sabent a quines hores trucava. Van trigar a contestar per a desesperació de l'Unai.

—Digui? Es pot saber qui truca a aquestes hores? —va respondre l'Ernest enutjat i endormiscat.

—Pare, sóc jo. Res, que necessitava parlar amb vosaltres. La mare està bé? —va preguntar espantat i a punt de plorar.

—Tranquil, fill, estem bé. Suposo que truques per l'accident. Aquí no es parla de res més, estem bastant preocupats. Encara no s'han revelat les identitats de les víctimes.

Més relaxat, reprenent el bombament normal del cor encès, es va acomiadar donant-li la bona nit i va penjar mirant al Pau.

—Com t'has assabentat i per què ho has relacionat amb els meus pares?

CAPÍTOL 2

La notícia va arribar a les seves oïdes per una font fidedigna. Malgrat la trucada dels Mossos d'Esquadra no s'ho acabava de creure. Havia d'anar a Olot per corroborar la defunció dels seus pares.

En produir-se la mort es va obrir la investigació per avaluar les causes. El magistrat que es va fer càrrec del cas va designar la intervenció del metge forense per esclarir-ne els orígens. L'aixecament dels cadàvers fou el primer pas de l'autòpsia judicial, seguit de l'examen extern i de l'abducció del cadàver. La primera hipòtesi per treballar, segons el jutge penal i les converses amb l'inspector Fèlix Somarriega, va ser la causa fortuïta, extrínseca i involuntària.

El metge, ajudat d'operaris policials, va ser el primer a apropar-se als dos cossos per determinar la forma en què es va produir la defunció i, així, ajustar la data i hora del succés. Amb aires freds va entrar en matèria de forma minuciosa, metòdica i il·lustrada, sense descartar cap detall, per més insignificant que semblés, per la seva probable significació en la cadena de fets. Proveït d'una bona lupa, una cinta mètrica, guants de goma, bosses de plàstic transparents etiquetades i una càmera fotogràfica va examinar les robes i el lloc.

La zona acordonada abastava d'una banda part del camí superior, on s'accedeix a la plaça que està enfront del tall de la muntanya volcànica. Per l'altre, seguint el terraplè, tancava el pas del mig a uns quatre metres per sota. Tot estava ple de pedres, graves i gredes, com si l'exploració minera prohibida fa anys hagués tornat a emergir.

Al camí superior jeia el cos masculí amb el coll partit i un fort impacte al cap. Estava recolzat a sobre del muntant de la petita barana que voreja la sendera. Aquest muntant és una *grey*, un perfil metàl·lic, encastada de forma inclinada al terreny. Les robes, encara que brutes i sorrenques, estaven íntegres.

"El despreniment del vessant de dalt el va fer caure i copejar-se amb el ferro", va pensar.

El segon cos, el femení, es trobava al pas inferior amb signes d'haver caigut pel talús. La camisa de quadres estava estripada amb restes de tela enmig del desnivell i els texans, tenyits de vermell, presentaven talls per onsevulla. Hi havia concordança entre els traumatismes i les perforacions de les robes. Però semblava que alguna cosa havia aixafat el cos per la posició de les extremitats i per l'esquerda a la muntanyeta de material volcànic després.

Diferents treballadors inspeccionaven la zona, fotografiant cada quadrícula i buscant petjades o objectes per examinar.

—Ha d'haver-hi alguna cosa més. Llàstima de la pluja d'ahir que ens va deixar un borrós apardor, però aviat apareixeran pistes —es va convèncer en Fèlix, l'inspector, mirant la cara desfigurada de la víctima.

Abans de reconstruir el desenvolupament dels esdeveniments havien de procedir a identificar els cadàvers. La tasca va ser senzilla després de retirar diverses pedres, ja que dins la butxaca dels pantalons del cos masculí hi havia la seva cartera. Plena de pols, però intacta. En obrir-la, amb els guants de goma, va relliscar-li de les mans caient al terra. Van veure com s'escampaven targetes de diversos restaurants, un bitllet de vint euros i la foto d'una noia en braços d'una dona. En examinar la foto es van cerciorar que la dona era l'altre cadàver.

—Segur que la noia és filla de tots dos, hem de trobar-la! —va exclamar l'inspector.

El DNI estava fixat en un departament transparent. Gràcies a ell i després de trucades a la central, van localitzar el seu habitatge, telèfons i el nom de la seva filla.

L'endemà van efectuar l'autòpsia. Aquesta va agregar molt poc al ja vist i comentat al lloc dels fets. L'inspector Somarriega volia tancar el cas, pel que sembla tot conduïa a un accident mortal per causes naturals, però no deixava de preguntar-se què va provocar el despreniment.

L'Elvira estava a Castellfollit de la Roca quan la van trucar al mòbil. Havia de presentar-se a la comissaria d'Olot, a l'avinguda de França, sota la mirada atenta dels volcans de la Garrinada i el Montsacopa.

Feia dos anys que s'havia emancipat malgrat la seva joventut. Vivia de lloguer, al costat de la

seva parella, davant de la fleca coneguda per les seves magdalenes gegants. Ella era l'encarregada dels comptes i de la promoció de les activitats a cavall que podia oferir la quadra dels seus pares. Cada diumenge procurava anar a dinar en família per aprovisionar-se i ajudar amb els cavalls. Des de petita havia conviscut amb animals i hortalisses a la masia de Cal Gran, seguint el llinatge del seu pare.

—Sentim aquest tràgic succés, senyora Gran, però li hem de fer algunes preguntes —va explicar-li en Fèlix amb un to suau i condolença sentida.

Van entrar dins una sala ben il·luminada amb dues butaques darrere d'una taula de roure i quatre cadires embuatades al davant. Sense poder parlar, la cara de l'Elvira exterioritzava el fort cop rebut. Estava abatuda i destrossada per la situació, només podia assentir o negar amb el cap ajupit. L'interrogatori la va desesperar, més encara quan l'inspector va ensenyar-li les fotografies dels seus pares. Una esgarrifança va poder amb l'enteresa aparent que havia mostrat abans d'entrar a la comissaria.

En veure l'estat de la noia, l'inspector va escurçar la visita extraient només les dades bàsiques que necessitava. Amb tacte paternal, va oferir-li un mocador i va donar-li dos telèfons, el seu per a qualsevol cosa que volgués explicar-li i un altre el d'un psicòleg que la pogués ajudar.

Després de l'accident, el condol i l'íntim funeral, l'Elvira va heretar la masia de Cal Gran, ja que era filla única. Sense forces per emprendre res va haver de mudar-se de Castellfollit i, gràcies a les indicacions i el suport incondicional del Camil, el seu xicot, fer-se càrrec del negoci familiar. Aquest estava basat en els cavalls, tant per organitzar excursions com per cedir-los en rutes per la Fageda o per actes a Olot. No recordava tanta varietat d'animals i collites. Els dies prometien ser molt durs.

A mig camí entre la Fageda d'en Jordà i Sant Cristòfol les Fonts s'obria a la dreta un camí de terra on les roderes delataven un sol carril. El paratge urbà es transformava en pura naturalesa.

Arbustos de més de metre i mig fitaven la sendera deixant entreveure les copes de nombrosos faigs formant àmplies cúpules de fulles ovals. Després de zigzaguejar una estona apareixia una edificació bastant gran enmig de la petita clariana.

Les façanes de pedra remuntaven aires de l'edat mitjana, assimilant les construccions de castells, parròquies o monestirs. A la masia era on es conreaven els ingressos de la família. Unit a la part posterior, en gran extensió ocular, hi havia un hort de regadiu, restes de llenya escampada recollida del bosc, pastura per al bestiar, oliveres i vinyes.

Entrant, en depassar la llinda de fusta de l'entrada on s'intuïa una inscripció inintel·ligible, s'accedia a l'única estança de la planta baixa. A la paret del fons, darrere d'un armari de mitja alçada, apareixia una escala de pedra i una porta robusta de grans dimensions.

Era la desena vegada que pujava les escales per deixar els embalums de la mudança al mig de la sala. Entre el Camil i l'Elvira van carretejar totes les seves pertinences acumulades al pis de Castellfolit. La muntanya de caixes denotava l'apilament de diversos objectes útils com cadires, estovalles, cobertors, robes, el portàtil, coberts, gots, plats, olles, etc.; i uns altres inservibles o poc pràctics com els divuit toms de l'enciclopèdia, la bicicleta estàtica rovellada per la seva inactivitat, ampolles buides o el set de puzles de dos mil peces.

—Pensava que el fet de viure en un pis de lloguer moblat comportava no generar tal quantitat de merdes —va comentar l'Elvira i va riure en un vaga distracció de la seva tristesa.

El Camil la va mirar somrient, es va apropar i la va agafar pel maluc. Es van fondre en una emotiva abraçada que va durar diversos minuts.

Esgotats per la traginada van decidir anar directament al llit sense fer un mos. Van dormir d'una tirada fins el despertar del gall. L'Elvira va tenir un xoc d'identitat, creia que havia tingut un malson però en obrir els ulls va comprendre pel que estava passant. Veure el Camil al seu costat, panxa amunt i roncant tranquil·lament, la va enfortir. Arraulida, amb el cap recolzat a l'espatlla del seu xicot, va estar una mitja hora cavil·lant en les seves tasques immediates.

Els animals no entenen de parèntesis. Necessitaven ser alimentats i cuidats, doncs ells eren els que aportaven els aliments, la companyia, el treball i els diners. Tenien una dotzena de gallines, vuit porcs en creixement, quatre vaques pasturant pel camp, un carner, un ase i tres gossos acostumats a estar en guàrdia. A més dels quinze cavalls que renillaven des de la quadra. Va baixar a la cuina esquivant caixes i maletes.

"De dia encara sembla més gran la muntanya", va pensar.

Va preparar cafè i torrades. Al cap d'una estona va aparèixer el Camil amb la seva llarga cabellera castanya embullada, badallant, amb marques del coixí a la cara endormiscada.

—Bon dia, amor. Amb aquest sol és un bon dia per als pixapins, veritat? —va saludar l'Elvira, volent aparentar alegria.

—I també per a nosaltres. Tenim molta feina si volem encarrilar la nova vida i fer que els teus pares es sentin orgullosos de la seva filla. Millor si ens acompanya el temps —va replicar el Camil amb un to una mica sec, sentit però càlid.

Van parlar fins a esgotar el cafè de les tasses i van intentar organitzar-se per abastar les tasques pròpies de la granja, després ja hi hauria temps per ocupar-se de la casa i de l'hort. Havia crescut sota les lliçons del seu pare i per això l'Elvira es desenvolupava molt bé en la cura dels cavalls. També li agradava recollir els ous de les gallines, reposar els cabassos i munyir a les vaques. El Camil s'ocuparia dels porcs, de recopilar llenya i d'ajudar en les indicacions de l'Elvira. Van obrir la porta robusta del costat de l'escala per començar la jornada. Van vorejar l'antic tractor i diverses eines de cultiu i es van dirigir a la zona on estaven els porcs. El Camil, fent esforços per habitar-se a l'olor penetrant, es va posar a netejar els cubells d'aigua. Davant, l'Elvira va entrar al recinte de les gallines tancat per antics somiers. Es va ajupir per recollir diversos ous com feia cada diumenge. De sobte es va posar a pensar en els seus pares i es va posar a plorar.

Sortint per la porta posterior cap a la dreta es va encaminar cap a la quadra atenent al reclam afectuós dels tres gossos. Semblava com si notessin l'absència definitiva dels seus amos, cosa que no va ajudar en l'ànim de l'Elvira. Després de respirar profundament, es va limitar a complir

el que s'havia promès en el seu interior: "Donaré continuïtat a la passió dels meus pares. Per molt dur que sigui seguirem endavant".

Va entrar a cada estança per fer un inventari o, com ella ho anomenava, passar revista. El semblant va canviar-li en arribar a les dues últimes. Es va quedar paralizada. Faltaven dos cavalls i les seves respectives muntures.

Un crit del Camil va advertir-li que estaven trucant al telèfon i que requerien parlar amb la filla dels Gran. Encara pensativa i espantada va acudir corrents per atendre la trucada.

El Camil, des de temps escolars, havia estat enamorat de l'Elvira. No va cessar fins aconseguir el seu objectiu. No era agraciats en els estudis però havia sabut avançar saltant les traves que posa la vida.

Molts quilòmetres acreditaven el Camil com a transportista, bàsicament de productes càrnics. La feina havia afluixat una mica des que diversos proveïdors van deixar de proveir als seus millors clients. Els temps s'endurien al marge de la vida en parella. Aquesta, en canvi, gaudia dels efectes d'una bombolla sana i d'estar-hi en l'estat més íntim i meravellós.

Des del pis de lloguer de Castellfollit de la Roca continuava vinculat a Olot, sobretot en l'oci. A les festes majors, el que més li atreïa eren els castells humans com a element de superació i pinya. Fa alguna primavera va decidir apuntar-se als Xerrics d'Olot.

Els Xerrics són la colla castellera d'Olot i comarca, una colla jove amb poc més d'una dècada d'existència però amb molta voluntat, a l'ombra de la cúspide de Vilafranca del Penedès o Valls. Sempre regnava el bon ambient, molt familiar, on a part de realçar valors com el compromís o la constància hi havia la possibilitat de conèixer a molta gent de totes les edats.

En un dels seus primers assajos a l'antic local d'Hydroelèctrica de l'Empordà, just al semàfor dels cinemes, va aprendre com es preparaven els castells i els seus membres. Amb la seva estirp llargaruda i frèvola no tenia cabuda en les entranyes de l'edificació humana. Així que va decidir

aprendre a tocar la gralla. Com cada divendres, acudia una hora abans per veure les formacions, comentar les activitats i riure's de qualsevol anècdota conjunta. Els Xerrics celebraven tot el que podien i més, sobretot sopars, excursions, balls, festes, acampades i sortides. També promovien concursos de fotografia, de punts de llibres i de les samarretes a les festes del Tura, entre molts altres.

En el sopar de *L'entrepà i la salsa xerrica* va conèixer a l'Unai, durant la sobretaula, en haver de buscar-se un company per al campionat de *Botifarra*. Aquest és el joc de cartes per excel·lència, indispensable pels Xerrics. Diuen que ho va inventar un mut i el seu company era manc, ja que no estan permesos els senyals o parlar excepte les paraules admeses en el joc. S'ha de deixar que parlin les cartes, és a dir, és un joc de parelles en el qual cal confiar en el company i compartir la informació que transmet amb les cartes; a més de les de la parella contrària.

—Hola, em dic Camil, saps jugar? —va preguntar a l'Unai. Mentre esperava resposta va donar-li un xarrup al porró.

—La veritat és que no ho tinc massa present, però m'agradaria refrescar la memòria. Agafem posició llavors. Per cert, jo sóc l'Unai, em veuràs pel tercer pis si no m'entra la fluixesa —va dir entre riures.

Assegut a la dreta del Camil estava un pare de família recolzant els braços entre la copa de conyac i el puro. Davant d'ell el mirava la seva filla i reia, alhora que barrejava les quaranta-vuit cartes.

Van començar la partida, buscant la major puntuació. La noia va escollir *triomf* cridant *bastos* i el Camil va replicar *contrant*. Amb les cartes cap per amunt van acabar la basa, emportant-se-la ells. Van succeir moltes rondes al costat del porró, que es consumia d'igual manera que el munt de cartes.

Des d'aquella partida van entaular una bona complicitat. En les sortides sempre anaven plegats, un amb la faixa i l'altre amb la gralla, però mai no havien quedat fora de l'àmbit casteller. Un dia el Camil va voler convidar-lo al seu pis per petar la xerrada i que conegués a l'Elvira.

—Algun dia has de venir a sopar al meu pis, com et va el dissabte que ve? —li va proposar entusiasmat.

—Em sap greu. No t'ho he explicat, me'n vaig a estudiar arquitectura a Barcelona. Els meus pares m'han donat la possibilitat d'estar en un pis d'estudiants. Així que estaré una llarga temporada sense venir —va respondre i es va quedar pensatiu amb sensació de culpabilitat cap a un amic.

—No passa res, tothom tenim enrenou. Ens anem veient per aquí i a la tornada seguirem —va dir amb un to solemne com si s'acomiadés d'ell, acceptant el desinterès per fer un pas més.

Aquell assaig va ser l'últim en què es van veure. Sense dir-se res, ni saber per què, s'havia trencat la confiança del principi, derivant la relació a simples companys d'afició. Una desfeta una mica estranya, ja que quan estaven junts regnava el bon humor i la camaraderia.

La vida del Camil va prosseguir a la carretera, lliurant gènere des de magatzems a empreses, supermercats o petits establiments, sense motivar-li la idea de tornar als Xerrics. A l'Elvira no li agradaven els castells, així que poc va poder parlar de les seves inquietuds i de la marxa de l'Unai. Va decidir aparcar l'activitat per un temps. A les tardes dels diumenges, quan es quedava sol, seguia practicant la gralla per mantenir-la fresca.

Un dia del seu recorregut rutinari, el Camil va repartir diversos quilos de carn i una quinzena de pollastres a La Petita Cuina, una botiga de menjar preparat on el tractaven molt bé les dues treballadores. Ambdues rondant la cinquantena, eren de bona pasta i a ell l'acaronaven com a un fill. Els matins en què apareixia per allà tenia assegurat l'esmorzar.

—Què són aquestes ulleres de nen dolent? —es va dirigir la botiguera graciosament, mentre li subjectava la porta perquè entrés el carretó.

—Estem passant per un mal moment, els pares de l'Elvira, la meva parella, han sofert un accident mortal i, després del *shock*, intento que no s'esfondri. Ara estem de mudança. De fet, aquest cap de setmana ens instal·larem a Cal Gran —va explicar desganat i sense energies.

—És allò del Croscat, veritat? —la Fina, una de les botigueres, va preguntar intrigada amb cara seriosa i va prosseguir—. Doncs, resulta que el meu fill va trucar anit molt espantat pensant que la parella érem el meu marit i jo. No entenc com va arribar-li la notícia, doncs està a Barcelona estudiant.

—Diu que el seu fill estudia a Barcelona, si no m'equivoco el conec. Que es diu Unai? —de seguida va pensar en ell, recordant el comiat tan enigmàtic.

La mare va assentir, i la curiositat per l'accident la va portar a investigar de què coneixia el noi de la carn al seu fill. Van parlar una bona estona. Se li feia estrany el no haver-se assabentat durant aquests anys del vincle.

“A vegades, més freqüentment del que una es pensa, persones que semblen alienes a un mateix, quan les has conegut en escenaris no pertinents, resulta que tenen un lligam amb tu. El món és un mocador”, pensava.

Va explicar-li la coincidència als Xerrics i la manera en què va marxar. Ella, comprenent la seva postura, va disculpar el seu fill al·legant els nervis i l'aclaparament que comporta un canvi bruscat de vida. Al final, el Camil va arribar a entendre el que volia dir. Ell estava passant per alguna cosa semblant, però a un nivell més elevat.

La Fina treballava principalment com a cuinera a la botiga. La seva cap, en canvi, es centrava més en l'aparador, atenent les trucades i els clients. Però les dues empenyien el negoci, la qual cosa vol dir que feien de tot una mica. En ser dues, forçosament s'havien de compenetrar, ajudar-se i suplir-se quan una estigués malalta. En moments puntuals de major activitat, com pogués ser la setmana santa o el nadal, els fills de la cap anaven a donar un cop de mà.

La botiga simulava un petit supermercat de productes envasats. Tenia dos passadissos plens de llaunes d'olives, espàrrecs, tonyina, maionesa, all i oli, ampolles de vi, pa, fruits secs, cigrons, llenties o altres llegums. Però el que realment donava diners era el menjar preparat. Amb bastants anys a les seves esquenes, La Petita Cuina havia aconseguit fer-se un nom gràcies al boca a boca i als productes de qualitat emprats.

Durant diverses setmanes van tenir un contratemps, motivat per les companyies de telèfon, que els va fer perdre clientela. Van trucar oferint una promoció embrollant la ment de la mestressa. Ella solia penjar-los abans que pronunciessin cap paraula, però aquella vegada, creient que es tractava d'una millora, va escoltar i va accedir al plantejament de la teleoperadora. Es tractava d'un canvi de companyia per tenir millors tarifes. Van assegurar-li que seria ràpid, sense preocupacions. L'endemà es van quedar sense línia i els pocs clients que apareixien, preguntaven i afirmaven estranyats que el telèfon no anava bé.

"Aquest número no existeix", reproduïa el contestador.

Al cap d'un temps, no sense problemes, va poder tornar a la companyia anterior. Va tractar de denunciar-los, però la tela d'aranya era tan dispersa que amb prou feines va aconseguir que li prenguessin nota. Les companyies no tenien escrúpols a l'hora de jugar amb els negocis de la gent. Aquest incident va representar un cop dur per a la botiga.

Amb suor i llàgrimes van remuntar els moments delicats respecte a la feina. La Fina va haver d'absentar-se uns dies, ja que l'establiment no rebia comandes, amb el que això comportava per als ingressos de la família.

D'altra banda, la botiga també era el lloc de reunió dels veïns del barri, com si fos una perruqueria. Allà s'havien cuinat rumors al voltant de l'accident del Croscat. Diverses versions havien arribat a les oïdes de la Fina, amb trames diferents.

La senyora Matilde, una mica rondinaire, sempre portava novetats. Recolzada al seu bastó, li encantava xafardejar de qualsevol tema. Malgrat la seva avançada edat sortia a passejar tots els matins, passant per la botiga després de comprar el pa. Segons ella, els morts eren dos turistes alemanys, inexperts i imprudents, que es van apropar massa als perills de la muntanya. No aprovava de bona gana que la zona estigués plegada de guiris o immigrants. El concepte de poble el tenia molt arrelat i recordava els temps durs de la seva joventut.

"Abans aquestes coses no passaven, falta una mica de mà dura", deia sistemàticament en acabar cada conversa.

La majoria dels dies, al voltant de les dues de la tarda, entrava un noi reservat, alt i esvelt. Vestia amb texans, sabates i camisa, fes el temps que fes. La Fina va indagar en ell. Treballava a l'illa contigua a la botiga, en un despatx d'enginyers. Les seves fonts eren documentades per la constant connexió a Internet. Deia que els cadàvers que s'havien trobat pertanyien a una parella d'entre quaranta i cinquanta anys. Pel que semblava, el motiu de la seva mort va ser un despreniment amb molt mala fortuna. Diverses pedres van impactar en els pitjors llocs de sengles cossos.

A la petita televisió que guardaven dins la cuina, al canal Olot TV, va veure a personalitats opinar sobre el tràgic assumpte. Els tertulians es movien en la hipòtesi que l'incident es tractava d'una negligència per part dels protagonistes, encara que també intentaven culpar als responsables forestals i, en la seva extensió, a l'alcalde.

Quan la Fina gaudia de temps per fer un cafè sortia camí de la cafeteria, uns portals més a baix. Allà coincidia amb l'amo de la papereria del costat, un ex-periodista caracteritzat per dubtar de cada notícia. Sostenia la teoria que darrere dels successos importants existien massa interessos que amagar.

—Tots aquests rumors són una tapadora. L'alcalde no pot concebre que en el seu municipi existeixin assassinats. Però jo estic segur que les coses no succeeixen perquè sí —remarcava amb veu potent i enfurismada.

Després de la jornada de treball, la Fina va anar caminant fins a casa seva. Carregava quatre bosses del supermercat del barri, plenes de necessitats bàsiques. En entrar al pis va poder veure a l'Ernest assegut en una de les cadires de fusta antiga a joc amb la taula del menjador. Aguantava un diari amb les mans mentre esquinçava la tapa d'un bolígraf amb les dents. En escoltar la porta va girar el cap. Se li destacaven els ulls enrogits i humits, signe clar d'un plor profund.

La Fina el va mirar compassivament i es va apropar per fer-li una abraçada. Sabia que no passaven pel millor moment, amb les retallades a la feina d'ella i la ràpida expiració de la quota de l'atur d'ell.

—Tranquil, amor, en sortirem d'aquesta. Ja ho veuràs —va murmurar-li a cau d'orella amb veu angelical per tractar d'animar-lo.

—Segueixo buscant i no hi ha manera. Ja ningú vol a un vell per treballar —va respondre resignat.

Tots els matins, vorejant el riu, passava per l'oficina del carrer República Argentina amb l'esperança de trobar alguna ocupació. Fregava períodes de desesperació. Era un home que necessitava tenir una activitat; no sentir-se útil el feia estar de mal humor. A més, les despeses fixes superaven els ingressos quan arribés la quota del mes següent.

"Haig de parlar amb el meu fill, no podem seguir ajudant-lo", es va imposar.

A l'Unai li transferien diners per al rebut del lloguer, a part d'altres quantitats per als projectes de la universitat.

Assegut al parc, sota l'ombra dels imponents arbres i el so tranquil·litzador del riu Fluvià, llegia la premsa per evadir la seva situació, valorar la seva postura i reconèixer que hi havia molta gent en infinita pitjor situació.

Va xocar-li veure un article que parlava de la desocupació als cinquanta anys, justament la seva complexa situació. Explicava que, d'un temps ençà, s'opinava de manera intensa sobre l'evolució de la piràmide d'edat i de l'arribada del coll d'ampolla al mercat de treball.

La majoria dels llocs confiaven en la contractació de joves titulats, molt preparats, amb salaris baixos i per realitzar qualsevol tipus de treball, a canvi de la promesa d'una carrera professional moltes vegades incerta. En canvi, anunciava que algunes empreses estaven reclutant, per a la posició de gestors comercials, a persones d'entre quaranta i cinquanta anys, gairebé en igual proporció que a joves. Segons aquestes, els millors comercials no eren necessàriament els joves titulats. Al contrari. Buscaven persones que haguessin tingut èxit comercial en el passat, venent al-

tres productes i serveis. Per exemple, en una entitat financera, la posició de gestor comercial tenia difícil recorregut i solament uns pocs accedirien a la categoria de director d'oficina. Una persona de cinquanta anys, que considera una sort poder tenir una segona oportunitat professional, probablement no reclamarà de forma exigent el desenvolupament professional, mantenint la motivació en el rang assignat més temps que si estigués esperant una promoció que mai no arriba. Seguint la nota de l'article, als països nòrdics cridava l'atenció l'avançada edat de moltes persones, homes i dones, que treballaven moltes vegades en treballs senzills, com vigilar l'entrada d'un museu o repartir diaris. Treballs que es realitzen durant quatre o sis hores diàries, o que impliquen tres o quatre dies per setmana. En conclusió, era necessària la ruptura d'estereotips més relacionats amb el passat que amb el futur, és a dir, una persona a partir dels cinquanta segueix servint per treballar, té una àmplia experiència professional i pot aportar molt d'equilibri a les organitzacions. A més, no era veritat que una persona jove tingués il·lusió per treballar i una persona gran no. Pot succeir perfectament que una persona gran, a la qual fem sentir-se útil, treballi amb la màxima il·lusió i motivació. L'Ernest va fer una parada per mirar el cel.

També remarcava, en lletra una mica més gran, que la societat no es podia permetre el luxe que solament els joves sostinguessin l'economia en el futur, mantenint l'edat de jubilació en els seixanta-cinc, justificant i fent veure de manera explícita la necessitat de posposar la jubilació.

A l'Ernest li feia gràcia la facilitat en què canviava el punt de vista segons el diari que escollís. En un altre, en una columna per a lectors, figurava l'opinió d'un home sofert per l'ansietat de no trobar ocupació.

"Tinc quaranta-nou anys. No sé fora d'Espanya, però aquí si tens al voltant de cinquanta i et quedes sense feina ho tens fotut, molt fotut. Encara que tinguis un currículum vitae més que acceptable, en el meu cas com a comercial o venedor, l'edat és la frontera, l'experiència en el teu treball, una altra, i el grau de coherència social i de justícia, una més. Les empreses dedicades a la recerca d'ocupació et proporcionen feines de merda. Et diuen que posis el cotxe, les despeses, els clients, l'experiència, el mòbil, les dietes, que siguis autònom i, a més de tot això, que tinguis

entre divuit i trenta anys. Per acabar-ho d'adobar, diuen que et donen una comissió a partir d'una quantitat, que gairebé sempre supera el previsible des d'un punt de vista ètic i des d'un punt de vista pràctic, totalment inassolible. Així són les coses. Llegeixes als diaris que tal empresa en el primer semestre de l'any ha guanyat tants milers de milions, que el banc ics ha multiplicat els seus guanys, que ha disminuït l'atur en no sé quants milers de persones i que el senyor tal és el cinquè home més ric del món. I mentre tot això esdevé, un ha d'anar fent com sigui, amb amics, amb persones properes i amb les ajudes socials a les quals un té dret, encara sort. Però el dolent no és això, sinó que passa el temps i encara que siguis fort, dur i tinguis bon ànim i siguis positiu, hi ha un desgast inevitable, un desgast psíquic i moral que en molts casos acaba en tragèdia individual o col·lectiva.", va llegir.

Aquest últim escrit va calar dins seu, molt profundament. L'Ernest, capbaix, es va aixecar per dirigir-se a casa seva. Aquell matí s'havia proposat passar per la botiga per a saludar la seva dona, però l'ànim d'un transeünt sense sostre el va fer repensar. Sense menjar res va anar a fer la ronda de les empreses de treball temporal. A la tarda va tornar al pis, es va asseure a la cadira i va explotar a plorar abans que arribés la seva dona.

El matrimoni va entaular una llarga conversa. La Fina, de caràcter més fort, consolava a l'home abatut. Amb el sopar preparat, l'Ernest es va calmar, la va mirar fixament als ulls i va demanar-li perdó per no saber afrontar la realitat.

Per desviar el tema i fer-li veure pitjors situacions, la Fina va parlar de la notícia que li havia proporcionat el Camil.

—Ja sé qui són els que van morir al Croscat. Resulta que el noi de la carn és parella de la filla i crec que tu els coneixes.

—A qui?

—La noia es diu Elvira i viu amb el seu xicot, el qual coneix el nostre fill. Els pares són de la nostra quinta: els dels cavalls de la Fageda. D'alguna manera són propers a nosaltres.

—Cony! Ara hi caic, el Gran- va cridar consternat.

Ja fa moltes dècades, l'Ernest i el pare de l'Elvira van coincidir a l'escola i recordava, amb vagues pinzellades, la relació amistosa d'aleshores.

Una vegada acabades les postres, es va aixecar de la taula per anar a l'armari alt del costat del frigorífic. Va obrir la porta i va treure una ampolla de whisky. Va agafar dos gots i un parell de gels per retornar a la cadira calenta del menjador.

—Guardava aquesta ampolla per a ocasions especials i crec que estem en una tristament gran.

Per aquesta vida tan fràgil —va alçar el got, apropant-lo al de la Fina, i ella va fer el mateix.

Amb cares serioses van mantenir un debat aliè al problema que li havia fet plorar hores enrere.

Seguien sense trobar-li una explicació a la trucada d'alerta efectuada per un espantat Unai. Pensaven que el Camil, en ser amic seu, li hauria explicat el succeït, almenys, qui havia sofert l'accident. Al final van decidir que segurament ho hagués vist a la televisió, sense més dades que els titulars.

Acabats els xarrups de l'oblit es van dirigir en silenci cap al dormitori. Dins el llit es van desitjar bona nit. A les fosques, l'Ernest intentava dormir, però no deixava de pensar en el seu antic company. Sense poder dormir, al marge d'alguna becaina entre malsons, va decidir que ajudaria a la seva filla.

Per a ell, cada dia era diumenge, però aquesta vegada coincidia amb el calendari. Arran d'assabentar-se de la identitat de les víctimes a través de la seva dona i patir insomni, es va posar a buscar telèfons en la petita revista local. Mirant un article sobre la Fageda va veure un anunci en el requadre inferior de la cantonada dreta:

"T'agraden la naturalesa i els animals? Sortides a cavall per bells paratges de la Garrotxa", explicava la publicitat seguit de dos números de telèfon i un nom de contacte: Elvira.

—Ha de ser ella —es va dir en veu baixa.

Era mig matí quan es va disposar a teclejar el primer número. Després d'uns quants tons, va aparèixer a l'altre costat una veu masculina.

—Bon dia, voldria parlar amb la filla dels Gran, si us plau —va sol·licitar de forma educada, una mica desconcertat.

—Si. Un moment, ara vaig a avisar-la, està donant de menjar als cavalls. És per a alguna reserva? —va preguntar el Camil.

—No, necessito parlar amb ella. Gràcies —va tancar la conversa perquè s'apressés a donar l'encàrrec.

Després d'una llarga espera al telèfon, va escoltar una veu dolça, femenina, penetrant i concisa. Ell es va presentar com amic del seu pare. Li va donar el condol abans d'entrar en matèria. Com a bon home, ja en carns de ser avi, va voler ajudar-la i li va proposar que ell es fes càrrec de cuidar els cavalls. A més, en gran part, s'ajudaria a si mateix. Estava a l'atur i necessitava tenir la ment ocupada.

Aprovant la idea, encara que amb sospita, l'Elvira va accedir per quedar cara a cara i parlar-ne.

—Llavors, a Els Ossos a les set de la tarda. Em sembla bé. Gràcies —l'Elvira va penjar amb sensacions contraposades.

Es va quedar parlant amb el Camil explicant-li el motiu de la trucada. Ell ho veia positiu, remarquant la bona voluntat d'éssers que sentien la pèrdua de la parella.

Ella, en canvi, s'havia posat en alerta des del moment en què va contemplar les estances buides de la quadra. No li semblava normal que de sobte aparegués un antic amic interessat pels cavalls.

Com a element mental de protecció, va dir al seu xicot que necessitava que l'acompanyés a aquella reunió.

La seva pell, pàl·lida per naturalesa, es va tornar inexpressiva i més esblanqueïda, contrastant amb el seu cabell negre, arrissat i vigorós. Estava tremolant mentre deixava reposar el telèfon sense fil a la tauleta de l'entrada. Les ganes de plorar cada vegada eren més intenses.

El Camil va pujar per agafar una ampolla d'aigua i en baixar es va trobar a la seva estimada recolzada a la paret de pedra, com si fos un rodamón. L'escena va poder amb la seva aparent tranquil·litat. Va tractar d'aixecar-la i se li va escapar un crit d'impotència. Al final, va optar per asseure's al seu costat i rumiar. Va descargolar el tap de plàstic, va omplir el got d'aigua i el va deixar al terra per reclamar l'atenció de la desorientada Elvira.

—Penso que és d'agrair el suport —va dir en to tranquil·litzador. Després d'una pausa, observant la mirada fixada en el got, va prosseguir—. Ara toca pensar com l'empresària que ets. Mira-t'ho com un treballador que ens permeti dedicar l'esforç en la promoció per a captar clients i aprendre amb això.

L'Elvira va alçar la vista, incrèdula.

—Només et preocupa el negoci? —va rondinar enfadada.

—Tranquil·litza't, amor. És per tornar a agafar les regnes i fer que la muntanya no esfondri la teulada —apressant-se a tractar de no alimentar més ira—. El que vull dir és que estem en un moment molt difícil per a tots. Tota ajuda és bona.

Va agafar el got i se'l va acostar als llavis. Després d'un bon xarrup, va demanar-li perdó. Es notava més relaxada per explicar les seves conjectures.

—No sé si està relacionat, però a la quadra hi falten dos cavalls i les seves muntures —es va incorporar veient a la cara del seu xicot una ganyota de sorpresa, ressaltant-li els ulls—. Crec que ens han robat i em sembla una casualitat molt sospitosa.

—Tot es veu esfereïdor en calent. Sortirem de dubtes quan parlem amb aquest home. Però no cal treure les coses de polleguera. Pot ser que els cavalls s'escapessin i ara estiguin vagant per la Fageda.

—Potser tinguis raó. M'estic tornant boja —va remugar.

—Acabo de donar menjar als animals de fora i, després, en prepararé pels dos més importants —va fer una pausa—. Tu i jo —va suggerir en to graciós, robant-li un diminut somriure.

CAPÍTOL 3

En Fèlix Somarriega, l'inspector, va donar per finalitzat el cas, ja que tot conduïa a un accident. Però el seu neguit li induïa a seguir investigant. Sempre tractava d'imposar-se els principis apresos en la seva època estudiantil.

"Un delictes investigat a mig fer aconsegueix dos objectius: desprestigiar els investigadors, tant els que porten encaminada la investigació com els que paral·lelament porten una investigació a mig fer i en segon lloc eleven les possibilitats de la defensa", es recordava.

L'ímpetu de l'inconformista que portava dins li feia pensar que tota causa era provocada per alguna cosa i no per casualitats. En el seu camp, la criminologia, la finalitat és descobrir els components externs del delictes, revelar els testimonis muts o indicis de l'escena del fet, la qual cosa portés a descobrir al criminal, si n'hi hagués. A més, perquè un Jutge pugui imposar una pena, no n'hi ha prou en què sàpiga que es va cometre un delictes, sinó que ha de saber qui el va cometre, com el va cometre, on el va realitzar, per quina raó i quan va ser. Totes les respostes formen un judici just.

Per tant, en primer terme, què o qui va originar el despreniment és el que corcava el cap de l'inspector. Necessitava identificar, que no és precisament descobrir, sinó confirmar; realitzar un reconeixement i acreditar l'exactitud de l'individualitzat, d'allò conegut.

Escarxofat a la còmoda cadira de cuir del despatx de casa seva, en Fèlix repassava una vegada i una altra les fotografies, alternant la visió a través de les seves ulleres i sense elles. Alguna cosa li deia que no era una simple i desafortunada situació. Dies abans a l'accident havia plogut moderadament, amb més probabilitats de compactar els sortints que de ser despresos. Donant-li voltes, va decidir encaminar-se a l'escena per buscar alguna pista, potser inexistent, doncs ja havien realitzat el procés de forma minuciosa.

Va ficar el bloc de notes, dos llapis, una goma, un bolígraf, la càmera digital, una bossa, guants de làtex i una petita regla dins el seu maletí. Se'l va penjar per sobre de la seva jaqueta per sortir cap al garatge. Amb les claus al contacte del seu SEAT Exeo va rebre una trucada.

—Bon dia, senyor Somarriega, sóc l'Elvira. Perdoni que el truqui en diumenge —es va presentar amb una veu més sencera i pausada que en l'interrogatori.

—Hola Elvira, com es troba? —es va interessar, com si fos un familiar, sabent que podia cerciorar-se de la pista que anava buscant.

—Millor, gràcies. El trucava per una cosa que ha succeït i potser pugui estar relacionat amb la mort dels meus pares. Crec que ens han robat dos cavalls —va esperar una resposta però va intuir que l'inspector anotava les dades, escoltant atentament—. Sé que pot ser una casualitat, però tot pensament se'm bolca en la mateixa direcció.

—L'entenc. Faré que vagin dos dels meus homes a la masia. Per la meua banda, ara em dirigia al Croscat. Tingui present que estic investigant per a no deixar interrogants. Gràcies per la trucada, m'ha estat de gran ajuda —va penjar esperançat. Havia trobat una via per on indagar.

Va sortir des del barri Eixample Malagrida, on hi residia, a prop de la plaça d'Espanya. Vivia a una de les zones més belles d'Olot. L'estructura radial, d'un segle d'existència, seguia l'estil de les ciutats jardí angleses amb grans torres i edificis embolicats en boscatges i parterres. La zona estava allotjada en un vetust aiguamoll, El Pla dels Llacs, que s'estenia al sud-oest del nucli antic de la ciutat.

Va resseguir les vores del riu Fluvià per agafar la carretera de Santa Pau. A l'alçada del càmping Lava va girar a l'esquerra i va aparcar als peus d'un restaurant aïllat. Va prosseguir el camí a peu, endinsant-se en l'espessor del Croscat, per la seva banda verge, seguint una diminuta sendera. Passats uns quants metres entre matolls i arbres, es va obrir el viarany, arribant a una vella edificació. Allà empalmava una altra senda més àmplia i menys abrupta.

Va romandre amb el cap ajupit, analitzant cada pedra, fins al terraplè on es van trobar els cossos. A causa de la informació recent facilitada per l'Elvira no deixava de veure petjades de cavalls. Podien ser un indici, però la quantitat d'aquestes denotava una ruta molt concorreguda.

En l'últim moment va optar per agafar les fotografies que havia guardat al despatx. Les va treure del maletí i, assegut a la barra que actua com a barana, va triar una d'elles. La va superposar davant de l'espai que contenia la instantània. On havia estat l'home, ara no ressaltava res en discordança amb el paratge. Va mirar a la seva dreta, cap avall, seguint les marques que encara conservaven el descens pel talús del cos femení. Va estar uns minuts amb la ment en blanc, pensant.

Va baixar fins al lloc i va realitzar la mateixa operació de la fotografia. Es va concentrar mirant un detall escandalós de la imatge. Ningú no li havia donat importància a les seves polaines.

—Ostres, aquests forenses només treballen com els rucs! —l'inspector va maleir la mala professionalitat del seu equip.

De sobte se li va creuar en la ment una hipòtesi en veure, a la imatge, el cos aixafat: anaven a cavall i un d'ells va ser qui va aixafar al genet.

"Però haurien d'haver aparegut en les proximitats", va pensar.

Va continuar caminant fins a la cruïlla sense cap rastre, excepte les innombrables petjades. Des d'allà va decidir vorejar el volcà, en comptes de tornar per la dreuera utilitzada en l'anada. El camí de terra era ample, de paret tallada a un costat i de respectable desnivell a l'altre. Va minorar el pas de manera brusca. Es va quedar mirant fixament el cartell que indicava aquella zona volcànica de la Garrotxa.

—Somarriega. Necessito realitzar una dactiloscòpia. Sí. Jo portaré la mostra. D'acord —va parlar per telèfon amb un dels seus companys més lleials, pendent de favors.

S'apropava l'hora de la trobada al restaurant d'Els Ossos, a Batet de la Serra. El matrimoni madur lluïa una renovada expressió. Agafats de la mà, esperaven asseguts a les taules exteriors de fusta

gaudint dels pocs rajos de sol que deixava la tarda. La Fina va voler acompanyar a l'Ernest en el que fet i fet seria una reunió de treball. Quan van estimar oportú, es van endinsar a la posada per seguir l'espera al costat d'un cafè calent.

A pocs instants d'assaborir el primer xarrup va entrar una parella jove. Ella es va treure la gorra, deixant bressolar els seus cabells arissats a l'aire. Ell es va aixecar les ulleres de sol i va dirigir un somriure a la Fina. L'Ernest es va girar cap a aquesta, veient com li retornava l'afalac i la seva mirada atònita li va provocar pensaments d'ira.

"Ja no atrec a la meva dona i a sobre li agraden molt més joves", va pensar.

—Treu aquesta cara de babau, envejós. És el noi de la carn —va contestar la Fina als seus profunds pensaments, amb una riallada múrria.

Es van apropar fins a la barra, on estava el matrimoni, i es van saludar. La Fina i el Camil van fer d'interprets, com a primera presa de contacte. Van presenciar una relaxació en les cares d'ambdues parelles. L'Elvira va esborrar automàticament la idea que havia concebut durant el viatge i es va mostrar amable, oberta i disposada a entaular una bona relació. L'Ernest, amb menys prejudicis, va fer el mateix.

Van estar parlant dels pares de l'Elvira, recordant curioses situacions de la infantesa. També van sorgir aventures de l'Unai, plenes d'anècdotes, i la coincidència coneguda feia poc. Després d'alegrar la vetllada, van entrar en matèria.

—M'ofereixo com a cuidador per ajudar-te a tirar endavant, en nom dels teus pares —va pronunciar l'Ernest, tot i que li costava expressar-se amb soltesa.

—Per començar, no el podré remunerar com vostè es mereix, però això depèn de la feina que hi hagi. La seva estampa em dóna confiança i, encara que no ho cregui, m'ha aixecat l'ànim —va dir l'Elvira orgullosa.

—Ara no has de preocupar-te pels diners, filla —va intervenir la Fina—. El meu marit ho farà amb gust i esperarà al fet que l'aire mogui les veles.

L'Ernest va assentir afectuosament, acariciant l'espatlla de la noia. Va demanar al cambrer uns xopets i va proposar un brindis per a la nova etapa. En els ulls humitejats de l'Elvira es podia contrastar la tristesa acumulada i l'alegria d'haver trobat a uns *nous pares*.

Després de la grata tertúlia a Els Ossos van anar a la masia per ensenyar-li la quadra, els animals, les eines i, sobretot, el camí.

Van arribar els dos cotxes en fila fins a l'entrada. Allà van veure un cotxe dels Mossos d'Esquadra amb una parella al seu interior.

El Camil va maleir la trobada, pensant en males notícies. Abans de baixar del cotxe, l'Elvira va parlar-li de la trucada a l'inspector.

—Tranquil, amor, he estat jo qui els ha avisat. És sobre els cavalls que han desaparegut —va aclarir-li i va sortir a la seva trobada.

—Bona tarda, em dic Elvira. Suposo que vénen de part de l'inspector, veritat? —es va avançar a possibles reconeixements.

—Efectivament senyora Gran. Ens han comunicat el robatori de dos cavalls. Ens pot indicar on els va trobar a faltar —va dir un dels homes seriosos i uniformats.

L'Elvira va indicar al Camil que obrís la porta per guiar-los cap a la quadra. Mentrestant, ella va parlar amb el matrimoni perquè els seguís i així, també, ensenyar-la-hi. Astutament, va aprofitar perquè l'Ernest i la Fina coneguessin el cas.

Van fer unes quantes fotografies, van prendre algunes dades i van marxar, promentent una major vigilància. Una vegada allunyat el cotxe patrulla, es van acomiadar dels pares de l'Unai i van quedar que començaria aquella mateixa setmana.

Transcorreguts dos dies, l'Ernest va començar a treballar com a cuidador dels cavalls. Una mica desubicat, tractava d'irrompre el mínim en les tasques domèstiques de l'Elvira. Abans d'això, ella li havia explicat els mètodes apresos del seu pare.

Va explicar-li, seguint notes d'una revista eqüestre, que el cos del cavall estava cobert per una capa de pèl. L'espès pelatge d'hivern començava a créixer cada tardor i a caure cada primavera.

"Un pelatge saludable i lluent dóna al cavall una aparença esplèndida", recordava.

Els cavalls mai no perdien el pèl de la crinera o de la cua. Si les crineres de la cabellera o de la cua es tornaven massa espesses, l'Elvira optava per arrencar una mica de pèl per fer que el cavall lluis millor. Tirar d'aquestes crineres no feia mal a l'animal, ja que aquest no té nervis a les arrels del seu pèl. Els cavalls usen la seva cua per espantar insectes. A més, també tenen músculs especials a la seva pell que la fan tremolar bruscament per lliurar-se de paràsits molestos.

Les glàndules de suor a la superfície del cos del cavall ajuden a l'animal a romandre fresc. Com els cavalls estaven destinats a l'ús turístic, no necessitaven ser xollats. Al contrari que els cavalls usats per a les curses o altres esports, els quals s'han de desfer del gruixut pelatge d'hivern per poder assecar la seva suor més ràpid, amb la precaució de cobrir-los amb una manta per mantenir-los calents mentre descansen.

Segons els consells assenyats del seu pare, l'Elvira havia après el procés de manteniment del cavall. Sabia que havien de ser empolainats diàriament amb una rasqueta de goma, un raspall per al cos, un estri per furgar peülles, i una pinta per a la cabellera i la cua.

L'Ernest escoltava atent cada indicació, com el millor dels alumnes. El concepte que més clar va calar en la seva ment era que llargues raspallades en la direcció del creixement del pèl ajudaven a mantenir el pelatge saludable i ufanós. El raspallat eliminava la pols i la caspa. L'home va entendre que tenien major necessitat d'un raspallat especial les àrees on es col·locava la cadira de muntar, la faixa, les zones de darrere els talons i a les depressions de la sofraja. Després del raspallat era convenient passar també una tovallola o un drap net. L'estri per furgar les peülles esdevenia essencial per a eliminar restes de terra, pedres i altres objectes que poguessin quedar endurits als cascots, protegits per les ferradures.

Després de la visita sorpresa al pis de l'Unai, el Pau va tornar al seu Olot natal. Va estar deliberant si anar a un hostal o instal·lar-se al pis buit de la seva família, decidint-se per aquest últim.

Els seus pares estaven separats. Des de fa diversos anys vivien lluny l'un de l'altre i d'Olot. El pare va tornar a Extremadura, d'on havia emigrat per poder treballar, i la mare vivia en un xalet amb la seva angoixant nova parella, a Benidorm.

Al Pau li importaven poc les novetats familiars. De fet, no feia cap gest d'apropament cap a cap de les parts, excepte per a temes burocràtics. Tenia l'espasa clavada, massa profunda, al seu cor. S'havia habituat a viure sol i a espavilar-se.

El pis que tenien a Olot pertanyia a la fragmentada parella i portava dos anys en venda. La dificultat per vendre'l radicava en la mala època, en les característiques de l'immoble i en estar mal cuidat. Les seves dimensions fregaven els mínims d'habitabilitat, tant en superfície com en alçada. Però com a mínim era un espai cobert. Encara conservava el llit on dormia de petit, una taula, dues cadires de plàstic, un armari i la seva vella bicicleta amb les rodes desinflatades, plena de pols. Tot estava repartit per l'habitació, la sala, la cuina i el petit bany. Ell tenia un joc de claus, un altre els seus pares i un altre la immobiliària. Allà es va instal·lar sense ànim de quedar-se molt de temps, pels mals records, mentre busqués feina per permetre's un altre allotjament de lloguer.

El Pau va començar a treballar com a guia turístic, gràcies a l'experiència guanyada en els estius que va poder desenvolupar tasques semblants. Dies abans va presentar les seves credencials a l'oficina de turisme, al carrer Hospici, creuant la immensa porta de fusta i la façana de pedra volcànica negra, a l'esquerra. L'edifici on va entrar era un dels emblemàtics de la ciutat. L'Hospici, donant nom al seu carrer, és una construcció del segle XVIII amb un gran, sobri i elegantíssim pati interior, amb tres galeries d'arcades. És la seu del Museu i l'Arxiu Comarcal, així com també de l'Oficina de Turisme d'Olot, l'Observatori del Paisatge, tres sales d'exposicions i una sala d'actes.

Curiosament, mai no va arribar a exercir les funcions d'hospici, és a dir, com a asil per donar allotjament i ensenyament a nens pobres, abandonats o orfes. Ara, ell es sentia desemparat i va acudir a l'edifici, sense saber que estava fent realitat la idea pel que aquest va ser construït.

A l'oficina, atenia a les consultes dels visitants, apuntava la seva procedència, repartia tríptics, emmagatzemava guies, revistes, plànols i cartells. La seva facilitat de paraula i dominar tres idiomes el feia ser un bon treballador, amb l'avantatge afegit de conèixer molt bé la ciutat i el seu entorn. No se li va fer costerut el fet d'adaptar-se, però l'amabilitat mostrada davant els viatgers era mera façana. Per dins li corrompia un dolor que arrossegava des de la separació dels seus pares.

Una tarda tranquil·la, sense enrenou com la majoria dels dies entre setmana, cap allà a les sis, el seu company el va informar que havia d'absentar-se una hora, perquè havia d'anar a recollir a la seva xicota. Aquesta tenia el peu dret enguixat i no podia conduir. Així que, necessitava un taxista enamorat. La qual cosa volia dir que no tornaria al seu lloc, ja que tancaven a les set. Va agafar la seva caçadora, una bossa petita, un parell de caramels del plat per als clients i es va acomiadar demanant-li un cigarret.

El Pau va pensar per un moment amb l'Erika, com si fos ell qui hagués d'anar a buscar a la seva promesa. Segons el seu cor, havia deixat escapar l'amor de la seva vida. Es va posar a recordar aquella veu angelical, aquelles faccions sensuais i aquell caràcter enèrgic que creia dominar. Reviure en la memòria l'última nit a Belfast va produir-li un impuls inesperat per deixar anar una llàgrima. Segons el planejat cap a si mateix, necessitava tornar amb idees renovades i canalitzar la seva vida per esborrar els mals records de la seva ciutat natal. Però estant instal·lat de nou va tenir la sensació d'haver-se equivocat. Estava fet un mar de dubtes.

Va romandre sol en aquella sala, ordenant els nous fullets de l'agenda d'activitats de la ciutat per a aquell mes. Quan havia comptabilitzat la centena, la porta de vidre de l'entrada a la sala es va abatre cap a l'interior. En quatre passos llargs i decidits es va plantar davant el mostrador la figura d'un home gran amb unes ulleres una mica antiquades, amagant la seva calba sota una boina de cuir marró. El Pau va deixar anar el segon paquet, del que ja s'havia perdut comptant fullets, i es va dirigir amablement cap al senyor, canviant el seu semblant entristit a una façana més propera.

—En què puc ajudar-lo, és la primera vegada que visita Olot? —va formular el Pau, una pregunta que en el seu poc temps de treball havia arribat a automatitzar.

—El meu nom és Fèlix Somarriega i em fan falta alguns documents —va explicar l'inspector mentre es desfeia de la seva jaqueta alhora que li ensenyava un distintiu de la policia.

El Pau va tornar a enfosquir-se. En Fèlix va fer-li unes preguntes i va demanar-li un plànol de les masies properes al volcà del Croscat, un llistat de les empreses de lloguer de cavalls i una guia sobre llocs d'interès per visitar el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

—Vaig estar a Can Passavent, a l'entrada de les grederes, però estava tancada la caseta d'informació.

—Sí, només obren al matí. Això és el que li puc oferir. Si no té més consultes, haig de tancar.

Va mirar el rellotge de la nina del jove i va assentir amb el cap. Va recollir els tríptics i va marxar amb cara de concentració. En el moment d'obrir la porta es va girar i va veure la cara d'espantat del noi.

—Una cosa més, comuniqui-li al seu cap que he estat aquí. Si aparegués algú que us aixequi qualsevol sospita, preguntant massa o interessant-se pel negoci dels cavalls, truqueu-me immediatament. Adéu —va ordenar-li, mirant-lo fixament, fins i tot a través de la porta, fins que es va allunyar del carrer.

El Pau es va estremir i va trigar una bona estona a reaccionar. Va apagar l'ordinador i les llums, va tancar la porta i li va deixar la clau al guàrdia de seguretat. De camí al pis, pedalejava alternant trajectes per la vorera i per l'asfalt. La visita de l'inspector volia dir que no havien aparcat el cas i això li feia tenir por per trobar-se a qui no degués.

L'endemà va decidir no anar a treballar a la caseta d'informació. Va triar emular a una cria d'estruç que s'amaga d'alguna cosa sense motiu aparent, excepte per la por a conèixer la veritat.

La convivència amb la Laura era cada vegada més harmoniosa. Al principi, l'Unai creia que viure amb gent d'aparença *hippy* li implicaria problemes, sobretot en els pagaments. No obstant això, era ell qui sofria més per arribar a final de mes. La quantitat que li passava el seu pare per al lloguer s'havia reduït considerablement i havia de subsistir sense fer cap extra. Així i tot, la Laura l'ajudava en el menjar compartint el que podia.

Les despeses de la universitat, el material per a les maquetes, els desplaçaments i les fotocòpies els podia pagar gràcies als seus estalvis i als pocs concerts remunerats que aconseguia amb el seu grup de música. No era molta quantitat, i menys, repartida entre cinc, però era un ingrés.

La situació es vaticinava complicada i insostenible. Estava en l'últim any de la carrera i el seu pare li havia anunciat el mal moment pel qual passava.

—No puc ajudar-te més, fill —va balbotejar entre sanglots. A l'Ernest, com a qualsevol pare, se li feia molt dur haver de pronunciar aquesta frase sense titubejar.

L'Unai va comprendre pel que estava passant el seu progenitor i el va tranquil·litzar dient-li que no es preocupés. Després de pensar-ho bastant, va comunicar-li que com es tractava de l'últim any només quedava el projecte final de carrera. Amb això, va voler explicar-li que el treball seria individual i que no li feia falta acudir a la universitat. No tenia classe excepte en les correccions amb el tutor, que es feien molt de tant en tant.

Primer va plantejar-li que buscaria alguna feina però, en debatre-ho, l'Ernest el va convèncer perquè tornés a casa i baixés a Barcelona de forma puntual per corregir el treball final de carrera. Totes aquelles converses les hi va confessar a la Laura. Va notar en ella sentiments de tristesa i preocupació, la qual cosa significava la necessitat de trobar un nou inquilí.

Va estar dos dies preparant caixes per buidar l'habitació on havia passat tantes situacions. Amb la roba escampada al voltant seu, damunt del llit, li va venir a la ment la seva primera relació sexual. Es va posar a riure entrellucant el moment de frustració amb el qual no va poder concloure d'una manera digna, atribuint la impotència a les grans dosis d'alcohol.

Enmig dels seus íntims pensaments, va desconcentrar-li el repicar de la porta.

—Acabo de parlar amb el teu pare i diu que el dissabte al matí vindrà per recollir-te. No t'he passat el telèfon perquè em pensava que estaves al bany —va informar la Laura, mirant amb ulls compungits el desori que reflectia l'habitació.

Va ajudar-lo a tancar unes quantes caixes, a doblegar roba i a organitzar les dues maletes, però aviat va sortir amb l'excusa d'anar a preparar el menjar. A la cuina no va poder contenir les llàgrimes i de seguida es va apressar a buscar una ceba per tenir un justificant. Preparant el sofregit es va adonar de la dona que portava dins, enamorada de l'Unai. Ell no ho sospitava i ella fins a aquell moment ni s'ho havia plantejat.

Havent dinat, acomodats al sofà, van xerrar de la sèrie que seguien a la televisió. Més tard, transcorregudes diverses becaines, la Laura va anunciar-li que el divendres es reservés la nit per a un bon comiat.

Va aconseguir reunir a bastants amics de l'Unai. Van ser companys de la universitat, del grup musical i de la convivència barcelonina. El menjador estava ple de gent, asseguts en cadires, tamborets o sobre muntanyes de llistins telefònics. Tots intentaven envoltar la petita taula adornada per a l'ocasió. Els riures van ser el detonant de la jornada, inflades en records i en ficades de pota del protagonista.

A poc a poc es va anar buidant el pis als ulls d'un agraït Unai. L'enrenou es va tornar en silenci en quedar només la Laura i ell. Mentre ella començava a recollir els plats amb restes de patates, ell la mirava atentament. En passar pel seu costat va apartar els plats i li va donar una forta abraçada.

—Gràcies *Ratlletes*, avui m'has fet molt feliç, ets la millor. Però ahora estic trist, perquè això és un comiat —va murmurar-li a cau d'orella.

La Laura es va posar colorida en notar com els seus cossos s'estrenyien. No va saber què respondre excepte elevar suaument el cap mostrant els seus llavis i tancant els ulls. Un fort i sonor petó a la galta va fer-li posar els peus a terra. L'Unai la tenia encasellada com si fos una germana petita.

El despertar del dissabte no va ser tan resacós com acostumaven a ser les festes al pis. Amb tot a punt, ja esmorzat, es va limitar a esperar al fet que el seu pare truqués.

—S'ha portat molt bé, té un fill meravellós —es va dirigir la Laura a l'Ernest en el moment del comiat definitiu. Entre llàgrimes, va donar un parell de petons a l'Unai com si fos l'última vegada que podria apropar-se a ell.

El camí de tornada va ser més ràpid del que recordava. Van travessar túnels recentment estrenats sota el Coll de Bracons. El viatge entre Vic i Olot pel túnel durava una mica menys de mitja hora, reduint considerablement la travessia. La nova via disposava, a més del túnel principal, d'altres nou passos subterranis i sis viaductes ideats per a una òptima integració de la infraestructura en l'entorn. A l'Unai li encantava la disputa entre allò nou i el paisatge, motiu en el qual basaria el seu projecte. No tenia ni idea de què fer, però seguiria aquesta línia. A banda del que físicament veia, una infinitat de conflictes polítics i ciutadans van demorar aquella obra. Els seus opositors van batallar per impedir la construcció, no només del túnel, sinó també de la nova carretera, perquè consideraven que es posava en perill la riquesa paisatgística, agrària i mediambiental de la zona de la Garrotxa. En l'altre extrem, comerciants del territori, van defensar el nou eix en veure-ho com un esperó per a l'impuls econòmic.

Abans d'arribar a casa es van aturar a Les Preses. L'Ernest va decidir fer un parada al parc de Pedra Tosca per parlar tranquil·lament, tot passejant amb el seu fill, com quan tenia deu anys.

—Ja estan més a prop aquells castells amb els quals somiaves de petit —va pronunciar l'Ernest amb una riallada nostàlgica.

—Sí, qui ho havia de dir. Ens fem grans —va contestar amb un somriure.

Van estar parlant llargament de la situació que travessaven tots dos. L'Unai, sense parar la xerrada, es fixava en el laberint de camins, les parets seques i les cabanyes. L'atmosfera desprenia una unió amb les actuacions dels avantpassats. Tranquil·litat. Sense presses.

Una vegada allotjat a la nova etapa amb els seus pares, es va posar com a objectiu avançar en la seva carrera i intentar ajudar a casa. Al començament es va centrar en les tasques domèstiques, ja que la Fina arribava exhausta de la botiga i a l'Ernest li ocupava tot el dia la cura dels cavalls i la granja. Des que s'havia independitzat, aquella va ser l'època on més es va entretenir a netejar l'estança, la roba i preparar menjars.

Entre tasca i tasca dibuixava esbossos de possibles edificis, buscava alguna cosa necessària que li faltés a la ciutat i llegia el diari, sobretot la secció d'anuncis. Va prendre nota d'un parell de telèfons.

Després de diverses trucades a la universitat va aconseguir que un despatx de renom a Olot li convalidés les seves pràctiques.

L'Unai es dedicava, bàsicament, a ordenar catàlegs i a ser el noi de les fotocòpies. Aquesta tasca, al no requerir molta atenció, li permetia fixar-se en cada detall del despatx.

Una vegada de passada la porta de vidre, sota l'imponent rètol, es topava amb la secretària, que atenia a totes les trucades, controlava l'entrada de clients i a ell li resultava molt estressant observar-la. Tenia uns vint anys més que l'Unai, però conservava l'encant que en l'adolescència va facilitar-li la seva llarga carrera de festejos. Passant el gran sofà de cuir blanc per a les esperes, es diferenciava un petit passadís, amb les parets revestides amb plànols, retalls de premsa i concursos arquitectònics, que conduïa a la sala de reunions, el despatx dels caps i al camp de batalla, on estaven els pencaires, en definitiva, els que treuen endavant els projectes. Darrere d'ells apareixia un dels llocs més concorreguts pels estudiants: la zona de la fotocopiadora, el traçador, les impressores i prestatgeries amb materials innumbrables, documents i solucions constructives acumulats pel pas dels anys i de les obres dirigides.

Es distingia una jerarquia una miqueta anàrquica quant al personal. Per sota dels tres socis, apartats en el seu despatx, sorgien tres equips de treball liderats per encarregats. Al marge d'aquests, estava la secretària i l'Unai, que intentava abastar les necessitats dels altres.

—Necessito que m'imprimeixis aquests plànols. Fes tres còpies, els doblegues i prepares l'enquadernació perquè li donem un repàs. Després pots seguir classificant catàlegs —va ordenar-li un dels capatassos.

Davant la pantalla de l'ordinador s'esforçava a veure les aplicacions de l'AutoCAD. A la universitat havia utilitzat una altra versió del programa de dibuix, però li resultava familiar. Va mirar el projecte que havia d'imprimir, les diferents capes associades a d'altres tipus de línies, els blocs, les imatges i les caràtules. Aquest redistribuïa els laberints d'un parc, amb un edifici central. Va voler entendre com la casa quedava dissimulada entre els arbres i això va fer-li obrir els ulls per al seu treball final de carrera. Ajudat, també, per la visita que va realitzar amb el seu pare al parc de Pedra Tosca. A més, va poder escoltar els debats intensos entre arquitectes per la simple col·locació d'uns fanals en el camí.

Les jornades passaven ràpidament gràcies a la set d'aprenentatge. Lluny del treball havia reprès les amistats aparcades, aportant grans dosis d'alegries i records. Una tarda es va dirigir a la seu castellera per tornar a gaudir de les nits de botifarra. Per a la seva sorpresa, es va trobar al Pau a una cantonada, a escassos metres de l'edifici.

—Home, aquesta vegada et dono jo la sorpresa. Què tal et va per aquí?, has trobat feina? La cosa està difícil —va vaticinar l'Unai.

En relativament poc temps havia coincidit dues vegades amb l'amic d'antany, una mica menys que quan eren unes criatures.

—Doncs estic treballant a l'oficina de turisme, però per poc temps. Vull nous reptes. He mirat pisos de lloguer i he trobat un a Sant Esteve d'en Bas que sembla una bona oportunitat. T'agradaria independitzar-te? —va plantejar, sense explicar-li la seva veritable raó per evadir-se de la ciutat.

A l'Unai va xocar-li l'ansietat amb què pronunciava els seus *nous reptes* i no entenia la ràpida necessitat de sortir del retrobament amb Olot. Una de les hipòtesis que rondava pel cap de l'Unai era que, per al Pau, viure a Olot li feia pensar massa en la família i en els corresponents mals

records. L'estampa del Pau semblava angoixant i seriosa, però no trista. No va voler indagar en els seus motius i es va limitar a valorar si li interessava tornar a compartir pis. Mentre parlaven, va proposar-li que entrés a prendre una cervesa amb els Xerrics.

El Pau va insistir en no voler veure a gent. Només volia saber si l'acompanyaria a la seva nova etapa. L'Unai es caracteritzava, potser a causa dels gens d'arquitecte, per haver de pensar molt en les inquietuds i, tal com l'hi havia plantejat, va semblar-li molt precipitat. Després de la conversa, van ajornar la decisió un dia per deixar que el coixí s'encarregués d'escollir entre la prudència, el conformisme, la iniciativa o l'aventura.

—Ens veiem demà aquí mateix i ho comentem. Que vagi bé la partida, campió —es va acomiadar el Pau, va pujar-se a la seva bicicleta d'un salt i es va perdre pels carrers adjacents a la plaça Clarà.

L'Unai es va quedar pensatiu abans d'entrar a la nau de l'antic local d'Hydroelèctrica de l'Empordà.

"Ni tan sols s'ha interessat per la meva feina, ni ha preguntat pels meus pares. A més, la cara seriosa era l'antítesi a la que vaig poder observar a Barcelona. Quina cosa més rara!, alguna cosa li deu haver passat", va pensar.

L'ímpetu, el constant descontent i la manera excessiva en què li afectaven els sentiments li havien traït des de petit. El Pau solia sofrir internament els problemes que li envoltaven. Motiu pel qual aparentava una maduresa solitària, contraria al seu caràcter infantil, acusat de falta d'afecte.

En l'adolescència, acabant la seva etapa a l'institut Montsacopa d'Olot, va conèixer a una noia d'un curs més jove i dos anys de diferència, ja que ell exercia de repetidor. L'Unai ja havia començat el seu futur a la universitat i aviat va anar perdent el contacte per seguir el seu camí.

Les hores d'esbarjo les destinava per fumar en amagatalls del pati i endinsar a ànimes innocents i fàcilment impressionables en el vici. El poder d'allò prohibit i la rebel·lia generaven en ell una

imatge de tipus dur. En un de tants matins es va dirigir a la seva zona i allà van aparèixer tres noies.

—Hola, tens algun cigarret per a nosaltres? —va dir una d'elles amb signes de sobreexcitació.

—Es clar, però només si és la vostra primera vegada —va contestar amb veu de pocaverkonya.

Dues d'elles van provar i van tossir. En canvi, l'altra va mirar amb cara de fàstic sense fer cap gest per entrar a la roda, sense dir res. El Pau no va deixar d'observar-la, atret per la personalitat que desprenia. Mentre, les dues noies van consumir el cigarret a força d'esbufegades mal donades i van marxar. Es van quedar, cara a cara, el Pau i aquella noia misteriosa de pell pàl·lida i cabell negre arrissat i vigorós.

—Et creus molt mascle, veritat? —va deduir amb to incisiu.

—Cardo el que em sembla, si no t'agrada no miris —va replicar desconcertat.

Després de compartir diverses frases pujades de to, els va interrompre el timbre que indicava el retorn a les classes. El Pau, una mica enfadat perquè algú s'havia ficat amb el seu ego, va decidir no acudir a la trucada per fer campana al bar de la cantonada.

Els següents dies van continuar amb les converses i la mala consciència es va transformar en comprensió. La noia va provocar-li fer un gir en el plantejament de la seva vida.

—Deixo l'escola per entrar a treballar a una empresa de transports —va plantejar la idea als seus pares de manera convincent.

Els no s'ho van prendre bé, però van acceptar la iniciativa a causa de la conducta que havia adquirit, com mal estudiant. El contacte per treballar l'hi havia facilitat aquella noia i, després d'empassar-se el seu orgull, el Pau va agrair l'empenta convidant-la al cinema i a un parell de refrescs al bar, entre les instal·lacions i els estudis d'Olot TV, al carrer Josep Ayats.

—Semblava que no se't podia parlar —va deixar anar una riallada i va prosseguir—. Però sabia que dins teu existia un bon noi —va comentar la jove, asseguda a un dels tamborets de les taules altes individuals.

El Pau va mirar-la tendrament als ulls i no va dir res. Va esperar a que acabés el xarrup i va aproximar-se amb les hormones pels núvols. Ella es va deixar enlluernar perquè sorgís el primer petó. La vetllada va ser el començament d'una aventura que en poc temps es va truncar. Van tornar les discussions, cada vegada més intenses, provocades pel caràcter del Pau, immers en si mateix.

—Ho sento però no podem seguir així, estava equivocada —va pronunciar entre sanglots després d'un enfrontament amb insults per assumptes insignificants.

—El mateix et dic, no m'entens, Elvira —va replicar.

El treball servia de via d'escapament i de font d'ingressos per a un adolescent angoixat per les companyies. Motiu per fugir rumb a una altra ciutat.

Des de llavors es va dedicar a vagar per Barcelona i altres urbs fins a arribar a Belfast, vivint experiències que, a priori, li havien fet madurar. En tornar a Olot, van retrunyir els records dins el seu cap, sumats a les sospites que tenia respecte a l'accident del Croscat.

Amb això, va decidir avisar al seu superior per comunicar-li que una força major li impedia anar a treballar, almenys de moment. La trucada la va fer des del seu mòbil, caminant pel casc antic per a la trobada amb l'Unai.

—Què, ja t'ho has pensat? —va entrar-li gairebé sense saludar amb la ment obstinada.

—Doncs sí. He arribat a una conclusió. Tal com estan els temps i tenint en compte que encara em falta el projecte final de carrera he decidit posposar l'emancipació —va dir en un llenguatge que fins i tot a ell li va sorprendre.

El Pau va arrugar el nas. La seva cara reflectia un sentiment de decepció al no poder convèncer a l'Unai per a independitzar-se i, com si fos una de les renyines que solien tenir de petits, es va enfadar amb ell. En conseqüència, van deixar de mantenir contacte en un temps.

Pocs dies li van bastar per emprendre el seu viatge. Va acabar llogant una habitació al carrer Ample de Sant Esteve d'en Bas i va començar a buscar feina com a cambrer.

La companya de pis es deia Emma. La seva aparença bohèmia la delatava com una somiadora, d'acord amb els estudis adquirits a Barcelona, a la facultat de Belles arts. La joventut en ella fregava el pèndol de la maduresa, més a prop de la trentena que dels llunyans divuit. Aquesta Lletissona era propietària del pis a la capital del terme de la Vall d'en Bas. Vivia sola després d'una llarga relació, malvenent els seus quadres, motiu pel qual necessitava una font d'ingressos fiable per poder pagar la hipoteca.

CAPÍTOL 4

En Fèlix cada vegada estava més convençut. El seu instint li deia que no es tractava d'un accident, la qual cosa li motivava a seguir investigant. Havia trobat una peça, de forma el·líptica, fabricada en cuir marró i unida a dues cintes elàstiques, que penjava per la part posterior del cartell d'accés al Croscat. En aquell moment l'estaven inspeccionant al laboratori.

A mitjan agost amenaçaven les tempestes estiuenques, així que era crucial trobar el que fos abans que la naturalesa esborrés qualsevol prova. Aquell pensament va venir just en caure-li un parell de gotes a la calba. Es va posar la boina de cuir i va obrir el seu paraigua. Es dirigia cap al polígon del Pla de Baix, a la comissaria.

Allà estaven procedint a delatar les empremtes latents en l'objecte. El primer pas va ser el revelat per pols, amb pols grisa. Per iniciar, després, l'estudi del conjunt de crestes papil·lars i solcs sotrets. Van analitzar a cada empremta dactilar trobada les regions basilar, marginal i nuclear per a determinar una primera classificació. A la peça van detectar solament marques nítides de tres individus, dos en forma de trauc i una d'arc.

Van analitzar els requisits aptes per a l'establiment d'identitat. Els calcs papil·lars eren idonis, és a dir, que eren prou llegibles per visualitzar característiques de les línies i íntegres amb bastant camp per a l'apreciació de quantitat de detalls congènits de les línies papil·lars, aptes per a la comparació. Mitjançant programes informàtics van procedir a avaluar la similitud dels punts característics per afrontar la identificació d'una manera fiable, complint requisits de qualitat com l'exacta ubicació, la situació i la direcció.

Per satisfer al Codi Internacional d'Identificació, en comparar-se dos dactilogrames han de concordar, si més no, de dotze a quinze punts característics, en quantitat, forma, situació i relació entre ells, perquè existeixi identitat entre els dos dactilogrames. En cas d'emprar el mètode normal usat fa unes dècades, quan en Fèlix cursava les oposicions per entrar al cos de policia, requerriria molts dies d'un parell d'agents tancats en un laboratori per sostreure resultats empírics. Però,

gràcies als sistemes automatitzats d'identificació d'empremtes dactilars, la cerca i confrontació precisava de, amb prou feines, uns minuts. El sistema AFIS converteix els arxius físics en digitals, codificant cada empremta dactilar.

—Fernández, com va la investigació? —va consultar l'inspector.

—Tenim a tres candidats, encara per determinar. Ara connectarem amb la xarxa central per a comparar les empremtes amb la nostra base de dades —va resoldre l'agent encarregat i antic company de batusses en l'època que patrullava per Barcelona, al costat d'en Fèlix.

—Perfecte, ja tinc ganes d'interrogar a algú.

Davant els ulls impacients de l'inspector Somarriega, es reflectia en les seves ulleres la intermitència diligent de la pantalla plana. L'aclapament de les màquines era superior, dins la ment d'en Fèlix, que una sessió de dotze hores d'interrogatori. Així que va decidir abordar la màquina de cafè, més manejable al seu entendre, i esperar una resposta del seu company Carles Fernández, mentre xerrava amb una de les secretàries.

—No tenim a ningú amb antecedents —va informar en Carles en sortir del seu habitacle, mirant a la dona recolzada al mostrador, com enlluernada, amb una mena d'encantament provocat per l'inspector.

Ella va somriure i es va posar recta. En Fèlix es va encongir d'espatlles i amb una picada d'ullet es va dirigir cap a la porta de sortida indicant a en Carles que el seguís. Allà van parlar sobre la investigació, consumint diversos cigarrets.

—Quan tinguis les dades contrastades me les envies per correu electrònic. Gràcies. Caldrà compensar-ho amb una sortida com quan érem joves —va confessar el costat rebel de l'inspector Somarriega, encara revolucionat.

—I ens emportem a la Pilar, no? Sembla que posa molta atenció quan li expliques batalletes —va dir amb un to clarament burlesc, de companyonia.

—Deixa'm. Que podria ser el seu pare, pocavergonya! —va resoldre el flanc més seriós i responsable d'un vell rondinaire.

En tornar a casa seva, al barri de l'Eixample Malagrida, li va sorprendre una ràfega d'aire i pluja d'uns deu minuts que el va deixar calat fins als ossos. Sense donar-li importància a la roba mullada, després de deixar el rebedor de la seva porta entollat, els seus pensaments van corroborar els seus presagis. Ja no quedaven més proves a l'escena del crim, tot ho hauria esborrat la força de l'aigua.

L'endemà, després d'un escarit esmorzar a força d'una petxina de xocolata i un cafè, va encendre l'ordinador per observar el veredict. El correu indicava els noms de tres persones: Martí Gran, Clàudia Surroca i Pau Pacheco.

Després de vespres amb descàrregues intermitents, traduïdes en tempestes virulentes pròpies de finals d'agost, s'iniciava la pujada de setembre. A Olot és quan la ciutat es vesteix de gala; alegre, plena d'actes a la seva festa major.

Les festes de la Mare de Déu del Tura estan considerades una de les festes majors més importants de les terres catalanes, analitzades gairebé a nivells com els *Sanfermines* de Pamplona, les *Fallas* de València o la *Setmana Gran* de Sant Sebastià. Les primeres notícies fidedignes sobre els actes populars són de l'any 1.636, on es van realitzar el cant de seguidilles, el ball de la plaça i el Correbou. Segons una llegenda originada durant l'època medieval, la imatge de la patrona de les festes va ser trobada per un bou, un tura en la denominació d'aquells temps, situat als afores del nucli urbà.

L'Unai havia convidat a companys de la universitat i a amics de Barcelona perquè participessin en la multitud d'actes programats. Una de les primeres a pronunciar-se va ser la Laura que, malgrat les seves immenses ganes de veure'l, va tenir la mala fortuna de torçar-se un turmell i necessitava descans. L'altra gent va anar declinant la crida a força d'excuses barates anunciades a última hora.

"Ells s'ho perden", va pensar amb una mica de ràbia.

Aquest mandrós poder de convocatòria no va aigualir el seu interès per viure la festa del seu poble. Aprofitaria per contactar amb antics alumnes o veïns oblidats. Del Pau no en sabia res, només que se n'havia anat a viure a Sant Esteve d'en Bas.

Amb els seus pares, la Fina i l'Ernest vestits de diumenge, van anar a veure el pregó que donaven a la plaça del Mig per seguir la cercavila del Porc i el Xai fins a la plaça Campdenmàs. Sense un programa a les mans, confiaven que la munió els guiés cap a algun acte important. Tot el casc antic estava ple de gom a gom i, per molt que volguessin, no podrien assistir a les innombrables actuacions, sumat a la simultaneïtat d'activitats. Van observar el ball acompanyat de la Cobla Principal d'Olot, espectacle que promovia l'Associació d'Olotins Amics del Porc i el Xai. Com d'altres actes, l'obstinació i la vehemència de les associacions feia engrandir la festa, a part de fer-la possible. Aquesta associació recolzava la cuina tradicional de la carn de porc i de be. En festes, organitzava el ball tradicional, concursos de paelles, el campionat del món de llançament d'os d'oliva o l'*encierro* de Marrans. Unes altres com els Almogàvers Garrotxins o Pim Pam Pum Foc omplien de vida la ciutat.

La plaça Major estava engalanada amb banderes a cada balconada que donaven color i simbolisme a l'epicentre de les festes del Tura. Sota el núvol de garlandes es dibuixava el constant moviment de la gent, caminant d'un lloc a un altre, deixant-se portar per les activitats programades. En els límits de l'escenari principal s'agrupaven diferents grups de joves expectants a la prova de so del conjunt musical del moment, mentre combatien l'espera a força de xerrades davant les barres dels bars de la zona. L'Unai havia quedat amb antics alumnes del col·legi per reviure la festa dels seus anys de petit, quan encara necessitava l'aprovació dels seus pares per trasnuitar. Van quedar al Cafè Europa, davant dels bancs de pedra que tanquen l'espai perquè la gent pugui veure amb folgança els detalls de l'escenari. Allà havien de personar-se al voltant de quinze antics amics, tots amb la mateixa samarreta per participar en una de les tradicions juvenils. A comptagotes van anar apareixent cares conegudes, més per les fotos que actualitzaven les xarxes socials que per trobades reals.

—*Osti*, com has canviat, Unai! Se't veu més prim. Com et va la vida? —va preguntar una de les noies que a classe semblaven portar la comptabilitat de tots els moviments amorosos de l'escola.

—Doncs, bé. Anem fent —va respondre sense saber què dir enfront d'una qüestió tan global.

Després de l'èxtasi de la primera trobada, les primeres xerrades amb els companys que l'Unai recordava més propers fluïen entre cerveses, cubates i *mojitos*. Una vegada establert contacte amb tots els portants de la samarreta rosa, on estava inscrit "*Els més trapelles*" per davant i "*Antics alumnes de l'Institut Montsacopa*" per darrere, es van encaminar cap a la plaça de braus. Passant pel Firal es creuaven diferents reclams per fer un trajecte de cinc minuts en una hora llarga. A una de les terrasses, davant del teatre, sopaven l'Ernest i la Fina, al costat d'altres pares i amics. Moltes cares conegudes i d'altres sense identitat poblaven el passeig des de la plaça Rector Ferrer fins a la plaça de toros més antiga de Catalunya, amb més de cent cinquanta anys d'existència.

Els cercles de gent es feien més nombrosos a mesura que s'apropaven a la porta on es situava la taquilla. Tots els encamisats van anar traient el tiquet i accedint a la plaça. L'ambient es començava a notar. L'alegria, la consciència i els seus contraris units al Correbou. Amb els escarafalls del locutor animador de l'acte sortien les *vaquillas*, salvant els obstacles, fent remoure el cercle de sorra. Els reptes anunciats per megafonia instruïen als intrèpids davant els animals i a les reaccions del públic. Tot eren riures i esglais. Passades cinc *vaquillas*, el presentador va sol·licitar que a la sorra només hi baixessin noies. Després de diversos minuts reclamant la presència de noies, bromejant amb els nois que seguien allà sota, la plaça va esclatar de goig en veure baixar a una noia. L'Unai, des de la graderia més alta, es va sentir atret per la valentia d'aquella jove. Anava amb el cabell recollit, una samarreta en favor dels braus, uns texans i unes vambes esportives per poder córrer en cas de necessitat. Amb els aplaudiments del respectable va fer un parell de retallades i de seguida es va esperar a l'escapatòria. El Correbou va seguir el seu curs, d'igual forma que la ingesta de cervesa.

Una vegada acabat l'espectacle es va buidar la plaça, creant ramats de gent desbocats cap a la rambla. A poc a poc es diluïen entre les casetes de fira. L'Unai i els seus amics van triar el quiosquet creat per l'Associació de Patinatge, on el fum de les planxes i el constant moviment indicava una frenètica activitat culinària.

—Un de llom amb formatge i una cervesa —va cridar.

Amb el cos alegre i la panxa plena es van dirigir cap a la plaça Major. El concert havia començat i la rumba era la música predominant. Molta gent ballant i gaudint de la nit. En un dels viatges per reposar el got de la festa, fent cua, l'Unai va adonar-se que davant d'ell tenia una samarreta en favor dels toros sota una cabellera rossa. En girar-se va veure que era aquella noia valenta protagonista hores abans al Correbou.

—Hola, t'he vist des de la graderia. Ets molt valenta baixant allà.

—Em dóna més por aquesta plaça, amb tant d'animal desperdigat —va respondre amb una riallada.

—Ets d'Olot? És la primera vegada que et veig i ja et tinc en una foto. Per cert, em dic Unai —va enunciar empolainant-se amb malaptesa.

—Jo sóc l'Alícia. Encantada —va contestar, abalançant-se sobre ell per donar-li dos petons.

Ajudats per l'alcohol van forjar una conversa que va durar tota la nit. Van caminar de plaça en plaça al so del directe, xerrant i ballant, desinhibits en contra de la timidesa innata. Els companys de l'inici de festa s'havien dispersat. Vaga excusa per continuar la vetllada i, fins i tot, desmarcar-se de l'enrenou a altes hores de la matinada. Es van allunyar en direcció a l'avinguda de Girona per anar al barri de les Tries, passant per l'Espai Núria, amb la innocent intenció de l'Unai d'acompanyar-la a casa seva. A la plaça del Carme es van asseure al banc per reposar l'esforç acumulat de les festes i van continuar el seu particular interrogatori mutu, ara amb més tranquil·litat, sense la bullícia de l'aglomeració.

L'Alícia, una adolescent desinteressada, d'acord amb la seva generació, vivia de lloguer amb el seu pare. Feia les tasques de la seva mare, morta quan ella va fer els deu anys. Una vegada acabats els estudis bàsics es va haver d'aplicar a les regles del negoci familiar.

L'Unai seguia escoltant, com eclipsat per algun encanteri, sense parar-se a pensar en l'hora que era. Com qui no vol la cosa van arribar fins a la benzinera de les Tries, justament quan la lluna començava a cedir el pas al sol. Amb un sobresalt, ella va mirar el seu rellotge i el seu semblant es va ofegar en un estrès precoç i atemorit.

—Demà, bé, en poques hores, estaré al Firal. Busca'm per les casetes. M'ho he passat molt bé aquesta nit —va acomiadar-se sense esperar resposta i va obrir la porta comunitària del bloc de pisos, perdent-se escales amunt.

L'Unai es va quedar bocabadat. Paralitzat a la vorera durant uns minuts.

Després d'assimilar aquella nit convertida en matí, va tornar cap a casa seva per, si més no, fer una becaina. Abans del viatge de tornada va estudiar l'entorn on vivia l'Alícia, per si aquest es transformava en un lloc al que visitar amb freqüència. Just al costat del portal d'entrada als pisos hi havia una carnisseria. Al cartell il·luminat es podia llegir: "*Carn Bona, carretera de les Tries*". L'interior, a les fosques, encara sense activitat, delatava l'hora primerenca. Motiu pel qual va decidir emprendre el camí de tornada, sumat al pes dels seus ulls i a la frescor constant de la matinada calada per tot el seu cos.

Amb el ressò de l'alarma del mòbil va obrir a poc a poc un ull tractant d'endevinar la ubicació d'aquell maleït aparell. Amb més lleganyes que ganes d'aixecar-se va apagar l'avís i es va incorporar lentament. Després d'una bona dutxa va saludar els seus pares que acabaven d'esmorzar a la cuina.

—Bon dia, campió. En badall no ment: son, gana o enamorament! —va pronunciar la Fina movent-se de la cara adormida de l'Unai, deixant anar una sonora riallada.

—Vindràs a la fira? —va preguntar l'Ernest.

Sense obrir boca i amb la mirada endormiscada els va respondre amb un lleu gest d'afirmació i el besllum d'un somriure. Va agafar una tassa de cafè i una torrada per, lentament, untar mantega i melmelada. El primer xarrup calent i incisiu el va activar a l'instant, com si es tractés d'un interruptor.

Mentre ell acabava d'esmorzar, el seu pare llegia el diari amb la jaqueta posada i les sabates calçades a l'espera de l'ordre de sortida. La Fina, en canvi, no parava d'entrar i sortir del lavabo per poder mirar-se al mirall i aprovar els complements de les ocasions especials. Sense estar del tot convençuda, va optar pel xal que van regalar-li per al seu aniversari, les arracades ovalades a conjunt amb el collaret i la bossa que va comprar en una escapada a Andorra.

—Marxem? Va mare, que el mirall no fa miracles —va retornar-li la burla de l'esmorzar.

Els tres van baixar en fila índia fins al portal i van sortir en direcció a la carretera de Santa Pau. Van arribar al pont de Can Rosset, que travessa el riu Fluvià, gaudint d'un passeig tranquil en família, com feia tants anys enrere. Van continuar pel carrer de Marià Vayreda, parant-se a observar la part posterior del museu dels Sants, on van veure molts motlles i figures rebutjades. Van creuar el carrer de Camil Mulleras, a on està el mercat, la residència o l'hospital i que delimita el centre urbà de la ciutat, fins a arribar a la plaça del Mig. Després de parar cada certs metres per saludar diversos coneguts, van aparèixer a la rambla del Firal. Aquell passeig embolcallat per façanes històriques era l'escenari triat per al mercat d'artesanía.

La família es va dispersar abans d'embolicar-se entre els productes de cada lloc. La Fina va entrar a la llibreria El Drac, en els baixos de la casa modernista Gaietà Vila, atreta per diversos llibres de cuina. L'Ernest es va dirigir al centre excursionista d'Olot per veure l'exposició i informar-se de les properes sortides per si se li despertava la vena aventurera. L'Unai va caminar cap a la filera de casetes situades a la part central del passeig.

La gran quantitat de paradetes garantia la mateixa varietat en el ventall de productes oferts, tals com embotits, formatges, carn, pastisseria, bijuteria, complements i un llarg etcètera. Totes les paradetes posades en fila, a un costat i a l'altre, deixaven un passadís estret al mig, cobert per gar-

landes i banderetes, que el feien més càlid i realçaven l'aire de festa al costat de l'afluència incessant de curiosos i consumidors. Cada botigueta guardava el seu encant sota petites estructures de plàstic, fusta o metall. Els ardots dels artesans per ornamentar el seu espai no tenien res a envejar al talent estudiat per assessors o decoradors d'interiors. Les taules, folrades amb teles, estovalles o grans mocadors, exhibien el treball de moltes jornades. El colorit del conjunt, el moviment de la gent o el foment d'articles elaborats, en la seva majoria, a la comarca, feien d'aquell mercat un altre paratge vivent i característic del poble.

Per a poder participar, com a artesà, s'havien de complir requisits burocràtics, és a dir, calia presentar la documentació que sol·licités l'Institut Municipal de Promoció de la Ciutat, confirmar l'acceptació d'aquesta sol·licitud i, sobretot, pagar el cànon o també anomenat el lloguer d'espai. Amb això, estava assegurada la llum elèctrica i una extensió de tres o quatre metres per paradeta. D'altra banda, era requisit indispensable romandre els dies que durés la fira i complir de forma escrupolosa el reglament de funcionament.

Amb els ulls cansats i el cap com un bombo va estar a punt de donar mitja volta i perdre's entre els llençols del seu llit. Però, en el moment de pensar-s'ho, el va atrapar una olor intensa, saborosa i encantada. Tenia davant seu un assortiment interminable de gofres amb xocolata, coques, rajoles, catànies o magdalenes. Al costat de tan succulent aparador penjava un cartell informatiu per als amants de la xocolata:

"Virtuts: energètic, nutritiu, estimulant. Es pot dir de la xocolata que la seva olor no és semblat a cap altre, que el seu color és fosc i profund com la terra. Sabor sorprenent. Només es guareix tornant-ho a tastar."

Xuclant-se els dits i mastegant un gofre deliciós, va caminar de parada en parada. Va passar per cadascuna d'elles amb ulls interessants però amb els seus sentits centrats en el segon esmorzar. Amb la panxa contenta i recuperada, va observar-ne una dedicada a les plantes medicinals i a la curiositat de les seves propietats curatives, com per exemple per a la diarrea, la pròstata, els ulls, la menstruació, l'estrès, la cel·lulitis, el reuma o la falta de memòria. A més del seu producte es-

trella, la rosa de Jericó. Un altre acaparava l'atenció dels nens, ple de joguines antigues, marionetes o malabars i, sobretot, la mostra de com posar-ho en pràctica. Així va anar passant el passeig, entre copes de fusta, encens, robes, collarets, polseres, bosses, formatges, mels i melmelades. En arribar pràcticament als peus de l'escenari que tan llunyà semblava la nit anterior va poder veure una selecció d'embotits penjant del sostre d'una de les paradetes més equipades. Es va apropar en silenci mirant a l'interior, esperant que les seves suposicions fossin certes i, en efecte, allà hi era l'Alícia. Sense moure soroll i dissimulant, va agafar una targeta per a la seva mare i es va allunyar un parell de metres.

L'Unai va esperar uns segons abans de tornar a la primera línia de botifarres, fuets i llonganisses. El cartell, que va ignorar prèviament, indicava el mateix que a la carretera de les Tries: *Carn Bona*. Aquesta vegada, l'Alícia es va adonar de la seva presència i de seguida es va posar vermella. Un senyor d'uns quaranta anys, de mans suoses i mirada amable va començar a donar-li conversa, aliè a la trobada.

—Bon dia noi, has provat els millors embotits de la Garrotxa? —va preguntar aquell home amb aires de comercial.

—Segurament, la veritat és que la meva mare s'encarrega de les procedències —va somriure.

—Ai, jovent! Us ho han de donar tot mastegat —va deixar anar una riallada i va continuar—. A la meva filla li passava igual, però ara és tota una dona. Tasta i assaboreix.

El semblant enrogit va pujar de to. L'Alícia va avisar al seu pare perquè atengués a altres clients i li va demanar disculpes a l'Unai com si fos un desconegut, fins que va mirar-lo als ulls. Els dos embadalits van mantenir una conversa sense parlar i amb això, en Gregorio, el pare d'ella, va entendre el motiu de la visita de l'Unai. Ell va seguir atenent a diversos compradors i, amb un somriure paternal, va dir-li a l'Alícia que podia absentar-se una estona.

Els dos, encara descol·locats, van caminar fins a l'ajuntament i es van asseure a un dels bancs minimalistes dissenyats per la part nova del passeig del Bisbe Guillemet, a joc amb els perfils negres que amaguen els fanals, els escocells dels arbres integrats al paviment de llambordes i el ratllat de platines negres de l'accés a l'aparcament subterrani. Fent balanç de la nit anterior, i engalipats per la força d'una atracció desconeguda, van conèixer la versió apassionada d'un matí agitat. Després d'ajuntar els llavis, els minuts van ser intensos. El marc perfecte es va truncar quan va sonar el mòbil de l'Unai.

—Unai, on estàs? He trobat al teu pare i t'estem buscant per anar a casa i preparar un aperitiu — va informar la Fina amb l'accent una mica alterat.

—Ara hi vaig, mare. Us enxampo de camí —va respondre.

A contracor van deixar la fusió per més endavant. Es van acomiadar i van quedar per al capvespre. L'Àlicia va tornar a la fira i el seu pare la va cosir a preguntes bromistes i malintencionades mentre continuaven amb la feina.

En Gregorio, a més de ser firaire d'aliments per vocació, era l'amo de la botiga de les Tries i tenia dues botigueres al seu càrrec sense comptar a la seva filla. Era un home que sempre caminava amunt i avall, immers en els seus assumptes amb una dedicació excessiva. Hiperactivitat accentuada per l'afició de buscar bolets, espàrrecs o simplement camins.

El tercer integrant de la família Espinosa era un gos anomenat Sugus. El món dels animals havia estat la passió d'en Gregorio des de nen. A Rubielos de la Cérida, un petit poble de Terol, solia conviure amb porcs, gossos i gallines. Els seus pares van emigrar cap a terres de Girona per intentar forjar una vida pròspera per al seu únic fill. Amb el pas del temps es va fer a la zona i va vincular el seu afany per aprendre de la indústria càrnica. Va començar la seva marxa com a ajudant de manteniment en una granja, que consistia en reposar menjar als animals, netejar els espais o cuidar de cavalls dins una quadra. Més endavant va entrar en un escorxador per dominar la seva activitat i, entretant, gaudir de la caça com a afició. Aquells anys van servir-li d'experiència per iniciar un negoci com a distribuïdor. Finalment, després de passar alts i baixos, va poder

mantenir la botiga Carn Bona. Ell es dedicava a distribuir la seva carn per restaurants, bars o botigues de menjar preparat de la comarca. Per tant, a la botiga hi estava relativament poc temps. Es passava el dia voltejant els carrers. Per a l'Alícia, aquesta dedicació la va condicionar en els seus estudis i en el seu caràcter, en haver d'ajudar al seu pare com a botiguera.

A la caseta del Firal van menjar un parell d'entrepans acompanyats de cervesa per a ell i un refresc per a ella. Les dues hores següents van ser criminals per a l'Alícia. El poder del cansament li demanava a crits una bona migdiada. Va aguantar a força de cafès fins a vèncer el vaivé del seu cap.

A mesura que el dia anava enfosquint-se s'apropava una altra jornada de bogeria. Sabia que a les vuit de la tarda tancaven el mercat i s'obria un concepte de la festa nou per a ella, al costat del seu iniciat amor.

D'altra banda, a casa de l'Unai, després d'un succulent aperitiu a base d'escopinyes, patates, navalles i gambes, la família al complet es va asseure per degustar les delícies de la cuinera. Durant una sobretaula d'escassos minuts, l'Unai es va treure de la butxaca la targeta que havia agafat a la paradeta de l'Alícia i la hi va lliurar a la seva mare.

—Fent un volt per les casetes he agafat això, per si et va bé per a la botiga —va oferir-li amb la cara d'un fill responsable.

—Gràcies. Deixa'm que pensi. Em sona molt aquest nom —va parar uns segons, mentre omplia la tassa de cafè de l'Ernest, i va prosseguir—. Sí. És la del senyor Espinosa, el que ens subministra els embotits i alguna carn. Gràcies de totes maneres —va concloure amb una carícia i un petó de mare orgullosa.

La Fina va indagar en els ulls de l'Unai per endevinar possibles conjectures que li rondaven pel cap. Va comentar-li que en Gregorio tenia una filla jove però aplicada, a més de maca. L'instint va fer-li pensar que hi havia hagut alguna cosa, ja que ella mateixa va passar per la parada i, par-

lant amb en Gregorio, va explicar-li que la seva filla semblava afectada en enamoraments. Precisament en el moment en què l'Unai estava desaparegut. Només va bastar l'evasió de l'Unai, marxant cap a la seva habitació, per saber que tenia raó.

Després d'una llarga migdiada per a recuperar forces, l'Unai va acudir a una de les cites emblemàtiques de les festes del Tura. Al pavelló d'esports, a l'avinguda República Argentina, es celebrava el campionat d'estirada de corda. Allà es va trobar amb amics que encara portaven la samarreta rosa.

L'espectacle amenitzat per una xaranga demostrava el poder de la força en equip. S'observaven grans cossos amb els peus descalços i postures inclinades desafiant vertiginosament a la llei de la naturalesa. Cada grup simbolitzat amb un color competia atraient el mocador cap al seu terreny. Tota rivalitat amistosa acabaria per traduir-se en riures, esforços i algun call.

Amb la disputa consumada, l'Unai va decidir recordar la seva etapa castellera. Des de la seu del Club de Patinatge Artístic, entre altres esports, es va dirigir caminant amb parsimònia fins a la plaça de l'església.

A mesura que s'endinsava a la plaça li recorrien per la seva ment infinitat de records. Des del petit quiosc de loteria, observava els moviments i escoltava les instruccions del capatàs, entre gralles i tambors. S'estava creant la pinya, és a dir, els fonaments per a la formació del castell humà. Sota, a l'epicentre, es concentraven els homes més corpulents de la colla, ocupant, cadascun, les seves posicions. Després d'un curt període de reminiscència, l'Unai va acudir per formar part dels diversos cordons de reforç, fent pressió amb els braços estirats. Allà dins evocava les diferents funcions i ubicacions que formaven la pinya, tals com baix, contrafort, primera mà, segona mà, lateral, vent, agulla o crossa. Els Xerrics, als assajos de l'antiga hidroelèctrica, no solament es divertien sinó que treballaven dur i aprenien els secrets de la màgia castellera. A poc a poc, el tronc començava la seva ascensió amb la seva base apuntalada. Al mateix temps, el suport feia de llit humà embuatat per a possibles caigudes. Així que, amb parsimònia però constància, es van anar acoblant els segons, els terços, els quarts. El Pom de dalt, format pels nens més

valents, tancava el castell gràcies a les habilitats dels dosos, l'acotxador i l'anxaneta, com la bandera en la punta del masteler d'un vaixell. Una vegada carregat, amb el simbolisme d'aixecar el braç per part del nen proveït d'un casc, la plaça es va fondre en un calorós aplaudiment. La tasca inversa va ser més ràpida i una mica més caòtica. Mentre s'anava descarregant, es multiplicaven els tremolors i la incertesa. Un a un anaven descendint amb celeritat, però a baix les forces minvaven perillosament, unides al temps de descàrrega, fins que el pes es va equilibrar amb la casta. Van aconseguir arrencar una altra ovació, al costat de la pròpia satisfacció d'aconseguir l'objectiu.

—Com en els vells temps, Unai! —va exclamar una veu per darrere el seu cap.

En girar-se va semblar-li veure el Camil a uns tres metres d'ell, on la massificació era menys engruixada. Va reaccionar amb un somriure de victòria i els braços en alt. No sense dificultats, va aconseguir arribar fins a on hi era, aprofitant el canvi de torn en l'exhibició. Ara els tocava als Sagals d'Osona.

—Què tal, com va la vida? —es va interessar l'Unai, després d'una abraçada efusiva i afectuosa, cosa que el va estranyar gratament, tal com s'havia refredat la relació entre ells d'ençà que va partir a estudiar a Barcelona.

Van xerrar de les situacions de tots dos. Fins i tot, van decidir apartar-se de l'activitat i asseure's tranquil·lament en una cafeteria propera a la plaça del Mig. Després de posar-se al dia sobre les seves vides, amb els tallats consumits, el Camil va rebre una trucada de l'Elvira reclamant-lo amb urgència i va haver de tancar el retrobament.

Mentrestant, i una vegada transcorreguda la llarga jornada de treball, en Gregorio va accedir a les peticions de l'Alícia perquè la deixés marxar, amb el temps just per arreglar-se, segons ella, a viure el torn de nit de les festes. Com de costum, ell començava la discussió enfadant-se, encara que haguessin carregat ja el gènere a la furgoneta. La tossuderia i la fermesa de la noia superava amb escreix el geni del progenitor, que acabava descarregant la seva ràbia amb els seus treballadors en arribar a la botiga.

La vestimenta havia pujat un nivell en relació a la nit anterior. Les vambes es van transformar en sabates, la samarreta pro-aurina en una Desigual i, sobretot, havia canviat l'arranjament corporal. Va treure de l'oblit aquelles arracades per a les grans ocasions i es va treure la cua per deixar anar la seva voluminosa cabellera rossa. Va baixar les escales i es va acomiadar del seu pare, que encara estava organitzant l'enrenou de les paradetes dins la botiga. Es va sorprendre en veure-la.

—Tota una dona a ulls d'un vell com el teu pare —va filosofar amb certa nostàlgia—. Passa-t'ho bé, però utilitza el cap, si us plau —va pronunciar suaument com penedit per la brega de feia mitja hora.

—No pateixis —va respondre de forma seca i ràpida.

En Gregorio es va quedar amb la sensació d'haver perdut el control com a cap de família. Entenia la postura de la seva filla, però, dintre seu, li molestava enormement no poder manar sobre ella, d'igual forma que aquells anys en què la castigava sense sortir com a sistema, justificant la seva infantesa. La primera vegada que ella es va enfrontar el va agafar per sorpresa i li va fer obrir els ulls, no sense renegar.

Empolainada, nerviosa i orgullosa es dirigia cap al banc de la plaça del Carme, on havia de trobar-se amb l'Unai. En arribar va veure el banc buit i un núvol de decepció la va encegar. El sobtat empipament va ser minúscul, ja que no s'havia adonat de la presència del jove, recolzat a la porta que dóna entrada al claustre renaixentista del convent del Carme. Es van saludar efusivament, com si haguessin estat llargs hiverns sense veure's.

Era de nit i lluny enllà es percebia feblement música en directe. Guiats per la melodia, com si es tractés de les arts màgiques d'aquell flautista, van travessar el carrer principal del centre històric d'Olot. Després d'uns passos en línia recta, abraçats i fetillats per una ximpleria general, van torçar a la dreta i van arribar a la plaça Campdenmàs. Allà van trobar, després d'alertar la presència escultòrica del porc i el xai com a emblema del barri, un cordó de petits llocs revitalitzants que envoltaven la zona destinada al concert. Sonaven ritmes jamaicans amb la força del soul, cantats en anglès, que generaven un estat d'optimisme propi de les grans bandes. Primer es van agenciar

un parell de cerveses per posar-se a to i després van intentar endinsar-se cap al mig de la plaça. Una vegada allotjats i atapeïts, amb prou feines podien veure la primera línia de l'escenari, però sí gaudir de l'alegria curulla. Encuriolit, l'Unai volia saber de qui es tractava. Va intentar posar-se de puntetes, movent el cap d'un costat a l'altre, però ni així va poder observar més enllà de les tres cantants. Entre riures va aconseguir aixecar a coll a l'Alícia perquè pogués passar el *parte*. Van anar passant les cançons, els concerts, les mirades i els petons en una nit divertida i màgica per a la parella. Només portaven un cap de setmana de vida comuna: l'espurna en la seva màxima esplendor. Tot semblava seguir un guió meravellós, traslladant els protagonistes a un núvol reservat com a zona VIP. La nit es va convertir en el seu oponent per deixar passar a les activitats del diumenge. Cansats i feliços van optar per separar el vincle fins que s'haguessin recuperat en els seus respectius llits. A mig camí de casa seva, l'Unai va descobrir que li estava sonant el mòbil.

—Bon dia, fill. On t'has ficat? Estem al Firal prenent xurros i després anirem a la plaça per veure els gegants. Vindràs? —va trucar la Fina amb certa broma per saber les condicions pèssimes del seu fill a aquelles hores.

—No mare, em sembla que necessito dormir. Passeu-vos-ho bé —va respondre amb la veu ronca però afectuosa.

A les dotze del migdia el matrimoni es va dirigir cap a la plaça Major, tal com l'hi havien vaticinat a l'Unai, on esperava l'acte més emblemàtic de les festes a força de balls tradicionals dels Gegants, els Nans, els Cavallets i el Cap de Lligamosques, acompanyats per la cobla Principal d'Olot.

Al ben mig de la plaça, envoltats per la gentada expectant, dansaven al ritme de la música. Els gegants, com a arquetips populars, portaven amb classe el seu tarannà longeu. Aquests van ser construïts a la fi del segle XIX, però els seus predecessors eren d'èpoques molt anteriors, rondant

l'any 1.500. Aleshores, sembla ser que només ballava un i l'acompanyava un petit timbal i un flabiol. L'evolució dels materials, com a condició del temps i l'enginy, va fer canviar l'estructura d'aquestes figures de quatre metres, que va passar de ser de fusta i guix a fibra de vidre i alumini. Els balls representaven a la parella festejant, provocant l'admiració, sobretot, dels nens.

L'Ernest i la Fina van gaudir com cada any. Estaven allotjats en un lloc estratègic per a una bona visió de l'acte i, també, per detectar cares conegudes. El ritual, amb la plaça plena a vessar, els posava la pell de gallina pel sentiment intern i la gran solemnitat. Primer van ballar els nans i, seguidament, els gegants van fer el mateix. Tothom cantussejava la música que interpretava la cobla. La plaça seguia atenta als moviments d'un ball seriós, majestuós, convertit en el símbol col·lectiu de la gent d'Olot. Finalment, van ballar els Cavallets i el seu capità al so del vals i els aplaudiments dels assistents. En acabar, la Fina va detectar la presència del Camil i l'Elvira. Els va saludar des de lluny fent senyals perquè, una vegada, evacuada la plaça, parlessin al costat d'un aperitiu.

Al principi van mantenir una conversa superficial, d'aspectes generals tals com el temps, la quantitat de gent o la bellesa del ball. Mica en mica i ajudats pel pisolabis, van reprendre la relació iniciada en aquella trobada d'Els Ossos. Com és normal, el tracte entre l'Ernest i l'Elvira havia canviat substancialment. Les hores compartides pentinant els cavalls van forjar una complicitat afectuosa i entranyable, unida a un suport mutu fruit de la confiança. En el transcurs de les últimes setmanes, la jove havia passat d'estar engarrotada, abatuda i pessimista a tenir indicis d'energia, voluntat i ganes de seguir endavant. Evolució propiciada pels consells de l'Ernest, com a bon pare, per la companyia fidel del Camil, com a parella, i per l'ocupació responsable del negoci familiar forçosament heretat. Aquest progrés favorable no impedia els mals moments al llarg del dia, però l'ímpetu dels seus afins els suavitzava, provocant instants de lleugera i camuflada alegria.

La xerrada es va anar encaminant cap al vincle de l'Unai amb el Camil, gràcies a l'afició intensa de la Fina per a la tafaneria i, més, si els rumors tenien el seu fill com a protagonista. Ella volia

saber, per altres fonts, la relació d'aquest amb la filla del botiguer. El Camil va saber a què es referia malgrat la seva escassa connexió amb la vida social d'ençà que va ocórrer l'accident del Croscat. Les armes de l'oportunisme de les mares justificaven l'acostament del dia anterior als castellers, fóra o no casualitat.

—Ahir precisament el vaig veure, vàrem parlar de tot una mica i, sí —va somriure—. Semblava un gos davant d'una fleca. En aquestes festes ha començat una relació. Meravellosa, segons ell —va pronunciar el Camil amb signes eloqüents de magnificar l'estat pel qual tot ésser es transforma en enamorat.

El Camil va explicar-li el que bonament recordava que li havia explicat l'Unai, encara que no fossin molts detalls.

Van seguir la conversa sota la cara atònita de l'Ernest que, com sempre, era més lent que la seva dona a cerciorar-se de la vida entre línies. Amb la segona ració de patates braves, el fil conductor de l'Unai els va portar al pare de l'Alícia. La Fina va indagar en ell per mostrar la seva versió. Va explicar qui era i el Camil va reaccionar en sentir el seu nom.

"Es clar que em sona. Aquest cabró em va deixar a l'estacada", va pensar sense exterioritzar-ho.

El Camil havia treballat amb en Gregorio transportant gènere. Segons va explicar a la Fina, abans era un gran empresari del món de la carn i rebia comandes de nombrosos restaurants de rang elevat. Però una crisi general al costat d'una mala gestió va provocar que es quedés sense l'empresa. És a dir, que les actuacions escollides no van servir per aconseguir l'objectiu d'aguantar la pressió fiscal i la falta de liquiditat. La visió a curt termini, la maximització dels guanys i la cobdícia van portar-li a un excés d'oferta de crèdit i a un nivell de consum per sobre dels recursos col·lectius. Els diners per a en Gregorio havien adquirit un altre significat.

La conseqüència va ser una caiguda de la rendibilitat fins a caure en picat, per costos no contemplats o no imputats, per falta de planificació, per baixa producció i per mala gestió documental. La cartera la va absorbir una altra empresa i en Gregorio va trigar dos anys per a recuperar el sentit. Gràcies a l'embranchida de la seva filla va recobrar les forces per iniciar un petit negoci.

L'agradable i productiva tertúlia entre els quatre va acabar amb un afectuós comiat, ja que començaven a sentir un buit important als estómacs. Cada parella es va desmarcar cap a les seves respectives residències per procedir a fer el dinar i acabar amb més tranquil·litat la jornada de finalització de festes.

CAPÍTOL 5

Sumat a la investigació prèvia ja efectuada i una vegada recollits els resultats, en Fèlix va confeccionar una llista de persones a entrevistar. El principal sospitós, segons la base de dades digital i l'instint professional, portava el nom de Pau Pacheco Anglada. Amb això, va començar a obtenir informació dels antecedents personals del testimoni potencial, encara que cap ressenya figurava a la llista negra de la policia.

Abans de procedir a la citació, l'agent Somarriega va estudiar a fons el cas per conèixer i dominar els detalls que l'envoltaven, per no veure afectada la seva credibilitat davant qualsevol error d'apreciació. Els indicis de culpabilitat es basaven en la prova efectuada amb l'objecte trobat a la part posterior del cartell d'accés al Croscat, ja que era la petjada més nítida que prevalia. Va repassar, una vegada i una altra, les fotografies, les anotacions de la inspecció de camp, les consultes i les dades analitzades per poder contrastar la informació que pogués rebre i, així, valorar la seva veracitat.

També va fer-se un esbós de com fer l'interrogatori. Primer va pensar en la seva actitud i la seva presència. Deixaria visible la seva arma en el moment de presentar-se per marcar les distàncies i els rols de cadascun. És a dir, tenir un cert marge de maniobra per aprofitar els possibles buits aconseguint informació addicional a força d'intimidació. La conversa seria pausada, amb el temps suficient i sense donar sensació d'urgència per resoldre les qüestions.

Va indagar en els documents classificats per trobar la manera de contactar amb el subjecte i poder notificar-li una cita, amb el període adequat per a permetre-li una reflexió profunda en el coneixement dels fets i en la seva declaració. Gràcies a la col·laboració del seu company més lleial en la investigació, en Fèlix va aconseguir una fitxa amb les dades personals, adreces, telèfons contractats i els seus últims moviments. Així mateix, a partir de documents oficials va obtenir una fotografia de l'individu i la seva profitosa memòria va desvetllar-li la identitat.

"És aquell noi que estava a l'oficina de turisme", va pensar.

Amb les referències fotocopiades, es va presentar al pis del carrer dels Sastres, al centre d'Olot, on constava que vivia amb la seva família. No contestava ningú, fos al matí o a la tarda. Va fer algunes consultes a l'Hospici, on treballava, i li van dir que havia deixat la feina feia escassos dies. Finalment, va decidir trucar al mòbil que figurava en les seves anotacions. Va esperar una resposta després de diversos intents i, per fi, va obtenir recompensa. El Pau va contestar incrèdul a les indicacions d'en Fèlix, donant-li l'adreça de la seva nova residència a Sant Esteve.

Als pocs dies, el Pau va rebre la cèdula de notificació perquè comparegués davant la dependència policial d'Olot.

Havia de prestar declaració.

En Fèlix va triar una de les dependències de la comissaria per efectuar la trobada. L'espai era insípid, molt fred als ulls d'un habitatge, però efectiu, donant a l'interrogat una sensació d'inferioritat. No hi havia cap decoració, qualsevol element de distracció o finestres de vidre que permetessin veure cap a l'exterior, excepte un panell que servia per observar des de fora. En obrir la porta, van entrar el Pau i ell, deixant enrere a dos companys en els voltants de la sala. Al mig hi havia una taula i dues cadires de cuir amb respall i taps de goma a cada pota, pròpies del mobiliari d'oficina substituït feia algunes dècades.

—Comencem. Sóc l'inspector Somarriega i tindrem una petita xerrada, d'acord? —va guardar silenci un instant i el va mirar fixament—. M'enrecordo de vostè i crec que vostè també de mi. Com un flaix en l'oficina d'informació, veritat? Però necessito refrescar la memòria. Quin és el seu nom complet? —va iniciar en Fèlix.

Les primeres preguntes van ser sobre el seu nom, nacionalitat, edat, ocupació, domicili i estudis per donar-li vida al nom escrit en el paper. El Pau, intrigat i inquiet, responia amb frases curtes i seques, atenint-se a la dada rellevant. El dia que va rebre la citació es va quedar en blanc i espantat. Va pensar en diverses combinacions per relacionar d'alguna manera l'accident amb ell. El moment havia arribat. Havia de fer una declaració sobre el que sabia i més li valia que fos creïble.

—Doncs, jo em vaig assabentar estant a Belfast, inspector —va callar sobtadament com esperant el pas d'un àngel i a la poca estona va continuar—. Vivia en un alberg i tots els matins solia connectar-me a Internet abans d'anar a treballar. El dia de tornada a Catalunya també vaig fer-ho, però amb un pressentiment. Vaig mirar les notícies d'Olot i em vaig assabentar de l'accident —va declarar en un to de perplexitat i creant un cert estat de frustració.

Cada gest, cada paraula o cada silenci era analitzat per l'inspector Somarriega. Com si acabés de sortir de la facultat, utilitzava la tècnica Kinèsica per interpretar amb major certesa si el Pau estava dient la veritat o estava mentint, fixant-se en l'ampli rang de conductes verbals i no verbals.

El Pau va descriure tota la seva tornada fins a Olot, sense saber què més dir-li a l'inspector. La tensió havia afluixat i es sentia una mica més segur, però en veure aparèixer l'objecte que en Fèlix havia trobat al Croscat se li va gelar la sang.

—Pot explicar-me per què les seves empremtes digitals van ser trobades en aquest objecte? —va interpel·lar amb l'ànsia d'obtenir una revelació.

Després del sobresalt, el Pau va recordar quan l'Erika va preguntar-li si volia iniciar una aventura. Ell li va dir que havia de tornar a Barcelona i que la breu visita anterior va ser únicament de negocis.

—Aquest tirador el vaig malvendre a un senyor, juntament amb altres joguines que tenia des de petit. Necessitava diners per viure —va respondre després de posar-se recte, mirar al sostre i creuar els braços.

En Fèlix va fer-li creure que confiava en la seva paraula per sostreure-li una descripció del presumpte comprador. Després va continuar amb altres interrogants incisius sobre la família dels Gran.

Tot va ser recollit en l'acta que l'inspector va llegir en veu alta per tancar la citació.

La família dels Gran era pagesa des de moltes generacions enrere. Treballaven el camp, criaven animals i vivien del que sembraven amb la suor dels seus braços. A la zona de Batet, en Martí, el pare de l'Elvira, el seu pare i els seus germans, que eren notablement més grans que ell, es dedicaven al cultiu de blat, de civada, de blat de moro o de fajol. Més tard, van canviar el seu interès cap als cereals per afavorir el negoci boví.

També van mantenir una època amb l'explotació de l'ovella, formant part de la indústria de la llana, la més antiga d'Olot. En l'esplendor d'aquesta, la majoria de les famílies tenien a algun membre involucrat. Na Clàudia, una noia treballadora, atractiva i responsable, elaborava draps, baietes estamenyes, faixes d'estam o mocadors de llana. Li encantava el món animal i, en concret, li fascinaven els cavalls.

En la joventut, li brollaven pretendents a cada racó i ella, acostumada a mirar-los per sobre de l'espatlla per no ser trepitjada, va recalar en un bon mosso immers en l'arada. El més petit dels Gran es dedicava a guiar amb el timó el camí de la reixa, la base per remoure la terra abans de sembrar les llavors.

En Martí i na Clàudia, convertida posteriorment en la seva esposa, solien escapar-se de les seves obligacions per fer rutes a cavall com a afició. Gradualment, amb el pas dels anys, van forjar la seva vida al voltant de la masia heretada prop de la Fageda d'en Jordà. L'arrelada afició la van convertir en el negoci principal, combinant-la amb altres elements de granja.

Abans del desgraciat accident, vivien del món eqüestre. De fet, van morir amb les botes posades. Les sortides, que tota una vida havien gaudit d'amagat, s'havien transformat en un lligam massa intens. El destí va voler atrapar aquesta devoció i fer-la eterna.

L'Elvira romania asseguda al sofà, pensativa, afligida i amb els ulls plorosos, en un dels instants febles del dia. Recordava el difícil que resultava contactar amb els seus pares els matins de qualsevol cap de setmana. Mai no havien estat amics dels telèfons mòbils, ni de les noves tecnologies, coses que requeien sobre ella de forma unilateral. No poder comunicar-se amb ells la feia sortir de polleguera i moltes vegades els maleïa.

—Com algun dia passi alguna cosa! —exclamava dintre seu, llançant el mòbil enèrgicament cap al coixí de damunt el llit.

Ara la perspectiva havia canviat radicalment. Els crits o les bregues d'una filla atabalada pels seus problemes li semblaven entremaliadures d'una nena egoista, encara que sabia que només es tractava del fet de poder sentir-se culpable.

"Va passar i hauré de superar-ho", pensava contínuament.

Es va incorporar, a càmera lenta, camí del corral on esperaven les gallines per tornar a la rutina.

Dins la parcel·la de somiers va veure a l'Ernest apropar-se carretejant un parell de galledes, una escombra i un sac.

—Avui ho he deixat lluent —va somriure transmetent alegria a la jove—. Net com una patena, Elvira! Demà vénen els del comiat de solters, veritat? —va recordar-li, i va fer que es centrés en la feina.

—Tens raó i aquesta vegada em toca a mi cardar de guia —va argumentar mentre tancava la porta del galliner.

La qüestió emocional era, potser, el treball més delicat per a ella. Fins llavors només s'asseia a la cadira per aprendre, sota les instruccions del seu pare. El Camil l'havia rellevat en les excursions, malgrat la seva iniciada pràctica, fins que ella es veiés amb forces per, mai millor dit, agafar les regnes.

Com era un grup reduït, la sortida no va ser molt complicada, encara que va haver d'estar a l'aguait en tot moment per la inexperiència dels genets. El ritme de la marxa depenia del nivell dels participants i, en aquell cas, va ser bastant lent i relaxat. Van estar unes tres hores de ruta per camins de muntanya, dins els boscos, seguint itineraris dispars per no crear un hàbit en els animals. A part, van participar en la cura i en la preparació prèvia, tant dels cavalls com dels nuvis. La comunicació didàctica i bromista amb la gent la va fer desconnectar i va injectar-li energia per dibuixar un esbós de la jove alegre i participativa que havia estat temps ençà.

En retornar el ramat a la quadra, cada cavall al seu box, l'Elvira va notar l'esgarrifança que havia sentit la primera vegada que va passar revista. Va ser en apropar-se a les dues estances buides, ara netes i plenes d'eines. De sobte, se li va encendre la llumeta. Li va venir al cap el nom d'un dels animals. Es deia Garrinada i era el preferit de na Clàudia, la seva mare.

Va entrar a la cambra. Va posar una caixa al terra deixant lliure un tamboret i s'hi va asseure. Va respirar profundament i es va adonar que no havien estat robats.

"Per què no ho he vist abans?, el cop dur em tenia encegada. Els cavalls van formar part de l'accident o van ser testimonis col·laterals i ara vaguen per la muntanya o algú els ha capturat", va concloure convençuda.

Havien passat les festes del Tura i en elles van néixer noves experiències. La relació de l'Unai amb l'Àlicia seguia el seu curs, en l'etapa de passió amorosa, convertida en una font màgica d'energia i intimitat. Per a ell representava el segon idil·li seriós de la seva vida, cosa que comportava una notable lluita entre el cor, les responsabilitats, la sensatesa i les prioritats. Tot girava entorn d'ella, cada pensament, cada somriure. Però havia de posar els peus a terra, ja que es jugava molt en el treball final de carrera, i ho sabia. En contra de la seva voluntat, durant els propers mesos, es passaria la majoria del temps davant de l'ordinador. Això sí, imposant-se horaris de desconnexió i gaudiment al costat del motiu del seu estat d'entusiasme a flor de pell.

El projecte rondava per la ment de l'Unai de forma difuminada i confusa. L'esbós general el tenia preconcebut des de nen, desenvolupat a força de llargues hores jugant a construir ciutats al parc, integrant-se en la natura de manera inconscient. Li fascinava la disputa entre el paisatge i la mà de l'home, sense tenir clar com plasmar aquesta idea, i tenia de referent a en Lloyd, a en Manrique o a en Gaudí.

D'un reduït període a aquesta part, mentre evolucionava al despatx d'arquitectura, s'havia dedicat a delinear innumbrables esbossos, esquemes o esborranys de diferents volums. A més, compagi-

nava les passejades, entabanat per la seva idolatrada mitja taronja, amb l'observació de la ciutat per trobar necessitats. Encara que pocs segons bastaven per deixar de pensar en res i transportar-se al setè cel.

Les voltes es van consumir donant a l'arquetip nom i cognoms. Va decidir dissenyar un edifici per al turisme de la Fageda d'en Jordà, assumint, en part, un homenatge al seu pare i a les tardes de diumenge en convivència. Aquest seria de dues plantes, per combinar les persones amb els animals. A dalt oficina i a baix quadra.

D'una banda, ideava l'espai del conjunt. La planta baixa estaria plena de nombrosos pilars que s'assemblessin a un bosc copat de cases penjades. La tasca més clarivident per l'Unai era deixar les parts definides i en sintonia. L'arrel com a base traduïda en sabates o riostres. El tronc multiplicat per enèsims arbres simpòdics convertits en columnes irregulars ballant al so de cada escorça. Grans branques per suportar cabanes en forma de forjats i jàsseres no lineals. Fulles amb funcions respiratòries, protectores o de captació solar, ja fossin finestres, teules o plaques. Finalment, les flors i els fruits sorgeixen del tot. Canviants, subdiòics i polinitzats, tals com el mobiliari, les dependències i, sobretot, les persones que ocupessin l'edifici.

I per l'altre, desenvolupava l'esquema funcional per al confort dels elements vius de locomoció. Sumant exemples i conceptes, els estables es definirien amb paviment de ciment i un llit generós de serradures per damunt. Les parets serien de maó calat, o conegut en el seu argot com a *gero*, en contraposició al maó foradat, o totxana, que és més fàcil de trencar amb una guitza desmesurada. I les portes dobles, dividides en alçada. I d'altres elements que emergirien en el seu estudi.

Tots els detalls s'anirien desenvolupant amb el passar dels dies, les consultes i l'esforç d'un estudiant de clausura. De manera progressiva va anar plasmant la seva activitat a l'espai de l'habitació, on el portàtil s'havia convertit en el seu principal company. Les jornades per a l'Alícia van ser molt dures. No podia gaudir de l'etapa d'encantament, però, frustrada i impotent, entenia que era necessari. Els únics moments de passejades íntimes es situaven, càmera en mà, per la zona de Can Serra, per analitzar el terreny. S'apropaven a diferents hores i, així, contrastaven la incidèn-

cia del sol. Com havia llegit en una revista entesa en cavalls, els rajos solars eren bàsics per a l'animal, ja que l'energia que li proporciona l'astre rei el protegeix de raquitisme, ja que la vitamina D, indispensable per al creixement dels ossos, no pot assimilar-se sense l'acció del sol. Així mateix, la calor natural ajuda a mantenir els boxes calents i sense aigua en l'ambient.

"La humitat, amiga de malalties equines, s'ha de salvar amb drenatges i bases aïllants", pensava l'embadalit Unai.

La dedicació, gairebé obsessiva, anava rebregant el seu cervell deixant de costat la vida social i familiar. La Fina, com qualsevol mare, volia el millor per al seu fill, que estudiés molt i es forgés un futur basat en l'esforç. Però també creia que era necessària una lleu desconexió per regenerar la seva activitat mental i no perdre el fil amb el món que l'envoltava.

—Què tal, fill, com va el projecte? Vols menjar alguna cosa? —va preguntar preocupada obrint la porta sigil·losament. Es va asseure a la vora del llit apartant uns llibres i va prosseguir amb veu solemne—. Unai, sé que és difícil de compaginar, però ja fa dies que no quedes amb l'Àlícia i a casa amb prou feines et veiem el pèl. No vull ser pesada i sé que hi ha moltes hores darrere dels grans treballs, però crec que has de fer un recés de tant en tant per mantenir-te assenyat i amb més idees. Si no és així, pots caure en el bloqueig —va respirar atenta a la reacció de l'Unai i va continuar el seu particular sermó constructiu—. Fa temps em vas explicar que el Pau havia anat a viure a Sant Esteve d'en Bas, per què no li fas una visita? —va aconsellar-li la Fina, intentant ser delicada i sabent que podria tenir una rèplica destructiva.

—No em molestis, ara estic ocupat, mare. Parlem al sopar —va resoldre de forma taxativa qualsevol període de debat possible, dirigint la mirada cap a la porta com a missatge subliminal.

L'Unai va sospirar veient com es tancava la porta amb suavitat i va reprendre la seva tasca davant de la pantalla. L'embolic de línies era cada vegada més complicat, com quan ja s'han completat les vores en un puzzle monocrom. Estava tractant de crear una planta i una secció d'acord

amb els seus propòsits. Gràcies a les ordres per teclat de l'AutoCAD, el programa de dibuix, la imatge global es construïa ràpidament. Semblava igual que quan l'Àlícia escrivia un *WhatsApp* amb les tecles digitals del seu mòbil d'última generació.

Mentre retallava, estirava, mesurava, canviava de capes, seleccionava, esborrava o redibuixava li retrunyien les paraules de la seva mare desconcentrant-lo. Es va posar les mans a la cara repassant amb el dit cor el contorn dels ulls. Estaven humitejats, no per tristesa sinó per cansament, doncs portava massa hores davant del cervell electrònic.

—Potser tingui raó —va admetre en veu baixa.

Va guardar l'arxiu, va fer una còpia en un llapis de memòria i va tancar el programa. Va repassar els papers escampats per la taula i el llit, buscant l'índex de tasques. Tenia diversos fronts oberts, tals com els plànols, la normativa, els materials, la documentació tècnica o els càlculs. A part, havia d'estudiar la viabilitat econòmica, discórrer en com elaborar una maqueta i en com plantejar el procés constructiu.

Tots aquests aspectes van quedar en segon pla. Va ordenar les anotacions i els llibres apilant-los en una muntanya uniforme al costat del portàtil. Es va estirar sobre el matalàs, de cap per amunt, mirant fixament el forat que tants anys acompanyava al fals sostre, fruit d'un punt de llum anul·lat, i va deixar que la postura li ajudés a reflexionar, tancant lentament les persianes oculars. La foscor el va portar per pensaments dispersos.

La primera imatge va ser la cara de l'Àlícia, la seva bellesa amagada darrere el cabell ros impol·lut, en un dels moments àlgids de la relació. La resta de diapositives mentals van mostrar-li una de les seves primeres bregues i empipaments sobre bajanades que ella suportava per la tensió del projecte. Un altre decorat es centrava en un menjar familiar, sense parlar, ni tan sols per demanar la sal. També se li va dibuixar la trobada sorpresa amb el Pau, quan es dirigia a un assaig dels Xerrics. L'assumpte de l'emancipació va desvincular el recent acostament, sense oferir resistència.

Va obrir els ulls de cop.

"El treball final de carrera està creant en mi un ésser esquerp i deixat. Haig de canviar-ho", va recapacitar.

La meditació va fer-li veure el significat dels termes utilitzats per la seva mare. Havia d'aprendre a compaginar els diferents ingredients del dia a dia. Sense donar-li més voltes, es va aixecar amb aires renovats i va sortir de l'habitació per trobar-se amb els seus pares. Havien començat a sopar en silenci. En advertir la presència del seu fill, l'Ernest va aturar a mitja alçada el trajecte de la cullera.

—Hola, fill. Tens gana? —va pronunciar amb veu preocupada i lleugerament apagada.

—Doncs, sincerament, no molta. Però alguna cosa cal menjar, oi? —amb un riure nerviós es va asseure a la seva cadira, va observar el menú i, després d'una respiració profunda, va centrar la seva mirada en la gerra d'aigua, amb la cara seriosa i taciturna—. Us vull demanar disculpes. Porto temps aïllat de la realitat. El projecte de la universitat m'està consumint i fins ara no m'havia adonat —va esmentar amb indicis d'emprendre a plorar.

—No et preocupis, fill. Entenem la teva situació i et recolzarem en el que bonament puguem —va contestar la Fina, apropant-li les mans com a símbol d'empara.

Al mateix ritme que s'anava consumint la sopa es va anar esplaiant, agraït pel toc d'atenció. El moment íntim i emotiu va comportar un progrés en la maduresa de l'Unai. Els seus pares, al principi sorpresos, van assimilar el que les conjectures maternals havien profetitzat en silenci.

L'Unai es va imposar uns horaris per al projecte, tornant a la metodologia inicial, però de manera dràstica. Segons el seu entendre, va explicar a l'Àlícia la situació íntegra i les conclusions derivades.

L'exculpació va causar en ella una reacció positiva, encara que precedida de retrets i fent-li veure tot el que estava suportant. Ell, com un gosset amb la cua entre cames, va admetre la seva deixadesa i van acabar canalitzant la tensió emocional cap a altres vies, per extreure l'estrès.

El despertar dels dies dibuixava una nova intensitat en la llum de la rosada. Més meravellosa i impredecible. L'artífex de tal percepció era el canvi d'actitud i el frenesí. Les estones de descon-

nexió havien atorgat aire fresc i ressorgiment a l'estudiant, de manera similar a quan es va a una sessió de fisioteràpia per tenir les cames engarrotades. Aquest impuls, ufanós i saludable, va infondre en l'Unai les ganes necessàries per reparar amistats.

Després de deixar refredar el misteriós empipament, l'Unai va voler tornar a contactar amb el Pau. Des de la negativa a compartir pis no havia tornat a tenir notícies d'ell. Excepte un dia, que va semblar-li distingir la seva figura lluny enllà, al polígon Pla de Baix, a prop de la comissaria. Anava caminant a ritme accelerat, fumant amb calades curtes però intenses i amb el cap caigut avançant-se a l'itinerari dels seus passos. No va gosar saludar-lo per no estar segur que fos ell, tot i que va deixar-li abstret, com impulsat a investigar.

"A mi em dóna que aquest s'ha ficat en un bon embolic", va discórrer.

Amb l'enrenou del projecte, de seguida es va esfumar l'entrellat i l'afany per a desvetllar-ho. La plena concentració en la carrera va fer-li no pensar en res més i, així, posposar aquella i altres sensacions. En les sobretauls sempre es plantejava passar-se pel carrer dels Sastres per veure si encara freqüentava el seu habitatge familiar, però el cafè li tornava a centrar en la seva feina.

—Què tal, Pau? Fa temps em va semblar veure't per Olot, com et va per Sant Esteve d'en Bas?

—va preguntar l'Unai des del seu mòbil.

—Anem fent, al pis i amb poca feina —va simplificar de manera fàcil i general—. Doncs vaig estar per allà en una visita no gaire bona, però què hi farem. I tu, què tal el projecte? —va desviar ràpidament el tema.

—Bé. Bastant atabalat, però bé. Necessito canviar d'aires de tant en tant i em preguntava si aquest dissabte estaràs a Sant Esteve. Així et presento a l'Alícia —va comentar orgullós.

—Bé, bé, bo! Quantes coses per explicar! El tímid de l'Unai se'ns ha revelat i ha trobat una xicoteta! —va deixar anar una riallada còmplice, evadint el to, seriós i cordial, de l'inici de la conversa.

Van parlar un quart d'hora llarg, procurant no incidir en temes que, pels dos, fossin difícils d'explicar sense una cervesa fresca, assossegats i asseguts, cara a cara. Abans que la cobertura els fes repetir contínuament frases alienes, tals com *em sents?*, van quedar per veure's durant el cap de setmana al Parc de l'Estació de Sant Esteve d'en Bas.

A l'Alícia, va semblar-li bé la proposta oferta per l'Unai. El plantejament consistia en realitzar una jornada lúdica i esportiva en parella, rescatant una afició oblidada al traster. Van organitzar una excursió en bicicleta, aprofitant la via verda que el Carrilet en els seus anys mossos aconseguia unir Olot amb Girona, per arribar fins a la seu de l'associació dels amics del tren.

Amb el matí recentment estrenat, es van trobar al centre de la plaça Clarà per partir cap a les fonts de Sant Roc. Anaven equipats amb cascos, guants, motxilla, càmeres de recanvi i una llista interminable de petits accessoris. Des d'allà van iniciar la ruta, travessant diverses arcades revestides de mala herba verda. El camí de terra, suau i saludable, els anava allunyant de la ciutat. A força d'un pedaleig constant, les parets naturals d'ombra i llum es van convertir en un camp obert que els va permetre albirar en primera instància el monticle del Mallol, abrigallat per les muntanyes dels Pirineus gironins. Moments abans, el cordó de via estreta els va fer fregar el parc de Pedra Tosca, cosa que va ocasionar a l'Unai reviure una efemèride sobre la primera presa de contacte amb la seva tornada familiar.

Amb el sol d'acompanyant, van arribar a Les Preses. L'Alícia, sota un somriure incessant, va prendre la iniciativa per marcar el ritme fins a l'encreuament amb la calçada. Un gran nombre de vehicles allargaven l'espera per travessar el riu motoritzat, just davant d'un lloc d'alimentació on a aquelles hores començava el recital de pollastres rostint-se. La suma d'altres ciclistes va suscitar una lleu interrupció i, així, van aparèixer a l'altra vorera. La parella enamorada va reprendre la sendera de dues rodes, que avançava de forma paral·lela a la carretera comarcal que uneix Santa Coloma de Farners i Olot. Van traspasar el desviament de l'ascensió a l'àrea recreativa de Xenacs i, més endavant, un túnel diminut que els apropava molt al lloc de destinació.

Sense saber molt bé la proximitat de l'objectiu van pactar un descans en un dels bancs de fusta que emergien durant el trajecte. Es van baixar de les bicicletes i l'Unai va descarregar la motxilla, ensenyant a l'Alícia els entrepans que apuntaven, una vegada oberta. Primer va treure la càmera de fotos per immortalitzar el moment, encara abillats amb els estris d'un ciclista amateur. Va tornar a guardar-la i sense fer cap acostament va estrènyer el bidó d'aigua mullant a l'Alícia. Ella va reaccionar gairebé simultàniament i es van embolicar en un núvol de riures.

Minuts més tard van reprendre la marxa. En un tres i no res van aparèixer al poble dels *Lletisons*, és a dir, els habitants de Sant Esteve d'en Bas, amb la serra del Puigsacalm i les muntanyes dels Llancers i de Falgars com a teló de fons. Van entrar pel costat del camp de futbol, creuant un carrer i salvant les barreres per trepitjar l'inici del parc. El passeig central, compacte i sorrenc, dividia l'espai. Mirant a la dreta, veien la recreació d'una estació a mig camí entre una maqueta i una real. Les vies, d'un pam d'ample, recorrien un petit circuit guiant a la maquinària elèctrica. Persones grans jugaven a ser com els seus acompanyants. A la franja esquerra, tenyida de verd, existia una col·lecció de jocs infantils sobre la gespa i sota un sol de justícia. Darrere, l'antiga estació convertida en guarderia.

Poques vegades l'Unai havia estat en aquella vila, almenys, per iniciativa pròpia. Recordava vagament una excursió amb els seus pares a Can Tista, en una jornada de pel·lícules sobre el tren. O la visita a l'església del segle XII amb la classe de l'institut Montsacopa, motiu pel qual va incentivar l'espurna arquitectònica d'un jove entusiasmada per les edificacions llegendàries. El temple parroquial d'estil romànic custodiava el poblat des del cim, com si es tractés d'un castell. L'Alícia va aparcar la bicicleta recolzant-la en el pou de pedra i es va disposar a rescabalar-se de tots els estris per estirar-se a l'herba. Havien arribat amb bastant folgança i, amb calma, esperarien a la cita. Així que, van realitzar un segon esmorzar, més líquid que consistent.

Van esperar. L'Unai va tractar de trucar al Pau des del mòbil, però no tenia cobertura. Van optar per treure la baralla de cartes i la càmera de fotos i gaudir, al costat del *txiqui-tren*, del dia tan esplèndid, tant en temperatura com en tranquil·litat. Amb el pas dels minuts es van anar impacientant al no rebre cap símptoma del rodamón.

—Creus que s'encordarà de nosaltres? —va qüestionar l'Unai amb certa ironia.

—Com ets!, potser li ha passat alguna cosa o ens està donant temps per a la nostra intimitat en aquest dia tan meravellós —va contestar l'Alícia apropant-se a ell, com en els anuncis de colònies; atrevida i sensual.

L'arravatament emocional va sorprendre gratament a l'Unai i es va despreocupar per un instant. Mantenien un petó passional, transformant aquell espai públic en un paradís privat, aliens a les mirades. De sobte, l'Unai va obrir els ulls i va frenar el seu impuls. Ella va parar en sec, incrèdula. Ell va oferir-li una forta abraçada i va murmurar-li a cau d'orella que l'estimava molt, però que tenia un pressentiment i havien de sortir a la recerca del Pau. L'Alícia, descol·locada, va accedir de mala gana amb ànims de venjança.

Van recollir tots els seus utensilis i van tornar a enfundar-se en l'uniforme ciclista. Sense saber on vivia, l'Unai va liderar la recerca seguint el seu instint. Van sortir del parc pel costat oposat al que havien entrat, agafant el carrer Ample cap amunt, en direcció a l'església. En el primer moment d'alçar la vista, van percebre una revolada impròpia de l'assossec vilatà. Al lluny, des d'on es distingeix el casc vell situat al turó i amuntegat com a contrast als habitatges aïllats d'una planta repartits en el pla, ressaltava una ambulància, un cotxe travessat i diverses persones aglutinades al seu voltant.

Van pedalejar amb un ritme més alegre i el somriure es va esborrar dels seus rostres. En el poc temps que van emprar a recórrer el carrer Ample fins a la cantonada amb el carrer d'Olot va aparèixer en escena un llit portàtil ja carregat i a punt d'entrar al furgó mèdic. L'Unai va saltar de la bicicleta llençant-la a la vorera i va córrer en veure que el Pau era la persona que es trobava a la llitera. Estava inconscient.

La cruïlla havia desencadenat una col·lisió dispar entre els protagonistes. El Pau, amb bicicleta, baixava des de la seva nova llar per trobar-se amb el seu amic, malgrat que amb el cap absent, a causa de l'estrès de la declaració. Un utilitari va fer cas omís dels senyals que l'obligaven a parar-se i, confiat en no veure a un altre vehicle, es va abalçar decidit a seguir el seu curs. El noi a dues rodes es considerava posseïdor de bons reflexos, però no va donar-li temps a rectificar i a evitar l'impacte. El seu instint natural solament li va permetre deixar anar el manillar, de braços plegats, per protegir-se la cara. La percepció del conductor, en veure com les dues carrosseries s'intentaven fusionar, va iniciar un trauma més violent, fins i tot, que la pròpia topada.

—Se l'emporten a l'hospital immediatament —va mussitar una veu femenina darrere l'Unai. L'Alícia es va girar per donar-li identitat a la informació. Era una dona jove, de cabell curt i dues llargues *rastes*, amb ulleres vermelles de pasta, suèter a ratlles, pantalons turcs negres i sandàlies d'espart. La façana de sobresalt encara manava en la seva expressió i els seus nervis els necessitava canalitzar a través del parlar, amb dicció molt tancada i ràpida.

—Estava aquí, fent puces a la terrassa del bar, quan he escoltat la trompada i he vist saltar la bici pels aires —va miolar la noia entre sanglots.

Es va cerciorar en aquell instant. En fer una escombrada ocular, l'Alícia va veure una pasterada de ferros justament a l'altra vorera, a bastants metres de l'atropellament. Va tocar l'esquena a l'Unai per a avisar-lo de la troballa. Ell es va girar amb la cara desencaixada i el bell de punta en veure, a més de la bicicleta destrossada, un petit toll d'un líquid fosc, que de seguida va associar-lo a sang del Pau.

—Ja l'hi vaig dir. Sort que portava posat el casc. Així, tal com el porteu vosaltres —va descriure la noia, apropant-se per iniciar conversa.

—El coneixes? —va interpel·lar l'Alícia, traduint la reacció en la mirada del seu xicot.

—Em dic Emma i ell comparteix pis amb mi —va fer una pausa pensativa i va prosseguir—. Tu has de ser l'Unai, veritat? —va preguntar observant a l'Alícia per sobre l'espatlla.

Els va explicar el que sabia de l'envestida i es va oferir a portar-los amb cotxe a l'hospital. La parella va accedir i es van dirigir al pis per guardar les bicicletes. Durant el trajecte fins al carrer Mulleras d'Olot, l'Emma i l'Unai van anar xerrant sobre els seus vincles amb l'accidentat. L'Alícia romania al seient del darrere una mica frustrada, fent preguntes massa tribals per a desviar la xerrera dels del davant. En pocs minuts, que van ser eterns per la més jove, van arribar a l'hospital Sant Jaume.

A les portes d'urgències, a la plaça del mercat, l'Unai va trucar als seus pares per a notificar-hi les males notícies. L'Ernest i la Fina van aparèixer en menys de mitja hora amb l'amanida encara a la gola. Mentrestant, els tres es van informar sobre l'ingrés del Pau i romanien a la sala d'espera, impacients.

Després de realitzar-li les proves preoperatòries pertinents, el cos mèdic va decidir mantenir el pacient en repòs, sota analgèsics per a poder suportar el dolor i passar el cap de setmana. Una infermera va explicar als familiars postissos, l'Unai i companyia, que havia tingut sort i només havia sofert fractures a les cames, a part de diverses contusions i cremades.

El van aconseguir veure i es van tranquil·litzar en contemplar que havia recobrat la consciència. El trio va estar fins a mitja tarda, moment en el qual van decidir tornar a Sant Esteve per recuperar les bicicletes. Durant l'itinerari amb cotxe, ja més relaxats, el to es va anar suavitzant i l'Emma els va explicar que era una artista, basada en la pintura i l'escultura. L'Unai va aprofitar per parlar-li del treball final de carrera, sobretot de la maqueta, prevenint l'entusiasme que causaria en ella. Efectivament, la virtuosa creadora es va oferir per ajudar-li en la confecció de l'edifici en miniatura i, a banda, els va convidar a una exposició seva que en breu sortiria a la llum.

Quan van arribar al pis van treure les bicicletes de muntanya, acomiadant-se fins a una nova quedada, i van reprendre la ruta de tornada a casa. L'Alícia es va passar tota la sendera de morros, reclamant l'atenció d'un desorientat Unai. L'adolescent es corrompia per dins en notar les bones sensacions entre l'Emma i ell.

CAPÍTOL 6

El dilluns el Pau va haver de ser operat per fractura de tibia i peroné a la cama esquerra, tal com vaticinaven les proves realitzades. El tractament quirúrgic dictaminat pel doctor va ser la osteosíntesi, essent la sentència més habitual en els accidents ciclistes que últimament aguaitaven els quiròfans de la zona. Per reduir i fixar el trencament de forma estable li van implantar un clau intramedul·lar cosint la part baixa de l'extremitat afectada.

Al final de la setmana laborable el van enviar a casa amb una ambulància. L'Ernest va prestar-li unes croses, la Fina va preparar-li un assortiment de carmanyoles i l'Unai va comprar-li revistes i autodefinits. L'Emma, encara lluny de l'estrès de la seva propera exposició, disposava de bastant de temps lliure, el qual va destinar-lo a cuidar del pacient, seguint les instruccions del metge. Observava com la inflamació s'anava minorant gradualment des de l'operació, li posava gel tres vegades al dia i li controlava el consum de calmants, antibiòtics i heparina.

—Gràcies mama —delirava el Pau sota sedants.

L'Emma Vayreda, fent el paper de mare accidental, compaginava l'atenció personalitzada amb la mera companyia, traslladant part del seu equip de pintura al menjador, on ell es passava el dia emplenant passatemps o dormint. En una d'aquelles migdiades interminables, el mòbil del Pau va sonar de forma insistent. En veure que ni s'immutava, ella va decidir agafar-li l'encàrrec.

—Sí? —va despenjar amb l'afegitó universal.

—Bona tarda, sóc l'inspector Fèlix Somarriega i voldria parlar amb en Pau Pacheco, si us plau.

Es pot posar? —va contestar a l'altre costat de la línia.

—Per a què era? És que..., com li diria? —es va parar indecisa mirant com el Pau descansava plàcidament—. Ara no es pot posar. Digui'm el seu telèfon i li deixo nota —va respondre sense donar explicacions.

L'inspector va donar-li el seu telèfon i va advertir-li que necessitava parlar amb ell urgentment sobre un assumpte de la policia. L'Emma es va espantar i va estrènyer el botó vermell gairebé abans que acabés la frase.

Després del sobresalt es va asseure al seu tamboret, per a recapacitar. Va mantenir un pols entre la seva ment i el llenç que descansava al cavallet, justament a l'alçada dels seus ulls. Tots dos elements estaven en blanc. Bloquejats. Un lleu ronc del Pau la va fer reaccionar i va il·luminar-li la resposta. De sobte, va alleujar la seva tensió interpretant que el cridaven per algun tema sobre l'accident.

"Potser el cotxe que el va atropellar no té assegurança", va pensar innocentment.

Supeditada a la seva lleugera conclusió, l'Emma va remarcar el número de l'inspector per explicar-li l'estat del Pau, que estava convalescent però amb bona evolució. Primer li va agafar per sorpresa, però el seu olfacte detectivesc el va fer destriar i desxifrar la conversa de sords. En Fèlix, utilitzant un to proper, li va sostreure l'adreça i una hora de visita, excusat en haver de requerir-li unes dades crucials per a la investigació de l'accident. No era mentida, però el mateix predicat tenia diferent subjecte.

Per presentar-se al pis de Sant Esteve d'en Bas amb garanties per avançar en el cas, va analitzar tot el comentat i apuntat a la declaració. Fins i tot a casa seva, enmig de l'Eixample Malagrida, en Fèlix es trencava el cap intentant enllaçar conclusions que voleiaven entre somni i somni.

La coartada del rodamón li semblava creïble i demostrable, sobretot amb el bitllet d'avió com a argument per a refutar la seva presència al lloc del delicte, en el moment en què es va cometre. Amb això, i amb l'anàlisi dels seus moviments durant l'interrogatori, va decidir donar un vot de confiança a la seva paraula. Encara que no li acabava de quadrar l'expressió d'estranyesa i sorpresa quan va ensenyar-li l'objecte trobat al Croscat.

"O és el capitost, o és el cap de turc, o l'han estafat", va meditar amb el coixí.

Segons el Pau, va viatjar a Barcelona, com si fos un executiu, per vendre estris que tenia des de petit, entre ells el susdit tirador. Una de les conclusions de l'inspector Somarriega va ser que ha-

via d'indagar en aquest negoci, és a dir, tenir una visió més àmplia. A més, la breu descripció del presumpte comprador s'havia de desenvolupar, ja que en la conversa anterior van passar de puntes, canviant de seguida a qüestions sobre la família Gran.

No havia utilitzat massa el recurs del retrat robot a les seves investigacions policials. Aquesta reconstrucció plàstica, freturosa d'imatges fidedignes, canalitzava el pes de la descripció subjectiva del testimoni oral, escurçant o desviant el cèrcol de recerca. En Fèlix va parlar amb en Carles Fernández, company del cos i de la facultat, per fer un curset accelerat del programa informàtic. Sovint li recordava, com a catedràtic de batalletes, que antigament el sistema consistia en una sèrie de gairebé dues mil fulles de triacetat de cel·lulosa que es projectaven sobre una pissarra lluminosa, superposant trets facials i elements complementaris.

—Bé. Analitzem per parts com li he explicat. Pensi que és molt important cada detall —va ordenar l'inspector al Pau, després de personar-se al pis i deixar enrere els preàmbuls de cortesia i d'ànim.

Va obrir la seva llibreta i va començar a apuntar dades, encara sense preguntar res. L'Emma els va deixar tot sols per petició del policia, encara que no ho feia de bona gana. Estava amb la mosca darrere l'orella. A més, estava convençuda que allò no era legal, però igualment va cedir amb llanguiment.

—Comencem pel contorn facial. Era arrodonit, ovalat, quadrat, esquifit? —va enquestar a manera de test.

El Pau, més adolorit del normal, potser per la no desitjada companyia, contestava dubitativament a cada puntualització. Va inquirir sobre els ulls i les celles per saber el color, la forma, la separació, la textura o la grandària. També sobre la boca, el nas i la barbeta. Els trets més delators i fàcils de recordar van ser el cabell, complements i elements singulars, tals com barbes, bigotis, ulleres, berrugues, tatuatges, arracades o cicatrius. La suma d'ingredients generaria un retrat molt més miserable i pobre que els dibuixos exposats al menjador de l'Emma.

En Fèlix va observar la cara feble i fatigosa del damnificat. Tal com ho havia planificat, pretenia incidir en els negocis del Pau, però la seva ànima caritativa va fer ajornar-ho per a una segona ronda.

—Amb això, avui és suficient. Tornaré per a més aclariments. I millori's, que el cuiden massa bé —va concloure dirigint-se cap a la porta en escoltar el grinyol de claus obrint-la.

—Fins ara. Gràcies per tot, senyora Vayreda —es van creuar deixant-la amb la paraula a la boca.

Malgrat el trastorn en la rutina, amb l'atropellament i les seves conseqüències, l'Unai va tornar a ballar-la, centrant-se en el projecte. A finals de setmana havia quedat amb l'Emma per a dissenyar la maqueta, però abans necessitava definir les cel·les. Per estudiar les necessitats va demanar al seu pare que li ensenyés la quadra on treballava i li expliqués el funcionament, els trucs i, sobretot, les deficiències. L'Ernest va consultar-ho amb l'Elvira i aquesta no es va oposar a la visita didàctica, no obstant això ella no hi seria present en haver d'anar a barallar-se amb diversos proveïdors i realitzar algunes compres.

Com ja havia precisat prèviament, a l'edifici conviurien els mitjans de locomoció animal i els administratius, tractant de traduir la naturalesa als elements constructius. Els estables, estudiats quant a material i dimensions, estaven en la fase que es portava entre mans, amb l'ajuda del seu progenitor.

Van entrar a la masia de Cal Gran mitjançant el joc de claus que l'Ernest s'havia guanyat a força de confiança. Van travessar la portalada que custodiava el tractor i es van endinsar per la finca en direcció a l'estable. Entre renills i esbufegades van recórrer les cel·les ocupades fins arribar a una de les buides.

—Recorda que l'abeurador i la menjadora han d'estar a la paret on està la porta del box, perquè jo —es va aturar un segon i va prosseguir—. Bé, que qui li doni de menjar no sofreixi cap contratemps o tancament a l'hora de donar-li la ració —va alligonar al seu fill, orgullós de la seva nova

feina i, encara més, entusiasmat per l'atenció de l'Unai, fascinat com quan era petit i feien xerrades sota els faigs de la Fageda d'en Jordà.

—L'argolla que veus allà al fons és aconsellable tenir-la, per si l'haguessis de lligar —va fer una volta sobre ell mateix pensant quines dades rellevants li donava la seva experiència—. Potser, a aquesta cel·la li mancava una finestra lateral amb barrots, on l'animal pogués olorar-se amb un altre, però sense que tinguin espai per a mossegar-se, es clar.

L'Unai estava impressionat amb la facilitat d'instruir que tresorejaven el seu pare. Un altre aspecte que remarcava amb molta importància era el tema de la neteja del llit del box, de la mateixa manera al fet que l'abeurador sempre tingués aigua neta o una bona ventilació.

Amb la càmera digital penjant del coll va passar pàgina a la llibreta de les anotacions. La fulla en blanc va començar a omplir-se de línies traçades pel futur arquitecte. El croquis, en planta i secció, el va destinar per anotar les mides del box. Va treure la cinta mètrica que descansava en un dels compartiments de la motxilla i l'hi va oferir al seu pare. Tots dos van escodrinyar tot el recinte. Entretant, l'Ernest continuava donant consells, aquesta vegada sobre les dimensions.

—Aquest lloc és la casa del cavall, per això és fonamental que li resulti el més còmode possible. La grandària va en funció del tipus d'animal. Els cavalls grans necessiten que cardí quatre per quatre i mig, més o menys. En canvi, els ponis ronden en tres per tres, o menys. Això passa com amb les persones, depèn del tipus d'animal —va emetre una riallada.

Quan van obtenir les dades necessàries van abandonar la quadra, no sense abans fer un repàs a cada cavall i al seu menú. En sortir, els tres gossos movent la cua, els esperaven sense entrar al cobert, obedients. L'Ernest es va apropar a les casetes i va emplenar de pinso els bols de cadascun. Abans d'encaminar-se al menjador personalitzat, van ensumar a l'Unai i ell va correspondre amb carícies, rebent l'alegria i la companyonia dels cans. Van deixar a cada animal a la seva zona i van tornar a traspasar el garatge, tancant la porta gran de fusta.

L'Ernest va deixar una nota a l'Elvira dient que ja havia donat el menjar als animals i va procedir a tancar el pany de l'entrada. L'Unai, amb les seves anotacions aglutinades a la motxilla, espera-

va al costat del cotxe. Va mirar al voltant seu i es va cerciorar que un altre vehicle romania al flanc oposat del camí, aparcats entre la mala herba. Era una berlina una miqueta antiga, blanca però marcada amb diversos bonys als laterals. No li va donar importància. A més, era la primera vegada que estava per aquella zona. Per tant, no va insistir en examinar el carruatge, doncs formava part del paisatge. Sense que l'Unai ho apreciés, a dins, al seient del copilot, jeia un home esbufegant en roncs. Pare i fill, ignorant aquella presència, van entrar al cotxe i van arrencar, incorporant-se lentament a la via. Ja estaven encarats en direcció a la carretera general sense fer cap maniobra, tal com aparcava tots els dies de feina, així que, amb això i amb la confiança de ser una vereda poc transitada, l'Ernest no va reparar en mirar cap a enrere.

Passades unes hores va arribar l'Elvira amb el maleter del cotxe ple de sacs amb aliment per a animals. Va estacionar a prop de l'entrada, deixant les claus al contacte, i va obrir la porta a la vegada que parlava amb el Camil pel mòbil. S'estava preparant per entrar els fardells quan va veure una nota a la ranura de la porta. La xerradeta amb el seu xicot es va paraitzar. Va fer un cop d'ull al camí. Ni una ànima. El cotxe blanc ja no hi era.

L'estudiant continuava obcecat. Els intents per desconnectar tornaven a ser minúsculs i les ganes per acabar, al costat del nerviosisme, el feien reaccionar com si fos un assidu a al·lucinògens. A la feina, primerament, havia demanat les tardes lliures i ara es plantejava autoconcedir-se una pausa laboral per afrontar la recta final del lliurament. Així ho va fer.

Davant l'ordinador contemplava les fotografies descarregades a manera de presentació. Cada tres segons apareixia una imatge lleugerament semblant a l'anterior relacionada amb la visita a la quadra on treballava el seu pare. Estava dempeus, amb la mà dreta aguantant la seva barbeta i amb l'esquerra fent peripècies de malabarista d'institut amb un bolígraf. Les mirava abstret, però de cua d'ull vigilava diversos esbossos que empaperaven una de les parets. D'aquella manera va

estar durant un interval considerable, com si fos un espai d'anuncis de televisió. En asseure's, es va posar a repassar les anotacions de la classe in situ, la normativa i l'objectiu.

Habitant dins la seva bombolla romania impassible als canvis de temps d'aquella setmana. Una negror mullada envaïa els carrers, avançant la nit a mitja tarda, sumat al fred i al moviment virulent que doblegava la fermesa dels arbres. La borrascada descarregava sense tendresa sobre la Garrotxa i els trons trencaven el so relaxant de la pluja en xocar amb les teulades. L'Ernest es distreia al menjador comptant la diferència entre la resplendor de cada raig i el seu fragor posterior. Uns segons escassos li delataven la proximitat d'una tempesta pròpia de l'alta muntanya.

Va sonar el timbre i abans que ell arribés a la porta d'entrada, aquesta es va entreobrir. Al replà va aparèixer la Fina xopa fins al moll dels ossos, amb cara de pocs amics. Com a acte reflex, el seu marit es va apressar a facilitar-li una tovallola i unes xanquetes. L'Ernest va entrar les bosses mullades, deixant-les a la banyera, i va tornar al replà amb un pot de xampú.

—Ja que estàs com una sopa, aprofita —es va burlar provocant-li una sonora riallada—. Dona, per què no m'has trucat perquè t'anés a buscar? —expressava incrèdul.

—Pensava que escamparia —va pronunciar innocentment mentre s'assecava el cabell amb la tovallola. Amagant un riure ximple es va dirigir directament al bany per canviar-se de roba.

L'hora del sopar s'aproximava de manera directament proporcional al soroll de les àvides panxes. L'Ernest estava parant la taula per a tres i la Fina escalfava, a la vitroceràmica, la sopa de pedres, mentre el microones s'encarregava de descongelar els macarrons de l'Unai. Anteriorment, la mare va irrompre el territori d'estudi per saludar el seu fill i avisar-li que en breu estaria llest el sopar. En aquell instant, un tro es manifestava ostentós causant una dringadissa als vidres de la fusteria exterior. L'Unai va alçar la vista de la pantalla del monitor per escoltar a la seva mare i tots dos es van girar cap a la finestra.

Les ombres es van estendre per tot el barri. Ja havien ocupat la taula quan la Fina es disposava a servir la sopa mentre l'Unai engolia la pasta, gairebé sense respirar. De cop, es va aturar en sec atent a una premonició. Al segon, la sala es va quedar a les fosques. Després de l'esglai i de ves-

sar el guisat que carregava la cullera sopera pel plat i les estovalles, la Fina va provar de tornar a la cuina però l'Ernest va ordenar-li que es quedés quieta. Ell es va aixecar memoritzant el recorregut fins a la tauleta del rebedor. L'opacitat s'esvaïa lentament. Es va topar amb alguns objectes del mobiliari fins a grapejar la paret del passadís. A les palpentes, va aconseguir obrir el calaix on guardava una llanterna per a emergències, com era el cas.

Mentrestant, l'Unai afluïa indicis d'ansietat i sotsobre pensant en tot l'esforç que tenia guardat en el seu portàtil. Va acudir seguint la tènue lluminositat que deixava entreveure la seva eina de treball, immune a l'apagada gràcies a la bateria. Va respirar en veure que funcionava sense contratemps i el va desconnectar tan ràpid com va poder per evitar majors sofriments.

Sota la llum d'espelmes van acabar el sopar, seriosos, a la mercè del plor de la naturalesa que persistia encabritada.

—I ara què faré? —ploriquejava l'Unai pertinaç i sumit en el seu núvol.

—Tranquil, fill. Fins i tot el temps pensa que necessites un descans, no et preocupis. Demà estarà tot arreglat —va predir la Fina, acariciant-li la galta.

—Així que, bona nit, campió —va aclarir l'Ernest dirigint-se cap al lavabo.

El jove es va autoconvèncer argumentant que la seva previsió de contingències es basava, amb un grau militar, a fer còpies de seguretat amb diferents llapis de memòria. Però no va ser suficient per dormir, si més no, el necessari. El temporal no va cessar ni tan sols en despuntar el dia.

La dependència de l'electricitat es va manifestar tot just començar. Es va aixecar mig somnàmbul en sentir els forrellats de la porta. Es va personar a l'habitació dels seus pares i va observar el llit de matrimoni impecable i recentment fet. Va continuar arrossegant la seva figura endormiscada en direcció al bany i es va disposar a encendre la maquineta per afaitar-se. Després d'una escaridada parsimònia, en veure que no s'encenia, va caure en el compte que no hi havia llum i es va empenyar vociferant blasfèmies contra la pluja.

Esmorzant sense torrades ni cafè amb llet es va posar en contacte amb l'Emma per confirmar l'hora en què havien quedat. Va explicar-li la situació i van pactar realitzar la maqueta al pis d'ella, ja fos de pas, per visitar el Pau.

Al voltant del migdia el so de la nevera i les bombetes del menjador van delatar la recuperació del corrent elèctric, però cinc minuts van bastar per tornar a ballar-la. Més tard, van arribar els seus pares carretejant bosses de la Petita Cuina.

—Això és una merda. Ha vingut la llum una estona i després ha marxat —va noticiar l'Unai.

—Doncs a la botiga estava tot normal, d'aquí aquest pollastre fumejant, savorós i amanit per una de les millors cuineres de la comarca —va comunicar la Fina, picant l'ullet.

—Una cosa, pare. Puc agafar el cotxe aquesta tarda? Es que he quedat amb la companya de pis del Pau per fer la maqueta a casa seva. Ja que aquí no hi ha, ni llum, ni espai- va aclarir, justificant-se.

Va aprovar la petició, però va remarcar-li la necessitat de compatibilitzar el seu ús i el seu consum, doncs sabia que li demanaria més dies. Per tant, es van marcar bé els torns, els horaris laborals i les combinacions d'aquell mes.

L'Alícia començava a impacientar-se. La dedicació, gairebé exclusiva, de l'Unai en el seu projecte la feia sortir de polleguera. Cada cop de manera més intensa, amb el pas dels mesos, i accentuada amb l'aparició de l'Emma. L'Alícia era molt gelosa i ni la diferència d'edat entre ells la deixava dormir.

Des d'aquella desafortunada trobada a Sant Esteve d'en Bas s'havien engendrat sospites infundades en la ment de l'adolescent sobre una relació entre el seu xicot i l'artista. El seu instint distorsionat solament li deixava veure la cara somrient de la virtuosa del pinzell, rient les gràcies de l'universitari. Fins i tot, havia analitzat el temps que passaven junts, clarament a favor de la dels trenta anys. De fet, el pis de l'Emma s'havia convertit en la nova seu d'estudi. L'Unai ho justifi-

cava fent-li veure que era per estar més a prop del Pau i, així mateix, utilitzar el petit taller de l'habitació no destinada a dormitori. Allà, entre plafons de cartró ploma, fusta de bassa, cúters, coles, regles i escalímetres, les hores corrien molt més lentes.

En les converses telefòniques, promogudes per l'Alícia, l'Unai li descrivia l'activitat exercida i els seus avanços. Amb els plànols inacabats i alguns dibuixos en tres dimensions a mà alçada, ell exposava la idea i l'Emma tractava de fer-la realitat.

Per a l'Alícia tot li semblava un muntatge i això es traduïa a diàlegs secs, frases curtes i feridores indirectes. L'Unai notava el mal rotllo, però no ho relacionava amb la gelosia sinó amb la poca dedicació de parella, que també era un agreujant.

—Hola, amor. Necesito veure't. Sé que no tens l'atenció que et mereixes i vull compensar-te. He pensat que, si et va bé, podríem anar a passejar pel centre, prenem alguna cosa i en parlem. Què et sembla, et passo a buscar a les set? —va pregar l'Unai, com gosset sense amo.

—No sé. L'hi has preguntat a la teva companya de maquetació? —va replicar sarcàsticament—. A més, no puc. Haig de treballar amb el meu pare.

—No siguis així, amor. Si us plau t'ho demano. Esperaré fins que surtis, val? Tu avisa'm i estaré a la teva porta. Un petó —es va entossudir, tractant de suavitzar els ànims.

La jove va arrencar a plorar, de manera automàtica, en pressionar la tecla vermella del telèfon. Sentia ràbia. En el seu interior la paraula *parlem* recobrava un perillós significat. Va estar donant-li voltes llargament, estirada al llit de la seva habitació, sense prendre la decisió d'accedir o no.

Finalment, va optar per sortir de la cova i atendre la trucada del seu pare, mitja hora després. Va baixar les escales i, encara amb els ulls enrogits, es va personar a la botiga. Eren les quatre de la tarda i la llum solar oprimia l'aparador amb l'afany d'envair cada racó. Els arbres de la carretera de les Tries agraïen amb vehemència els últims rajos de la jornada per pal·liar la nuesa que demostrava la vorera plena de fullaraca. La tardor, lluny ja del seu equinocci, exhibia la seva etapa més dura i pintoresca.

—On estaves? T'he dit que baixis fa mitja hora, collons! —va rondinar en Gregorio amb signes evidents de desassossec i mal humor.

La brega va ser dura i desproporcionada, agreujant la inestabilitat emocional de la jove. Li va dir amb males maneres que havia d'obeir per mantenir el negoci, que ell havia de sortir, que eren a punt d'arribar les botigueres i que no fes com la seva mare, menyspreant-la. La noia no va murmurar cap rèplica, abatuda.

Va sortir de Carn Bona, encès i suós, marcant un pas llarg i enèrgic, sense acomiadar-se. En veure'l desaparèixer des del mostrador, l'Alícia va trencar a plorar per segona vegada. Poc després, va entrar una de les dependentes.

—Hola?, Senyor Espinosa? —va cridar endinsant-se en l'establiment.

Es va aturar a mitja botiga, estranyada. El silenci es va trencar amb una ploranera sorda, entre respiració tartamuda i escarafalls. Va córrer cap al mostrador i allà va veure a la filla del cap arraulida a terra fent d'ella mateixa una bola.

La dependenta, amb temps suficient com per conèixer les esbrincades del patró, la va aixecar i la va asseure en una de les cadires, sense dir-li res. Va apropar-li un got d'aigua i va iniciar un discurs perquè es tranquil·litzés. Amb lentitud, va anar recobrant forces, gràcies al suport de la dona. Quan va tornar en si, va arribar l'altra treballadora i la primera va acompanyar a l'Alícia fins a la seva habitació, deixant-la amb un petó maternal a cada galta de pa i amb l'encàrrec d'avisar-la per a qualsevol cosa.

Infinits paisatges en blanc passejaven per la ment de la donzella, desplomada al seu jaç. Es sentia sola i desdenyada. Sense un camí definit, ni ànim per recorre'l.

De sobte, va notar unes llepades al braç que penjava pel lateral del llit fins al terra.

—Sugus! Sort que et tinc a tu. Vine aquí, maco! —va exclamar, acaronent el seu gos.

De pèl abundant lleugerament recargolat, d'orelles curtes, de cua no gaire llarga i de menys de mig metre d'altura, el Sugus era un Pastor dels Pirineus molt afectuós i un bon rastrejador, gràcies a la seva astúcia, excepcional olfacte i intel·ligència. Aquest ca, ple de vitalitat i energia, obe-

dient, fidel i entregat als seus amos, sabia quan se'l necessitava, sobretot amb l'Alícia. Ella havia fet d'ell el més gran confident dels seus sentiments més íntims, com el capellà al beat. El Sugus comprenia i exterioritzava tot el seu amor per fer-la sentir millor. I ho aconseguia.

Aquesta vegada es tractava d'una tasca àrdua, però l'autenticitat i l'afecte van fer que l'Alícia desconnectés del seu sofriment per una estona.

La recuperació del Pau era meteòrica, com si fos un pilot de motociclisme professional. El període d'immobilització requerit i sofert li exigia, ara, una tornada gradual a la vida quotidiana per reconstruir la força i la flexibilitat dels músculs de la cama, mitjançant exercicis d'estirament i moviment. Potser estava en el cicle més estoic, corretjós i flegmàtic de la convalescència.

La forma del sofà havia esculpit la seva figura en negatiu. Les hores allà estirat el tenien corcat i, alhora, li donaven la força i la motivació extra per a realitzar els exercicis. Abans d'iniciar la rehabilitació, internet s'havia convertit en el seu món. Coneixia els pocs estalvis que li quedaven per aguantar el pagament del lloguer i necessitava una font d'ingressos, ja que fer de cambrer amb les crosses ho considerava bastant inviable.

Mentre ell s'esforçava a recuperar gestos quotidians, l'Emma i l'Unai entraven, sortien, trastejaven materials i debatien els mètodes de treball. Durant petites pauses xerraven amb el pacient, parant-li atenció, bastant minsa, sobretot en els àpats. Amb l'Unai van tenir una tarda de confessions serioses. El Pau va posar-lo al dia en relació amb les investigacions de l'inspector Somarriega alertades, en part, per la versió perifèrica de l'Emma.

—Jo no he matat a ningú. T'ho juro. M'han estafat, Unai —confessava el Pau, suplicant una comprensió.

—Ara entenc el teu nerviosisme. Em tenies descol·locat des que vas intentar vendre'm la moto perquè m'independitzés —va dissertar l'Unai, confiant en el seu amic i creient que intuïa la veritat.

D'altra banda, el Pau va voler extreure detalls de la relació amb l'Alícia. Pràcticament, no tenia cap imatge d'ella en haver-la percebut en moments deplorables i sota efectes de sedants. La desfeta per al rodamón va recaure en la seva consciència, fent-li valorar d'una altra forma cada conjuntura, convençut d'aprofitar cada dia i d'obrir-se als altres. L'Unai procurava passar de puntes, ja que ni ell sabia en quin punt estaven. L'única cosa que inferia amb seguretat és que no era res bo. Més aviat, molt dolent. Havia passat més d'una setmana des d'aquella trucada desesperada en la qual es va quedar esperant una resposta de l'Alícia. No va esdevenir ni en aquell, ni en els següents dies. Ell, inconscient i irreflexiu, pensava o volia pensar que es tractava d'una criaturada i que un temps de pausa arreglaria la contesa. Abans d'aquella confessió, el Pau no sospitava, ni de bon tros, cap lleig del seu idolatrat universitari. Així que, aquesta deixadesa va deixar-li una mica fora de joc.

"Quines sorpreses ens hem donat en una tarda", va expressar el Pau dintre seu.

Refugiat en l'art arquitectònic a escala, l'Unai va continuar acudint al pis de l'Emma sense mostrar ànims caiguts. Però per al Pau la imatge era diferent, sorprès en com l'Unai feia equilibris mes damunt de la corda, sense contrapesos ni xarxa que el protegís d'una caiguda al buit emocional.

Estaven a les portes de la vigília del dia de Tots Sants. El final d'octubre engalanava els transeünts amb robes una mica més gruixudes. Excepte per a en Gregorio. Calorós i acostumat a un clima fred, sempre anava en cos de camisa. Adobat de petit al seu natal Rubielos de la Cérida, als peus de la serra de Lidón, al sistema Ibèric de Terol. Ell, aliè als canvis de temps, mantenia la seva alta temperatura corporal. El seu caràcter ajudava en això, doncs no parava quiet. L'ímpetu i la ràpida abnegació del seu sistema nerviós li comportaven males passades. Les decisions en calent li creaven dures càrregues de consciència, més quan era la seva filla l'afligida i la diana de còleres, sense moure un dit.

En una de les seves passejades matineres i solitàries, buscant les últimes esclatxes de l'any, pel que fa a bolets de la Garrotxa, en Gregorio es va posar a fustigar la seva obstinació en la renyina

amb la seva filla i, de rebot, amb l'esperit de la seva dona. Caminava sense rumb, proveït d'una cistella de vímet i una navalla vella, mirant el terra i atent per a detectar escarlots, pinetells o rossinyols. La concentració, a la vegada, va fer-li recapacitar com en tantes altres ocasions.

En tornar, amb escassa recollida, va passar per la botiga de la Petita Cuina per aparèixer a casa seva amb la pipa de la pau i tractar de reconduir la relació amb la seva filla.

—Hola, Fina. Què tens avui de menú? —va demanar en Gregorio.

—Bon dia, senyor Espinosa. Avui és divendres i les comandes els hi fem el dilluns. Com sempre —va objectar la botiguera, creient que venia com a proveïdor.

—No, no —va somriure—. Vinc en qualitat de client i necessito quedar bé aquest migdia. Però no és cap cita, que intueixo per on anirà. És per la meua filla, l'Alícia —va revelar resignat.

La cara de la Fina es va il·luminar, amb una barreja d'alegria i mala premonició. Es va impacientar a conèixer el motiu que amagava la visita i, sobretot, si era el seu fill el causant. En Gregorio va explicar-li la seva conducta i la seva preocupació amb pocs detalls, però deixant-li clar que l'Unai no tenia res a veure. Així i tot, sabia que el seu plançó no estava actuant bé.

Al marge de les xafarderies, la mare va llegir entre línies la solitud d'un futur vell rondinaire.

—Tranquil. No es preocupi, són joves. Ja veurà que amb aquestes endívies d'hivern amb oli de pinyons i les patates farcides s'arregla tot. Això sí, acompanyi-ho amb un bon vi —va liquidar amb un somriure forçat, però compassiva.

Va sortir de la botiga amb una salutació alacaiguda i es va desplaçar fins al seu pis. Va entrar sense fer soroll i va deixar el menú a la cuina, al costat de la cistella minsa en bolets. Va avançar pel passadís i es va situar davant l'habitació més petita, a esperar. Després d'un període d'angoixa va decidir trucar a la porta i entrar. Es va apropar a l'Alícia, dubitatiu, i sense intervenir paraula va oferir-li una abraçada.

El rellotge va frenar la seva agilitat per recrear-se en l'aferrament paternal. Tots dos van descarregar el seu neguit i es van desfer en llàgrimes tenyides de remordiment i pesar. El tacte amoïnat i desolat de l'escena va fallir quan el Sugus va fer acte de presència. La cua no parava d'espantar

les males vibracions i això va dibuixar un somriure a les seves cares. Pare i filla es van mirar. En les galtes de pa s'havien estampat estrets solcs d'aigua resseca i els ulls es mantenien humits, però amb un altre aire. En Gregorio va aprofitar l'ocasió per excusar el seu comportament, potser una disculpa exagerada al concepte que ella podia entendre, i per advertir-li que el menjar estava llest.

—Pots agafar el cotxe si vols. Surt i diverteix-te. En cap moment t'he volgut transmetre que estàs aquí tancada —va proposar-li en Gregorio durant el dinar.

Les paraules d'en Gregorio van fer-li veure que tot no és com sembla. Fins i tot ell, superb i de mal geni en la intimitat, podia rectificar i rebaixar el seu ego per demostrar culpabilitat i perdó. En acabar el dinar sorpresa, el cafè i un temps de repòs, va decidir contactar amb l'Unai.

—El telèfon està apagat o fora de cobertura. Deixi el seu missatge després de sentir el senyal —piulava la bústia de veu.

L'Alícia va esbufegar sota núvols tèrbols que aguaitaven el turment latent. Va comptar fins a deu i es va tranquil·litzar. Va trucar a casa de la seva parella sense obtenir resposta. Va buscar a l'agenda el nom del pis de l'Emma i el va teclejar al telèfon inalàmbric.

—Hola, que hi és l'Unai? Sóc l'Alícia —es va presentar amb la veu reposada, però a punt d'encendre's.

—Hola Alícia, sóc el Pau. Doncs, estic sol. Han anat al solar a prendre unes mides, segons m'ha dit. Què tal, com estàs? —va informar-li el Pau, encara embolicat en una tonalitat de migdiada.

Frustrada, va començar a fer el gest per penjar, però ell va insistir en què no ho fes. El Pau sabia de la seva debilitat i va proposar-li per quedar, parlar i intentar consolar-la. Al final, després de molta xerrameca, va accedir a recollir-lo. El pla seria anar al cinema per desconnectar i, en sortir, prendre alguna cosa i fer-la petar.

Van aparcar al mateix carrer Josep Ayats. Van traspasar la calçada a ritme de crosses i van entrar, pujant les escales. El Pau la va convidar a veure una estrena d'aventures i intriga per tenir la ment ocupada. També se'n va fer càrrec de les crispetes i les begudes. L'Alícia va portar-ho tot fins a les butaques, mentre el Pau lluitava amb cada graó.

A mitja pel·lícula, les idees per determinar qui era el dolent es sumaven a altres confusions que envaïen el cap de l'Alícia. De reüll, observava el seu company. Tan atent. Tan generós. Tan ben plantat.

"Aquí hi ha una ensarronada o m'estic tornant boja", pensava.

A mesura que s'anaven desvetllant els enigmes del film, cada vegada tenia més clar que el Pau la mirava amb altres ulls i això la posava encara més nerviosa. Es trobava en un estat tan sensible i absurd, que qualsevol gra de sorra se li feia una muntanya. Ni tan sols sabia lletrejar el signe, positiu o negatiu, dels esdeveniments.

Els noms dels creadors recorrien la pantalla de dalt a baix al so de la cançó promocional. Les llums es van encendre, donant a entendre que finalitzava l'estada en aquelles butaques tan còmodes. El Pau es va aixecar primer, oferint-li un somriure murri, fent gestos ràpids i secs, com si fos el protagonista esquivant projectils. L'Alícia va fer una ganyota, lleu però alegre. Va agafar la bossa i amb aquesta va copejar l'espatlla dreta del Pau a dretcient.

Van baixar per l'escalinata amb parsimònia. A la planta baixa, passant davant de les taquilles, van sortir del recinte per una de les portes laterals. L'aire denotava la frescor de l'estació, malgrat estar en una mena de bulevard inclòs a l'edifici. Des d'aquell passadís per a vianants, van tenir un instant d'incertesa fins que el Pau es va pronunciar.

—Et sembla si anem aquí davant? —va plantejar assedegat.

Ella va acceptar amb vacil·lació. Es va avançar i va obrir la porta per ometre els obstacles que s'interposaven en la trajectòria del lesionat. Van ocupar una de les taules de la franja esquerra, davant de la barra i separats de l'altre flanc per una mampara translúcida, on una pantalla retransmetia videoclips totalment independents a la música d'ambient. Una de les cambres era

amiga de l'Àlícia i companya al club de patinatge. En veure-la, va apropar-se de seguida amb un somriure brètol i va fer-li una abraçada.

—Què tal, guapa? Veig que aprofites el temps —va deixar anar una riallada—. Demà no vinguis molt cansada a entrenar, eh! —va deixar caure la cambrera i va mirar a l'acompanyant picant-li l'ullet sense deixar els seus posats entremaliats.

—Ets del que no n'hi ha. Porta'ns dues cerveses i unes braves, cabrona! —va expressar l'Àlícia de forma distesa.

El Pau va somriure, però va descobrir com ella sospirava i li canviava el gest. Van iniciar una conversa seriosa, en la qual ell es desmarcava de qualsevol conjectura per aprofitar-se de la situació. Va fer-li entendre que venia en nom de l'Unai, sense que l'universitari ho sabés. Ella va formular-li totes les seves inquietuds, sense acabar de donar detalls, encara que la seva ofuscació cap a l'Emma no la va poder dissimular.

—En aquest temps, he estat com un moble encastat al sofà i et puc assegurar que la dedicació en el projecte és certa. Malaltissa, diria jo. Així que deixa de muntar-te pel·lícules amb l'Emma. Tingues paciència. Sé que és difícil, però has d'aguantar. Ell t'estima i és incapaç de posar-te les banyes, el que passa és que els estudis el superen —va sermonar entre xarrup i xarrup.

L'intent per consolar-la semblava que feia efecte. Estava content pels progressos. Quan va creure adequat, el Pau es va muntar sobre les crosses per dirigir-se al lavabo. En tornar, va passar per la barra per pagar per endavant, mentre sentia a la butxaca dels seus pantalons la vibració del mòbil. Des d'allà va poder veure a una altra parella que s'havia assegut a una taula propera a la seva. Eren l'Elvira i el Camil. El Pau va començar a suar. Es va apropar fins a l'Àlícia amb el semblant desfigurats i li va dir que se n'havia d'anar.

—Quina mosca t'ha picat? Però si ens queda mitja cervesa —va protestar incrèdula.

—Ja t'ho explicaré. Me'n vaig, ja m'espavilaré per tornar a casa —va renegar el Pau, mirant de reüll a l'Elvira amb expressió seca i tirant.

—Tu sabràs, jo me l'acabo —va clausurar l'Àlícia agafant la copa, mostrant el seu trofeu.

CAPÍTOL 7

El Pau va sortir del bar a un ritme endiablant, forçant el joc que li deixava el seu suport. En arribar a les escales que desembocaven del complex dels cinemes i comerços adjacents, es va aturar per respirar profundament, nerviós, com si hagués vist un fantasma. Es va asseure com va poder entre els graons, es va ficar la mà a la butxaca i va treure el seu telèfon. Tenia una trucada perduda de l'Emma. Va remarcar el contacte registrat i va esperar els tons, encara desorientat.

—Emma, m'has trucat? —va gemegar amb una qüestió òbvia.

—Sí, vaig rebre el teu missatge, que sorties, i era per si encara estaves a Olot per recollir-te —va proposar solidàriament.

—Doncs em ve com l'anell al dit —va respondre sospirant, alleujat.

Allà es va quedar, a mig camí entre el bar i el carrer, recollit en els seus pensaments. En poc menys de deu minuts va aparèixer el cotxe de la seva companya de pis per rescatar-lo d'aquella angoixa. En apropar-se, va veure que no anava sola. L'Unai ocupava el seient del copilot, carregat amb una motxilla sobre les cuixes. Amb l'autoritat que confereix encendre els *warnings*, van aturar-se enmig del vial i tots dos van baixar per saludar el Pau i ajudar-lo a pujar a la part posterior.

En contra de la voluntat de la nit, la llum dels fanals permetia fer-se una composició nítida de la via. L'Unai, en recollir les croses per entrar-les al costat del seu amo, va examinar els vehicles aparcats a l'altre costat i va reconèixer un d'ells. Era la mateixa berlina pàl·lida, vella i abonyegada que va veure a la masia de Cal Gran, quan va visitar la quadra amb el seu pare. No va voler donar-li importància, però no li va agradar gens la coincidència. I més encara, després de saber la versió que coneixia del seu amic sobre l'accident del Crosbat.

Dins el cotxe, ja de camí, van explicar al Pau que havien estat a la biblioteca recopilant documentació i que, en sortir del carrer del Pi, van anar a menjar alguna cosa ràpida a la terrassa coberta de la cafeteria de la plaça Major i llavors van pensar en ell. La ruta de taxista va continuar

fins a Sant Esteve d'en Bas, després de deixar a l'Unai a la benzinera de la rotonda on neix la carretera a Santa Pau, prop de casa seva. El Pau no va dir res del que havia esdevingut, ni tan sols per agrair-li el trajecte.

Molts i vells records retrunyien amb amargor dins el seu cap, sobretot per trobar-se al mateix escenari en el qual es va iniciar una relació impossible tants anys enrere. Va passar la nit del llo-ro. La imatge oblidada de l'Elvira se li clavava al cor sense saber com parar-la.

A trenc d'alba, va adormir-se per esgotament fins que el va despertar un malson. Durant el matí va tractar de defugir del tema refugiant-se en els seus negocis. L'experiència viscuda després de vendre joguines antigues, supervivents de la seva infància, no el van frenar en l'obstinació. De fet, tenia la intenció de continuar amb les barates.

Va obrir diverses finestres des de l'accés directe de l'escriptori, va clicar a favorits i va accedir a pàgines de productes digitals ja memoritzades. La primera tasca que s'havia imposat era triar un article o un servei per vendre *online*. Havia llegit sobre el programari amb drets de revenda, és a dir, que en adquirir-ho el pogués tornar a vendre sense concedir cap comissió a qui va comprar la mercaderia. Es va posar a cavil·lar en la infinitat de possibilitats i va aflorar una idea que el va transportar a les hores d'esbarjo de l'institut Montsacopa, quan oferia cigarrets com a element prohibit i rebel. Així que, buit de moral, va optar pel negoci del sexe i el joc a la xarxa. Havia sospesat el seu instint primitiu i li induïa a pensar que la pornografia i les apostes no mancaven de clients.

Va posar fil a l'agulla, treballant en el disseny de l'espai web a partir de plantilles. En una de les idees ramificades volia crear una botiga virtual amb múltiples categories d'objectes, com si fos un *tapersex*. El matí, que es va esfumar ràpidament, el va utilitzar per informar-se de com contractar un domini, un *hosting* i programes per a comerç electrònic. Sabia que això li implicaria bastant de temps i, llavors, arribaria el moment més complicat: atreure visites i generar ingressos amb un sistema de pagament per targeta de crèdit.

A la tarda, posteriorment a una bona migdiada, el Pau va exercitar les seves cames segons les indicacions dels metges. Li havien remarcat que havia d'imposar-se una rutina estricta per obtenir una rehabilitació profitosa. El trasbals de la nit anterior va remoure el pessigolleig punyent i incessant de l'extremitat inferior i en aquell precís instant era quan més ho notava. A mitja repetició va sonar el timbre de la porta.

—Emma! Que pots obrir? —va cridar, escoltant el ressò de les seves paraules—. Ja va, un moment!

A poc a poc es va incorporar arrossegant-se fins a l'entrada. Es va apropar a l'espell, amb curiositat. Va entreveure la versió deformada i en miniatura d'un home empolainat amb una jaqueta de cuir i una gorra. De seguida va saber qui era. Va ajustar la porta, tirant del pany, i es va quedar cara a cara amb el visitant.

—Ja li vaig dir que tornaria. Com va aquesta cama, noi? —va iniciar l'home, abrivat i autoritari.

—Doncs amb dolors, però evolucionant. No en va tenir prou amb l'altre dia? No sé què més explicar-li, inspector —va exterioritzar amb ànims en consonància amb el seu estat físic.

—Deixi'm entrar —va ordenar, fent el gest d'irrompre dins el pis, de manera que va obligar al Pau a recular—. Aquest és el resultat del retrat robot i el porto perquè me'l confirmi. D'altra banda, tenim una conversa pendent sobre els seus negocis —va dilucidar, traient una carpeta del seu maletí.

Va observar l'efígie i va reconèixer els trets de l'home al que va vendre el seu vell aixovar infantil. Va ratificar-ho al mateix temps que reiterava el que havia declarat a comissària. En Fèlix va examinar la sinceritat de la seva mirada mentre escoltava la història sobre la venda lícita de segona mà per internet. L'inspector Somarriega començava a pensar fermament en la innocència del noi, a més de percebre afecte i compassió per part del seu vessant més paternal i indulgent.

A la nit anterior el Pau havia deixat plantada a l'Alícia, amb la cervesa a mig fer, en aquell bar dels cinemes. Abans d'asseure's a consumir el pica-pica, tot el que a ella va inspirar-li s'havia esvaït. Durant la pel·lícula, va arribar a pressentir l'atracció de les hormones del Pau. El desencís va ser dur, però no va afectar-li en excés, tenint en compte que perllongava la línia pessimista de les últimes setmanes.

L'amiga treballadora de l'Alícia va contemplar l'escena des de la barra. Quan ell va travessar la porta de sortida es va apropar amb la safata buida i un drap amb la intenció de xafardejar de primera mà. Només va tenir ocasió per desxifrar que no havia de ficar-se en aquell embolic, al mateix temps que recollia la copa abandonada. El seu cap la va reclamar per atendre altres clients.

L'Alícia va escurar d'un glop la seva consumició. Va mirar al voltant i la seva visió es va topar amb la de l'Elvira.

—No te'n refiïs mai dels homes —va revelar l'Elvira sota la mirada sorpresa del Camil, que posteriorment va entendre com un acostament entre dones, en haver presenciat com la deixaven plantada.

Arran de la reflexió femenina van encetar una conversa. El Camil va girar lleument la seva cadira, indicant a l'Alícia que es sumés a la taula de la parella, com a mostra d'acolliment. El col·loqui es va derivar cap a diversos camps, canalitzat per una nova ronda de begudes. La noia va aconseguir relacionar a l'Elvira parlant sobre el turisme dels volcans i les activitats d'oci.

—Estàs a la masia de Cal Gran, veritat? —es va interessar amb estampa compungida, veient com assentia—. Eren els teus pares, no? Ho sento molt, aquests accidents et deixen glaçada. I jo plorant per enamoriscaments, sóc una estúpida! —va batallar l'Alícia amb la seva consciència.

—Sí, és un cop molt dur que no l'hi desitjo a ningú. Sort que tinc el Camil, si no encara estaria ficada a la cova —va exhalar, buscant una abraçada de la seva parella.

El clima entristit es va anar trampejant amb curtes intervencions de la cambrera, que llançava glopades d'aire alegre i fresc. Resistint als intents, la temàtica funesta semblava emergir per les escletxes de cada silenci. També van parlar de la mort de la mare de l'Alícia, quan aquesta era

una nena. I, com no, de l'Unai, en un atac de sinceritat de la jove. L'Elvira no el va relacionar de primeres, però sostraiant dades va deduir que era el fill de l'Ernest Canals, el seu ajudant a la masia. Fins i tot, va recordar que havia estat a la quadra a petició del seu pare per a un treball de la universitat i que ella va haver d'absentar-se sense poder conèixer a l'Unai en persona. Quan ella va tornar dels seus encàrrecs ja no hi havia ningú en els límits de l'entrada, tampoc cap vehicle.

El Camil va refrescar la seva memòria escoltant la xerrameca de l'Alícia i, per fi, va posar-li rostre a les explicacions apassionades del seu company als Xerrics, a la manera de les enraonades d'aquell vermut que havien pres a les festes del Tura amb la Fina i l'Ernest.

"Aquesta és la filla de l'Espinosa i, a més, parella de l'Unai, el món és un mocador!", va pensar mentre escanejava amb la mirada a la noia.

Després de tantes marrades van tornar al promotor del debat. L'Elvira els va explicar que entre aquell noi de les crosses i ella va haver-hi una relació una mica atípica.

—Va ser fa molts anys, a l'institut. Sé que no t'ho he explicat, amor, però perquè mai no ha vingut al cas —va pronunciar, buscant benevolència en el rostre del Camil i va prosseguir—. Vam tenir uns dies preciosos, però ni el principi ni el final van ser bons o fàcils. El vaig enxampar a les hores d'esbarjo fumant d'amagat com a símbol de rebel·lió a l'ensenyament. Sabia que era honrat, però el seu passat i el seu present no el deixaven comprendre el sistema. Jo el vaig empènyer perquè entrés al món laboral i es forgés un futur, ja que a l'escola no hi volia estudiar. Primer va ser dur, ja que era la primera persona que va plantar-li cara. Després va haver-hi un període d'estancament. Potser va ser la millor façana en la qual vaig gaudir de moltes experiències boniques, però quan es va desemmascarar van arribar els problemes. Discutíem sempre. El seu egoisme es va disparar. Llavors, vaig viure situacions vergonyoses i molt desagradables —va sospirar, refugiant-se darrere de la copa escumosa.

—Tranquil·la, no tens per què remoure aigües brutes i estancades —va suggerir el Camil, atent a la fragilitat de la seva estimada.

—No et preocupis, està superat —va apaivagar a l'oïdor i va reprendre la història—. Com deia, en el fons no és mala persona, però tampoc un àngel. És capaç del millor i del pitjor. I avui he notat aquella mirada d'amor-odi. He vist en un sol segon que segueix enamorat de mi, malgrat el que va ocórrer. El conec, encara que hagi passat una vida —va confessar amb una barreja de temor i tranquil·litat.

El dolor encara latent al cervell del Pau li impedia mirar-la a la cara i això era motiu, més que justificat, per a evitar qualsevol vincle amb ella.

Mentre les dues noies continuaven la nit de confessions, el Camil es va desmarcar de la conversa, al·legant necessitats bàsiques. Arrufant el nas, es va absentar una estona al lavabo. Alguna cosa no li quadrava. Començava a sospitar del Pau pel seu comportament. Quan el va veure marxar, els seus ulls el delataven. El veia capacitat per fer alguna cosa tan brutal com un assassinat. Es va quedar temps cavil·lant. En tornar a la taula, va decidir no comunicar les sospites a l'Elvira. Almenys, de moment.

El dissabte era el dia de la Castanyada o més concebuda com un segon carnestoltes tenyit d'una foscor divertida. L'Unai, aliè a les sacsejades de la nit precedent, volia reunir els seus amics per celebrar la nit de les bruixes. Per aquest motiu va crear un esdeveniment a la xarxa social, apuntant els requisits fefaents al festeig. Amb curiositat acadèmica havia indagat en l'origen de les festes i, a través de les eines d'Internet, va descobrir branques molt distants de la tradició.

D'una banda, apostats a l'Edat Mitjana, durant la nit de Tots Sants repicaven incessantment les campanes de l'església per recordar el menester de destinar oracions als morts. Tirar de la corda tan seguit suposava un gran esforç per al rector i necessitava contrarestar-ho. La castanya, com a fruit més abundant de la tardor, era l'aliment percebut per a la recuperació energètica, al costat d'una generosa copa de vi blanc com a complement lubricant. En aquells temps les famílies acudien a la crida amb apetència per compartir penes i gojos. Així, el campaner aconseguia reu-

nir el poble, a força de castanyes i vi com a reclam. Després d'anys d'arrelament, a la tarda de vigília, els homes es dedicaven a recollir castanyes, moniatos i llenya i les dones feien pastissos fets d'ametlla mòlta i ensucrada, anomenats panellets. Quan arribava la nit, tots es congregaven al voltant d'un gran foc, on rostien, menjaven la recollida manufacturada i resaven pels difunts. Prop del segle XIX l'hàbit es va convertir en una tradició molt estesa. Llavors, la figura de la castanyera va aparèixer per la demanda.

A la casa dels Canals com a la dels Espinosa seguien aquesta llegenda, d'igual forma que moltes famílies, menjant castanyes ruixades amb vi dolç i panellets.

Una altra de les creences ve popularment de terres americanes, però originalment de territori irlandès. *Halloween* és una barreja de la festivitat cèltica del Samhain i de la cristiana del dia de Tots Sants celebrada a països anglosaxons. Els immigrants irlandesos van intentar transmetre els costums als nord-americans, sempre amb un rerefons laic, encara que alguns ho considerin religiós. El Samhain, derivat de l'irlandès antic, significa final de l'estiu. Aquest canvi d'estació tenia el distintiu d'any nou cèltic, fitat per la fi de la temporada de collites i el començament de la porció anual més fosca. Aquest moment influïa en el dogma dels antics cèltics, en el qual sostenien que la línia entre els dos mons s'estrenyia per permetre als esperits moure's a plaer. Els avantpassats afins eren invocats i homenatjats, mentre que els esperits malignes eren espantats usant vestits i màscares, emulant les seves aparences per evitar ser danyats, i encenent fogueres, on llançaven els ossos dels animals sacrificats. En l'actualitat, el dia s'associa als colors taronja i negre, simbolitzats per les carabasses i la nit. Les activitats típiques són el famós *ensurt* o *regal* i les festes de disfresses, a més de les fogueres, la visita de cases encantades, les bromes, la lectura d'històries de por i el visionat de pel·lícules de terror.

El Pau s'identificava més amb aquest dogma, fruit de la vinculació amb el món cèltic i de la seva experiència a Irlanda del Nord. En canvi, l'Emma ho associava al cercle de les disfresses, a causa de la seva visió més pintoresca.

Entrada la tarda, l'Unai va revisar l'esdeveniment que havia penjat a través del seu ordinador i va poder observar que ningú s'havia pronunciat. No va agradar-li la inhibició dels seus amics, entenent que, per naps o per cols, no els atreïa la idea. Llavors, va optar per trucar a l'Alícia per quedar de manera íntima. Al tercer to es va recordar, sobtadament, maleint la seva capacitat de retenció, de l'exhibició de patinatge.

Sense pensar-s'ho, va tancar la pantalla i es va posar les vambes en un tres i no res, gairebé a la mateixa velocitat amb la qual va sortir del pis. Va córrer pel parc de les Mores, seguint el riu Fluvià, traçant la corba folgada fins al pont. La carrera va anar decaient fins a un caminar a pas lleuger quan va doblegar en direcció a la segona rotonda neuràlgica del barri Eixample Malagrida. A mesura que s'anava apropant a l'avinguda República Argentina notava el clam immiscit en un dels pavellons. Va estrènyer el pas i es va barrejar entre la munió que encara es trobava a les portes, a l'espera d'adquirir una entrada. L'Unai va respirar profundament, de forma equànime entre el cansament de la carrera i l'alleujament per no perdre's l'actuació del grup-xou, on participava l'Alícia.

Va aconseguir entrar just quan començava un dels grups petits, d'iniciació. Es va asseure a una de les òrfenes localitats de plàstic que encara quedaven lliures a la graderia dreta, va llambregar tota la pista i es va adonar de la presència de l'Alícia al passadís d'entrada als vestuaris, ultimant els retocs amb les seves companyes.

El pavelló aclamava subjectivament l'actuació de les nenes d'edat més primerenca, d'igual forma a la jornada anual de portes obertes de l'escola, on els pares bavejaven la pista, rient-se amb el ball de finalització de curs, orgullosos dels seus fills. Enmig dels aplaudiments, la música i el moviment, l'Unai no descurava el contacte visual amb la seva benivolguda, excepte quan aquesta desapareixia cap a les entranyes del complex esportiu.

"Haurà vist la trucada perduda?", pensava, anhelant una mirada d'ella cap al públic.

El noi va llançar una fugaç ullada al sostre, inclinant lleument el cap. Va tancar els ulls, evadint-se del tumult, i es va posar a riure. La imatge reflectida al seu interior li recordava a grans homes

tirant d'una corda fent petita la pista d'aquell pavelló, a la xaranga entossudida a animar-los i a la bota de vi que feia alçar colzes tombant per la graderia. Va tornar a obrir els ulls i, en enfocar de nou sobre la dansa de les patinadores, va sentir que l'Àlícia l'havia trobat. Es va aixecar i va saludar-la provocant, a la cara maquillada, un somriure confortat i desafiador. Va ser un instant, però desbordat d'energia.

Al costat de l'Unai, tota la grada es va enlairar en finalitzar la primera coreografia sobre rodes. Durant el canvi de grup un *speaker* molt diferent al dels Correbous, però amb la mateixa veu, amenitzava l'espera. L'Àlícia havia tornat a desaparèixer, reclamada per una companya. Així que, es va posar a escodrinyar als concurrents, a la successió de danses, a l'equipament i a l'estructura de la nau, com a deformació professional.

Per a ell, aquella era la segona vegada que presenciava una exhibició de les patinadores, però no ho recordava, ja que va ser quan era petit, de la mà dels seus pares. Dues vegades era una quantitat, com a espectador, massa minúscula i vergonyosa en tractar-se d'una disciplina de tant èxit per a la ciutat. Sense recaptar en això, una cara familiar però llunyana va apropar-li un pamflet colorit on explicava l'esdeveniment. El full, titulat "*Exhibició del CPA Olot, vine i gaudeix*", va fer-li entendre el caire internacional de la capacitat de les noies i el privilegi de tenir-ho tan a prop.

—Són les més grans! —va exclamar una mare des de la tercera fila.

L'Unai va seguir llegint, desdibuixant la seva ignorància. Va aprendre que el grup-xou era una modalitat de patinatge artístic sobre rodes, de coreografies espectaculars que transmetien una temàtica. El Club de Patinatge Artístic d'Olot va ser un dels precursors a Espanya i des de l'any 2000 competia a nivell europeu i mundial. La valoració dels jutges sempre havia estat molt alta, tant en el contingut del programa com en la presentació de cada actuació, fos la categoria que fos. La puntuació, molt complexa, es basa en multitud de factors com l'originalitat, les dificultats

tècniques, el ritme, la construcció del programa, l'ocupació de l'espai, la idea, l'harmonia entre els moviments i la música, l'adequació del vestuari amb la naturalesa del programa o la creativitat.

Des del Pla de Llacs, donant nom al patrimoni de pavellons de l'avinguda República Argentina, les intenses hores d'entrenament i disciplina, sembrades durant gairebé dues dècades, havien donat els seus fruits declarant-se campiones provincials, catalanes, estatals, europees i mundials. Aquests trofeus estaven reflectits en diversos espectacles com *Sedució*, *Món interior*, *Molt fràgil* i un llarg etcètera.

L'Alícia havia començat amb cinc anys i estava vinculada activament al club, tal com els prop de dos-cents esportistes, entre patinadors, entrenadors i monitors. Per a ella significava una promesa, un vestigi que la mantenia en contacte amb la seva mare. Eren a punt de complir-se nou anys des de la seva defunció i encara persistia l'empipament de la nena de deu primaveres que la va veure sucumbir.

“Mare, em vas abandonar sense que poguessis veure com he crescut. Patinant, com tu volies”, es sotmetia a si mateixa.

Cada gir, cada impuls, cada postura. Tot moviment l'atreia a la seva infància, a la càtedra materna, que ara recordada amb nostàlgia i afecte. En les etapes més sensibles, com la que travessava, li servia per desconnectar i comunicar-se amb la seva mare a través del seu cos.

La passió heretada pel patinatge artístic ajudava a la seva vertiginosa maduresa. L'Alícia va néixer l'any en què es va fundar el club, quan es va separar de la disciplina de l'hoquei, cosa que per a una patinadora frustrada, la seva mare, va denotar un senyal inequívoc del destí de la seva filla. La dona era molt amiga de Monsita, la presidenta aleshores, i solien idealitzar les condicions de l'Alícia, gairebé abans que aquesta aprengués a caminar. No obstant això, en Gregorio estava en contra, com ell deia, dels ocellets al cap. Volia que la seva successora, no podent ser un home, estigués adobada i visqués les tradicions de debò. Així que, pel seu costat va tractar d'inculcar-li l'esperit de les festes taurines, la caça i els treballs que exercia a la carnisseria. Per tant, la nena

s'havia convertit en un element de disputa, encara que al final s'imposés la voluntat del plançó i del conjunt familiar.

Els aplaudiments van fer alçar la vista del pamflet a l'Unai. Més de setze patinadores van entrar fins al centre de la pista per un passadís humà format per les seves deixebles, victorejades amb vocació i admiració. Estaven maquillades i disfressades amb túniques fantasmagòriques aprofitant que era la nit de les bruixes. El grup-xou on l'Alícia actuava, que per a l'Unai va semblar-li ser la quarta a sortir, s'havia inspirat i basat especialment en aquella nit. La gentada sobre rodes es va enretirar de la pista per deixar a les protagonistes. Es van apagar els focus i, gràcies als capvespres d'octubre, el poliesportiu es va quedar a les fosques. Cadascuna va escampar-se pel camp esperant el retronjir de la introducció musical. Un espetec inicial es va fusionar amb un joc de llums i moviment deixant al respectable bocabadat. Van gaudir d'uns cinc minuts intensos que a la seva finalització van fer aixecar al públic dels seus seients.

Acabada l'exhibició, a poc a poc, es va anar buidant la graderia. L'Unai es va dirigir fins a la primera fila per a felicitar a la seva xicota, amb fortuna minsa, doncs caminava atrafegada en el núvol, igual que les seves companyes. Després d'intentar-ho un parell de vegades va optar per esperar a l'aparcament. Allà es va creuar amb en Gregorio, que amb prou feines va frenar la seva marxa, saldant la confluència amb un compliment forçat. Llavors, es va situar al lluny, prop del mur artificial construït per a escaladors aficionats. L'hora havia activat els fanals i l'Unai es va servir d'ells per vigilar la sortida, per la porta gran, de les campiones mundials.

Finalment, va advertir la presència del seu seguici i es va apropar amb celeritat. L'Alícia va obrir la boca amb sorpresa i es va abalançar sobre ell, fonent-se en una abraçada. Ella va continuar rient, mentre s'acomiadava de les seves amigues. En marxar, amb dues maletes i l'adrenalina pels aires, van agafar el carrer de vianants en direcció cap a la rotonda, travessant el niu de pavellons. A deu metres, els esperava en Gregorio com si es tractés d'un patge per carregar amb les andròmines.

—Molt bé, filla. Has estat esplèndida —es va avançar a agafar els embalums, sense mirar a l'Unai—. Estareu afamats. Aneu a sopar, ja m'ho emporto tot a casa.

El van acompanyar fins al cotxe i es van desfer del material. Els ulls de l'Unai, com a plats, li delataven un estat d'esbalaïment. Va veure obrir el maletger del vehicle, el mateix que en tantes ocasions havia aparegut dins els seus malsons. Era la tercera vegada que es topava amb ell en situacions diferents i amb els mateixos trets: vell, blanc i infinitat de bonys.

El somriure derivat per l'eufòria començava a minvar. Després de deixar el seu pare, la parella es va dirigir al B-Crek de la plaça Clarà. Diversos grups juvenils abillaven de negror jocosa les taules i la filera d'ànimes famèliques esperant el seu torn. La tanda els va arribar quinze minuts més tard. Van demanar dos entrepans rústics, una amanida d'astronauta, refrescs sense gel i unes patates fregides amb salsa barbacoa. Marcant territori amb les safates, van escollir la taula lliure del fons, on intuïen els camps d'esbarjo de l'escola Pia Olot, a través de la gran vidriera de l'establiment.

—Que aprofiti —va pretendre l'Alícia, educadament.

—Igualment —va respondre, deixant l'entrepà a un pam de la seva boca, a dues mans—. Ha estat impressionant, la veritat. Sento vergonya per haver-me perdut aquesta màgia. Sou genials i tu ets una de les principals —va elogiar el treball de les patinadores, centrant-se en ella.

Van parlar de forma amistosa, posant-se al dia. L'Unai va explicar-li l'esdeveniment informàtic malmès i d'allà, la trucada perduda. Perillosament, el diàleg es va anar adreçant cap a la seva relació. Ell va començar a posar-se nerviós, com a presagi d'un cataclisme. Tots dos es van posar seriosos i la festa de les castanyes estava clar que no es celebraria. Van acabar la seva degustació i van sortir fins al centre de la plaça, desafiant el fred. Es van acomodar en un banc, justament on, de petit, l'Unai i la seva família resolien les tardes de diumenge.

Cara a cara, l'Alícia va defugir de les carícies defensives del jove per concentrar-se. El silenci no era res encoratjador, calma que precedia a la tempesta. Va mirar la font engegada en el reflex ondulant de la llum dels fanals i va deixar anar el seu discurs amb dificultat.

—Amor, em dol haver de dir-te això. Se'm fa molt difícil —va enunciar amb la veu entretallada.

Amb la mirada perduda en l'infinit, mentre ell buscava suport piadós, va confessar que l'atracció primerenca no engendrava les papallones suficients al seu cor. Que havia aguantat perquè creia en ell, però el temps cada vegada l'allunyava, més i més. Les parenceries de simpatia, de la bona persona i atenta que era, no servien per apaivagar els ànims de l'enamorat. La garrotada per al noi es va certificar en la seva màxima expressió quan ella va dir-li que havia decidit deixar-ho. És a dir, fer una pausa.

Es van acomiadar entre llàgrimes. L'Unai sortejava els cotxes aparcats camí de casa seva, com si estigués embriagat per la beguda. Amb el cap arronsat, es debilitava a cada pas. Sanglotava. Gemegava. No s'ho acabava de creure. Renegava pel seu comportament a posteriori. Sabia que podia passar, avisat sense escolta pel racó dels tabús de la seva ment. Aquella nit la passaria en blanc amb el cor trencat i els ulls enrogits.

Van passar diversos dies sense que sortís de casa, afligit i consumit. La Fina, com a bona mare, sabia els motius de sofriment del seu fill. Rememorant les arengues a la seva habitació, quan no fugia de la dedicació esclava del projecte, va voler fer-li veure la realitat. Va comminar-li a agafar aire. Segons ella, havia d'evadir l'adversitat amb alguna activitat.

—No et vull veure així, fill. Sé que és un cop dur, però estic segura que la noia no desitja aquest estat en el qual et trobes —es va sincerar la mare, tractant de pujar l'ànim al jove.

—La culpa és meva, mare. He estat un ximple i l'he deixat escapar —va reconèixer l'Unai amb victimisme.

—No et fustiguis més. L'Alícia et va parlar d'una pausa, veritat? —el va mirar fixament i va acariciar-li la galta—. Has de ser optimista, Unai, tot té el seu temps. I si no, no passa res. La vida dóna moltes voltes. Mira endavant i afronta la situació. Ara et semblarà una desgràcia insuperable.

ble, però n'hi ha de molt pitjors. Així que, et fas una dutxa i te'n vas a l'assaig dels Xerrics —va opinar, tancant rèpliques amb una abraçada.

Va aparèixer a l'edifici a contracor. El Camil, que va tornar a reprendre la gralla, es va apropar a ell, animat per sostreure conclusions després de les informacions del sopar amb l'Alícia. Volia tenir la versió sobre el Pau del seu amic i recolzar-lo en el mal d'amors.

Van repassar els moviments, a veus del Cap de colla, que dirigia l'estructura humana des dels fonaments. Aquesta vegada, l'Unai solament es va limitar a mirar i a injectar confiança als tercers que havien ocupat el seu lloc. Els símls amb la carrera d'arquitectura i la seva proposta d'edificació van obrir nous horitzons i idees per a la presentació del seu treball, servint-li per a mantenir al marge la seva ruptura, almenys per uns segons. Al costat del Camil, escoltava les melodies i el repic de tambors; fins i tot, es va agenciar un d'ells per seguir el ritme fins que l'enganeta coronés.

Va sortir al costat del seu enyorat company cap a un bar de la plaça de Catalunya, gràcies a la insistència del llargarut de Castellfollit. Aplanant el terreny, el Camil va parlar d'aquella primera partida a botifarra, amb un riure lluminós. Van fer bromes de les bromes d'aquella època, quan estaven units i ben avinguts. Era com idear una pel·lícula sobre la marxa, amb els gags viscuts, remarcant el més graciós i afable de cada circumstància.

Posant un pessic de filosofia, va recordar-li que, com als campionats, havia de deixar que parlessin les cartes, confiar en el company i compartir la informació que transmet amb els naips amagats, a més d'intuir els de la parella contrària. El Camil va fer-li veure que la baralla sempre estava completa, que tard o d'hora trobaria l'as, desviant clarament la xerrada a l'univers del galanteig.

—Mira'm. No tinc estudis ni sóc molt agraciat. Jo em vaig enamorar bojament de l'Elvira, ella no es va fixar en mi durant molts anys, però no vaig tirar la tovallola fins a enlluernar-la —va narrar el Camil amb orgull.

Aquelles paraules li van anar molt bé, pujant-li l'autoestima. Per tant, el primer objectiu del repartidor s'havia complert.

Respecte a l'altra qüestió no va treure res en clar, ja que l'Unai anava una mica desconcentrat en esdeveniments aliens al seu estat sentimental i al seu projecte. En virtut de l'antecedent, no va voler estrènyer en temes foscos. Només va preguntar-li sobre el Pau amb una visió amigable.

—Com li va al Pau amb la rehabilitació? —va pregar, disfressant un interès inversemblant—. I en aquest temps, a què es dedica? —va tafanejar, reservant-se la curiositat dels seus orígens per a una altra conjuntura.

Segons les dades anímiques de la conversa amb el Camil va adonar-se del que sentia. El cúmul d'emocions enclavades al cap de l'Unai el farien perdre l'oremus. Estava a punt d'explotar. Les energies es desinflaven entre tant d'estrès. Tal com era la seva condició, s'ofegava en un got d'aigua quan feia més d'una activitat. Però el coratge rebut va ser motiu i pretext per intentar-ho de nou.

El dia s'havia aixecat radiant, com les precioses albares de primavera. El cel blau immaculat li induïa a pensar amb optimisme. Les últimes reflexions deixaven clar que estimava a l'Alícia i que havia de lluitar per això.

Va obrir, de bat a bat, la finestra de la seva habitació captant la frescor renovada i es va condicionar per fer una bona dutxa. La pluja concentrada lliscava per tot el seu cos espantant les seves inquietuds més porugues. L'equip musical suava el baf, acostumat. Quan l'Unai s'endrecava sota el so de les seves cançons preferides, aquestes li donaven vida. Un símptoma inequívoc que havia canviat la seva manera d'afrontar els nervis.

—Ja tens llest l'esmorzar! —va xisclar la Fina des de la cuina.

Un crit va ser suficient per donar la seva aprovació i sortir del bany. La seva mare, preocupada pel comportament dels dies anteriors, es volia assegurar que el seu fill, com a mínim, estigués ben alimentat.

Va devorar les torrades amb mantega i melmelada de gerd que li havia preparat la Fina, repartint el suc de taronja i el cafè amb llet. La faç de la mare va dibuixar un somriure d'orella a orella, connectant amb els pensaments de l'Unai. La simple actitud per agafar la tassa li desvetllava la tornada del fill saludable, rialler i il·lusionat al que retenia, com un nen, en el seu concepte.

Va sortir al carrer amb el tors alçat confirmant la seva fe en cada trepitjada. El sol va acompanyar-lo fins a la plaça del Mig.

—Bon dia, jove, en què puc ajudar-te? —es va anticipar la dependenta.

—Doncs, necessito una arma pacificadora —va indicar l'Unai, intrigant a la comerciant.

Va estar mirant diversos rams de flors de major a menor colorit, d'acord amb el preu. Immiscit entre roses, crisantems, tulipes o margarides es sentia desbordat per tanta informació, cosa que va detectar la preparada florista.

—*Vejam*, és per a la teva parella o per a la persona que t'agrada? —va iniciar somrient, però de manera professional, i va prosseguir després de l'assentiment de l'Unai—. En aquest cas, la millor flor per a regalar, al meu entendre, és, sens dubte, la rosa vermella, ja que el color vermell és el símbol més gran de l'amor, de la sensualitat i de la passió. Les blanques, en canvi, encarnen la puresa i la innocència, més concebut per als rams de núvia, encara que per a un regal de parella aquestes demostren un amor pur, feliç i per sempre. Després tens les rosades, per agrair un favor important. O les grogues, alegres, per festejar un dia significatiu entre amics. A més, n'hi ha d'altres colors, significant la vivor de la tonalitat a la característica més afí. A part del que t'he dit, sol acompanyar-se d'altres espècies per fer el ram més espectacular —va instruir amb una melodia atractiva.

Un gest tan senzill, com comprar un ram de flors, se li feia una muntanya. Finalment, l'Unai va pactar amb la florista perquè s'emmotllés en quantitat i vistositat a un preu, al seu lliure albir.

Es va acomiadar de la dona amable i va sortir de la botiga, amb l'ofrena sota el braç, i va creuar el pas del Mig per traslladar-se al carrer Sant Rafel. Es va aturar a l'aparador de Can Carbasseres, la vetusta fleca membre de l'associació d'artesans Ben bé d'Olot, observant amb delit la coca de llardons, el tortell adobat de matafaluga i el pa artesanal. Sense pensar-s'ho, va entrar i va encarregar una porció de coca.

Va travessar el casc antic pel carrer Major equipat amb els presents, entusiasmat. Després de la caminada, va aparèixer davant la carnisseria Carn Bona. Va veure el cotxe blanc aparcad a la porta, però aquesta vegada no li va corcar ni un gram d'audàcia, sabent que el misteri s'havia convertit en proper.

Va trucar al pis des de l'interfon del portal. Abans que contestessin es va recolzar a la porta i aquesta va cedir. Quan ja havia entrat, va escoltar, a través de l'aparell, la veu de l'Alícia ressonant al passadís comunitari. No va dir res. Va pujar les escales i va activar el timbre enfocant el ram i la coca al primer pla de l'espill.

L'Alícia va mirar des de dins. Es va quedar aclaparada. Va tancar els ulls i es va girar bruscament, tractant d'analitzar la imatge. Lentament va anar relliscant fins asseure's al terra, recolzada a la porta. Només havia advertit les flors, però estava segura de qui era el portador. Aquell gest va incendiar les seves hormones adolescents més ocultes. Acostumada a una generació altiva i grollera li va semblar viure una entelèquia pròpia de les pel·lícules romàntiques. Va trigar a reaccionar, bloquejada, escèptica i sufocada.

Va sonar el timbre per segona vegada. Era un mar de dubtes. Es va hissar lentament però ferma, com si fos una senyera en el lliurament de premis de qualsevol competició internacional.

“Per què em fas això, Unai?”, va meditar a la defensiva, tornant a llambregar per l'espill per reafirmar la realitat.

—Alícia, sé que hi ets —va assegurar el príncep a la recerca de la seva princesa—. He pensat molt en nosaltres i no vull fer-li un nus a la cua, amb el que sento. Em disculpo pel meu comportament, amor. Si no vols obrir ho entendre, però has de saber que aquí em tens. Pensa-t'ho.

Aquesta tarda estaré al Parc Nou, al banc de pedra, a les cinc. T'estimo —va declarar des del replà, com si li parlés a un mirall.

Amb delicadesa, va dipositar els regals sobre el pelfut i va baixar les escales per perdre's pels carrers, sense mirar enrere.

Impotent i acovardida, no va poder obrir fins passats uns minuts. La porta va xerrotejar i, amb llàgrimes als ulls, es va ajupir amb la finalitat de recollir el ram i la coca. El gos, que havia estat observant des de la distància, sorprenentment sense bordar, va olorar els turmells de la seva propietària i el paquet d'aliments.

—Què cardo, Sugus? No sé si estic enamorada, però això ningú no m'ho havia fet mai —va dubtar la jove, acariciant el seu animal de companyia i consell.

Un lladruc i el moviment de la cua van donar-li la resposta.

CAPÍTOL 8

Havia passat una setmana d'ençà que va iniciar el nou intent de negoci. Les idees que voltaven pel cervell del Pau es van plasmar amb major o menor grau de gaubança. L'inventari de productes el va anar comerciant en basars virtuals, amb una mica d'inversió i un altre tant de tripijocs.

La pàgina creada era una barreja de botiga eròtica i una casa d'apostes. Inclouïa fotos de joguines per a adults, lubricants, preservatius, vídeos i articles de llenceria; al mateix temps que accessos a tota classe de jocs o esdeveniments susceptibles d'aposta, ja fossin esportius, del cor, polítics o imaginaris.

En el temps que va deixar llest el lloc web va haver de crear una imatge i un perfil per endinsar-se a les xarxes socials i, així, fer propaganda. Aquell era el pas previ a rebre visites, crear vincles, generar necessitats, posar la pastanaga davant del cavall i, com a meta final, obtenir ingressos. Mentrestant, el Pau actuaria com a mediador suggeridor, tractant de captar anunciants.

Tot el seu afany per trobar la clau dels diners fàcils el mantenia ocupat sense atendre als cops de martell del record de l'Elvira.

Per la seva banda, en Fèlix Somarriega s'havia encarregat de donar l'ordre de difondre el retrat robot del nou sospitós. La descripció del Pau i la seva història sobre la venda d'articles de segona mà el permetia apoderar-se de més peces per completar el trencaclosques, tot i que li faltava el més important: la filiació i el mòbil. És a dir, la identitat del causant i el motiu pel qual incités a l'homicida a provocar el crim.

—He distribuït la imatge per la comissaria i per les noves tecnologies —va informar en Carles Fernández, el seu company de despatx.

—I, tenim alguna notícia sobre aquest tema? Carles, vull noms —es va impacientar l'inspector, sabent que la veritat no estava molt lluny.

—No hi ha ningú fitxat amb aquest perfil. Em posaré en contacte amb els mitjans per fer un sedàs popular. A veure si algú es pronuncia —va aportar el Mosso.

—Em sembla que ens costarà bastant trobar l'assassí. El xaval em va dir que es va trobar amb ell a Barcelona, quan va lliurar-li els objectes. El crec, però amb això no tenim cap indicatiu. A treballar, Fernández! —va tancar en Fèlix amb fúria.

La investigació estava arribant al seu punt calent, segons les sensacions d'en Fèlix. L'inspector tenia dues hipòtesis sobre la taula. Una, donant culpabilitat al Pau, com a impostor i artífex de la matança per motius familiars o lligams de tercers. I una altra, acusant al misteriós retrat, encara per descriure, però també referit a un cercle petit.

Va pensar, va discórrer i va arribar a la conclusió que la clau per treure l'entrellat la tenia la filla de les víctimes, fins i tot, sense que ella no en fos conscient d'allò.

Va obrir el seu maletí per embotir els elements que intuïa útils per a la seva nova visita. Va recopilar els informes, dues còpies del retrat robot i una fotografia de la càmera de seguretat de la sala d'interrogatoris, on hi apareixien ell i el Pau. Es va posar la seva jaqueta i la seva boina, va prendre la maleta petita i es va dirigir cap a la sortida, picant l'ullet a la Pilar, la secretària. Va sortir del polígon Pla de Baix al volant del seu Exeo, posant-se el cinturó de seguretat uns cent metres després d'iniciar el trajecte. Va activar el mans lliures i va buscar a l'agenda de contactes el nom d'Elvira Gran Surroca.

—Bon dia, Elvira, sóc l'inspector Somarriega. Hi és a casa? Necessitaria fer-li unes preguntes —va indicar mentre salvava una de les rotondes.

—Què ha passat? —va contestar la veu alarmada i espantada de l'Elvira.

—Estigui vostè tranquil·la, dona, és per a la investigació. Li va bé que vingui ara? De fet,estic de camí —va insistir en Fèlix, cortès però despòtic.

—Doncs la meua parella ha sortit amb l'excursió del matí i fins al migdia no tornen. Així que, aquí em té —va articular amb vocable més reposat.

El dissabte i el seu preciós miratge primaveral avançava. En Fèlix va haver de treure de la guantera les ulleres de sol, sense detenir-se. Havia arribat al semàfor de la ronda del Fluvià, just al costat del pont del riu, per prendre la carretera de Santa Pau. Esperant al fet que es posés verd, va

veure creuar, pel pas de zebra, un jove precipitat, taciturn i amb els ulls humitejats. En Fèlix el va mirar amb la preocupació limitada a la demora de la senyalització.

—Pobre joventut —va repetir fins que la llum verda el va fer tornar a trepitjar l'accelerador.

Minuts més tard va aparèixer davant del rètol de la masia de Cal Gran. Va tritllejar sobre la porta de fusta, enrogint-se els artells.

—Bon dia, inspector. En què puc ajudar-lo? Passi, si us plau —va reprendre la conversa telefònica, amable i confusa.

L'Elvira va fer passar a en Fèlix fins a les dues butaques de museu que vestien l'única estança de la planta baixa, davant l'armari de mitja alçada. Damunt del moble reposaven dues llaunes de cervesa, fresques i suoses, que havia baixat de la cuina, sabent que s'hi estarien una bona estona. Conclòs el preàmbul, en Fèlix va extreure el bloc amb les fotografies. Es va servir del recolza-braços per apropar-se a l'Elvira i mostrar-li el retrat robot.

—Em pot dir si coneix a algú semblant a aquest? Pensi-ho bé, és molt important —va preguntar pressionant a la noia.

Va vacil·lar uns segons. Va estrènyer els llavis, va tancar els ulls i es va gratar el cap amb l'índex esquerre.

—No sé qui és, però aquesta cara em resulta molt familiar. Ho sento, ara no hi caic —va reconèixer concentrada.

—Miri, farem una cosa. Li deixo una còpia i, si es recorda d'alguna cosa, em truca. D'altra banda —va passar pàgina i va mostrar la instantània de la sala d'interrogatoris—, tinc aquesta altra.

El rostre de l'Elvira es va ennegrir. Va saber que era el Pau a l'instant. Va haver de recórrer a un glop de cervesa per treure's la imatge d'ell mirant-la amb menyspreu i sortint del bar amb les crosses.

En Fèlix va notar un clima de profund ressentiment, pel qual va deixar que es sincerés. La noia es va esplaiar, primer identificant el sospitós i després narrant el seu antic festeig col·legial, la relació nul·la actual i la trobada casual al bar musical del costat dels cinemes.

Les dades coincidien meticulosament amb les recollides als seus informes. Igualment, en Fèlix no va parar d'anotar observacions, dates o esquemes. Sortia fum de la seva estilogràfica.

Passat el pont, l'Unai va continuar el seu particular viacrucis, fent cas omís de la mirada llastimosa d'un senyor des del seu cotxe. Va escurçar la trajectòria habitual a través d'un pas, que la brigada de l'ajuntament acabava de condicionar, entre els edificis i el riu. Aquest el va conduir fins a, pràcticament, el portal de casa seva. Va pujar per l'ascensor, una mica més animat. El descís de no veure a la seva benvolguda podia ser qüestió de temps. A més, segons es repetia a si mateix, havia fet el correcte.

Abans d'anar-se'n a treballar a la Petita Cuina, la seva mare va deixar-li preparat el dinar. A la nevera va veure un guisat energètic amb el seu nom i una ració de filets de pollastre arrebossat amb patates. Ho va treure tot i va posar-ho sobre els fogons. Una vegada emplatat, va entrar el menú al microones, per torns, i va menjar, sense moure's de la cuina.

L'Unai no parava de mirar el rellotge. Estava ansiós perquè s'apropaven les cinc de la tarda i, així, posava a prova els sentiments de l'Alícia. Es va estirar. Va agafar el llibre de la tauleta de nit, oblidat i empolsinat. El va obrir per la marca. Va llegir sense avançar més de dues línies, que les rellegia una vegada i una altra, com si els seus ulls desxifressin les paraules però no les enviessin cap al cervell. Estava abstret.

A les quatre no va aguantar més. Va agafar la bicicleta de muntanya i es va endinsar al parc de les Mores. Va estar donant marrades pels carrers en cercle, una mitja hora, fins que es va decidir a entrar al Parc Nou. Només entrar, es va baixar de la bici, va girar cap a la dreta i es va ficar en una espècie de gàbia per a ocells gegants, aixecant el seu velocípede per salvar els graons. Es va asseure a la taula rodona central a meditar, nerviós però convençut. Quan el seu mòbil va marcar tres quarts de cinc va sortir del gabial i va envoltar, a pas lent, el rierol on xipollejaven les oques. L'itinerari el va finalitzar a un dels bancs de pedra propers a la font que hi havia abans de pujar

les escales que conduïen a la Torre Castanys. També coneguda com la casa dels volcans, que és on residia el Museu dels Volcans, un centre d'informació del Parc de la Zona Volcànica de la Garrotxa i una de les seues administratives del mateix parc natural.

Assegut a l'ombra d'arbres senyoriais, amb més de dos segles i mig de vida, romania a l'espera, amb fe i desassossec. Des d'allà, tenia un angle de visió prou ampli del parc urbà municipal. Sense moure el cap, podia contemplar l'entrada al fons, la zona central de gespa i la sendera que disgregava el jardí botànic, dotat d'una gran diversitat d'espècies autòctones pertanyents a l'àmbit de les rouredes humides.

Havia arribat l'hora. Excepte els guardians i dues famílies donant de menjar als animals no havia entrat ningú, almenys per aquell accés. En passar deu minuts, es va aixecar disposat a agafar la bicicleta per tornar a tancar-se a la seva habitació. Va beure de l'ampolla ciclista, es va ajustar els guants i va acomodar-se el casc. Va posar les mans sobre el manillar i va mirar endavant, buscant l'horitzó. Els pilars de maó i el rètol superior de l'entrada es van il·luminar. Allà estava ella.

L'escenari, fascinant, romàntic i captivador, era digne del que esdevenia. L'Unai va deixar anar la màquina de dues rodes i va córrer travessant la moqueta fresca i verda. L'Alícia va fer el mateix. A mig camí, es van fondre en una abraçada afalagadora que va durar diversos minuts.

—Ho sento, amor meu. He fet el préssec. Perdó per haver-te deixat de banda i no adonar-me'n —va suplicar l'Unai, murmurant-li a cau d'orella.

—Hem d'aprendre d'això, amor. No m'ho cardis altre vegada, que no saps quantes pel·lícules m'he muntat. L'hort dóna el seu fruit si es cuida, coi! —va filosofar l'Alícia, abraçant-lo encara més fort.

La trobada, vehement i entusiasta, titllada de vital pels dos protagonistes, com si no existís res més al món, es va allargar fins al vespre enmig d'aquell bell paratge, similar als jardins britànics. Semblava un conte de fades.

De la melodia se n'encarregaven els ocells emplaçats als arbres, com el raspinell comú amb un cant de notes molt marcades i agudes, o els picots, el picot verd i el picot garser gros fent de percussionistes.

De la coreografia se n'ocupaven les oques, totes en grup. Es movien sincronitzades, blanc i taronja sobre verd, apropant-se i allunyant-se cap al millor postor.

I l'escenografia canviant, segons es situés la parella dins del parc. Primer, van estar on ell l'havia citat, a un dels bancs de la font Castanys. Després, es van agafar de la mà, van rodejar l'edifici central i van prendre un pisolabis al bar. Finalment, es van endinsar fins a la part posterior del pulmó urbà, on estava l'estació meteorològica. Van aprofitar per inspeccionar-la i tafanejar els aparells de mesura exposats al seu interior. Cadascun tenia una placa per saber el seu nom, d'igual forma que la flora del recinte. Emulant una classe de l'institut, van poder llistar diversos estris, tals com el baròmetre de mercuri, l'anemòmetre, el termòmetre de màxima i mínima, l'hiigròmetre, el pluviòmetre i el pluviògraf.

Les llums urbanes delataven que havia enfosquit. El temps volava. L'Unai es va oferir per apropar-la en bicicleta i ella va accedir, amb condicions.

—Per camins sense transit o de vianants, o tu caminant —va comminar.

—És com si fos la nit en què ens vam conèixer, quan et vaig acompanyar a casa —va fer una pausa per introduir la vamba esquerra al pedal i va prosseguir—. Val, ara estem més serens, menys cansats i et porto en un taxi ecològic, però l'espurna és la mateixa.

—Borinot, la saps molt llarga, tu! —va cridar l'Alícia, somrient, donant-li una clatellada subtil.

Tot seguit, va besar-li l'esquena i va agafar-se al maluc—. Som-hi, campió! —el va animar des del selló de la bicicleta, amb els peus enlaire i amb cara de velocitat.

Van passar pluges, sols, boirines i algun intent de nevada. L'hivern entelava les llunes, corrompia les temperatures amb el poder del contrast i obligava a augmentar el volum dels hipocondríacs a força d'indumentàries com la ceba.

De forma antinatural, l'Unai portava el projecte massa bé, comptant que encara tenia tècnica-ment un mes per a lliurar-ho. Gràcies a les habilitats de l'Emma, la maqueta va ser el primer que es va acabar, mancant detalls i últims retocs. Així que, les tardes al pis de l'artista havien variat en relació amb el seu propòsit inicial. Les visites, més folgades i desenfadades, eren troballes de cafeteria, d'amistats de cortesia, on acudien els inquilins i la parella. L'Alícia havia superat les seves pors i, fins i tot, participava en el bon ambient.

—Doncs, com us anava dient —va reprendre l'Emma des del sofà—. Aquesta setmana m'haureu d'ajudar. Necessito mans caritatives i acurades disposades a transportar pessebres.

—Para, para, para! Que encara estic de recuperació, tot i que ja no porti les crosses —va reaccionar el Pau, fent broma de la seva pròpia coixesa.

—Em sembla just. Per la meua banda, aquí les tens. Què hauríem de cardar? —es va oferir l'Unai a manera d'agraïment i de recompensa per tot el seu treball.

La dona els va explicar en què consistia la col·laboració, com si fos un guia turístic. Va començar narrant el vincle de bona part de la seva disciplina artística amb el Nadal i Olot.

Des de principis de desembre fins a passat el dia de Reis, la ciutat s'immiscia en una de les tradicions religioses més entranyables d'aquesta data. La representació del naixement de Jesús quedava exposada a qualsevol racó singular de la capital de la Garrotxa. Pels carrers, com si fos una gimcana, calia anar buscant el logotip de la Mostra de Pessebres i, així, arribar a sales, aparadors, edificis o capelles per delectar-se amb aquelles petites obres d'art.

Existien pessebres clàssics, en tres dimensions, i propostes més transgressores o conceptuals, derivades de l'Escola d'Art d'Olot, a la qual l'Emma n'estava lligada de forma activa. No obstant això, a ella li atreïen els naixements més tradicionals, paisatges encaixonats en quadres amb pro-

funditat, gràcies a la seva participació en cursos i tallers promoguts per l'Agrupació de Pessebristes, on li van saber transmetre la passió per aquest art mil·lenari.

Els tres amics escoltaven atents, fins i tot, l'Alícia. La proposta per col·laborar es va fer més visual quan els va dirigir cap a l'habitació de l'enginy.

—Quina preciositat! Aquí no es necessiten les ulleres 3D —va opinar la jove, atònita i commoguda.

Tenia dos diorames de caixa, de paisatges en miniatura, elaborats fins al fragment més ínfim. El fons era una cartolina gruixuda. Un llenç guerxo, sense cantonades, pintat amb cels ennuvolats i muntanyes enfarinades. Els bastidors, roques o edificis, creaven la perspectiva, sent el principal atractiu de l'obra. L'escena recreava espais inspirats en el centre medieval de Santa Pau, amb animals, persones, eines i plantes adornant la plaça.

L'Emma es va endinsar fins a la paret posterior i va indicar a l'Unai que baixés la persiana. Va connectar el cable a la corrent. Li picà l'ullet al Pau i aquest va apagar la llum, somrient. Es van il·luminar les finestres diminutes, els arcs de pedra i el foc de l'artesa. La parella es va quedar meravellada.

—Doncs això és el que cal transportar —va pronunciar angelicalment.

El dia pactat, es van personar, amb tot, davant les portes de l'església de Sant Esteve. Mentre l'Emma resolia les condicions, els altres van observar els nombrosos pessebres, sense saber quin escollir com a més bell.

Després del deure complert, van esmorzar amb contundència, com si fossin un grup ciclista, a un dels bars de davant del teatre, al Firal. Amb les panxes plenes, es van acomiadar fins a un nou encàrrec.

Seduïts per l'exposició, l'Unai i l'Alícia, amb el permís d'en Gregorio, van dedicar el dia de la Immaculada a descobrir les obres escampades pel claustre del Carme, Can Trincheria, l'Hospici, la biblioteca, el museu dels Sants, la capella de la Moixina, la de Sant Francesc, la de Sant Ferriol o la de Sant Roc.

Van acabar esgotats però feliços, més per ells mateixos que pel visitat. El clima endurit contrastava amb la calidesa entre els enamorats. La bufetada a temps semblava que havia estat beneficiosa, ja que des de llavors s'havien unit amb més força.

Dies abans a la gimcana, el mercat de nadal va marcar l'activitat de l'Alícia, ajudant el seu pare a la parada d'embotits. La plaça Major estava engalanada per a l'ocasió i la majoria de paradetes feien al·lusió a l'època freda i festiva. Molts ornaments nadalencs esperaven il·lusionats els seus futurs compradors entre els carrers de la plaça.

En Gregorio continuava ressentit per la seva actitud davant la seva filla, malgrat el temps passat des de l'última batussa. L'estrès i altres assumptes havien influenciat negativament en la relació familiar amb el seu únic tresor. Se n'havia adonat. No controlava les seves emocions.

—L'he cagat en massa llocs. Filla, prometo no tornar a ballar-la —va confessar dins el bany, empastifat d'escuma d'afaitar, davant del mirall.

Les vendes van ser relativament bones, ja que per a l'organitzador, les llonganisses atreïen negoci i per al visitant, les consideraven el millor article de regal, al costat del formatge o la ratafia. Fins i tot, a l'inici del pont de la Puríssima, l'Unai es va prestar a cooperar a les ordres del seu ulterior sogre per cobrir demandes puntuals.

En un d'aquells instants, la Fina va provocar una situació incòmoda per al seu fill. Ella i el seu marit Ernest es van apropar al mercat. Van passejar entre figures de pessebres, arbres de posar i treure, llums brillants, pintures blanques i olors hipnotitzants fins arribar als embotits del senyor Espinosa, tal com els anomenava la Fina, i van tractar amb el dependent com si fos un estrany, burlant-se de la seva innocència.

Va haver-hi un període de treva des d'aquell cap de setmana llarg de principis de desembre fins a la recta final de l'any. L'Unai va ultimar el seu treball final de carrera per a deixar-ho tot ben

l·ligat, però amb calma i tenint en compte a la seva parella en qualsevol moviment. Sabia que estava enamorat i havia après del seu error, almenys, des de la desatenció.

A quinze dies vista, l'histerisme s'havia apoderat de la casa dels Canals Masdeu. El lliurament del projecte era imminent. La pausa i l'assossec van desaparèixer per art de màgia. Es va reunir amb l'Emma per revestir la maqueta, com si es tractés d'un pessebre. Va gravar el treball informàtic en un llapis de memòria i, acompanyat per l'Alícia, va acudir a la copisteria de la plaça del Mig per a realitzar la impressió definitiva. Va organitzar els toms i l'emalatge amb l'ajuda dels seus pares.

Primer havia de lliurar el material, una setmana abans de la presentació, perquè el tribunal valorés la part teòrica i es fes una idea de l'exposició. L'Unai, per decisió pròpia, no havia requerit revisions periòdiques amb un tutor, ja que l'experiència d'amics seus l'aconsellava a creure en la seva tasca i en la seva línia a seguir, perquè contínuament els tutors solien desmuntar la idea. Com més detallada estigués, pitjor.

Assegut a la font del parc de les Mòres, consumint un cigarret, el Pau esperava l'aparició del seu amic. L'hora matinera, encara de nit, li decorava una ombra enigmàtica i misteriosa. Dos focus de llum van tòrcer en la seva direcció. El soroll, la puntualitat i la blancor sòrdida van desvetllar la identitat del vehicle. L'Alícia i ell es van oferir per a acompanyar l'estudiant al seu pas preliminar. Dos minuts més tard, l'Unai va fer acte de presència.

L'excursió es va topar amb el trànsit matiner d'un dia laborable a les rodalies de Barcelona. Hàbilment, van sortejar llargues cues de fum i de llums vermelles, gràcies a les indicacions del Pau, rememorant la seva antiga feina de repartidor a la ciutat comtal.

En menys de l'esperat, van aparcar a la zona universitària, a un dels aparcaments situats darrere de la Diagonal.

—Fi de trajecte, senyor arquitecte —va informar alleujada, l'Alícia, la taxista voluntària.

Van baixar del cotxe i es van dirigir al número 649 de l'avinguda Diagonal. Els tres es van fixar en les lletres de la façana: "*Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona*". Es van mirar

i l'Alícia va arrencar-li un petó enèrgic. L'Unai, sense ungles que menjar-se, va agafar el projecte i va entrar sense mirar enrere. A recepció el van enviar a la sisena planta. El plànol de l'ascensor indicava les aules de projectes, escales, extintors, mànegues i les sortides d'emergència.

“Merda, l'evacuació dels animals!”, va maleir per a si mateix.

Acceptant que no hi havia tornada enrere, va lliurar el material sense més cerimònia. Van anotar el seu nom a una llista i van confirmar-li la convocatòria de la presentació per a la setmana següent.

—La sort està tirada! —va cridar el Pau, content i orgullós.

L'Alícia es va abalançar sobre el seu amor, transmetent-li escalfor. Ell, seriós i com un flam, els va agrair els ànims, però els va advertir que el més difícil estava per arribar.

Per dirimir les apreciacions contraposades, sense consultar-ho amb l'universitari, es van endinsar al metro amb destinació al barri gòtic. Van gaudir d'un dia a la capital, visitant bars recòndits que el Pau recordava de la seva època més rebel.

Els tres van tancar la jornada fent escarafalls d'alegria entre l'algaravia de la rambla, ajudats per unes quantes cerveses i refrescs acompanyats de patates braves. Amb la tarda consumida, van tornar al punt de partida reprenent la línia verda del metro fins a la parada de Zona Universitària.

El viatge de tornada a Olot, menys temorós, se'ls va fer molt curt i suportable. L'Alícia, concentrada al volant, reia dels seus dos acompanyants sobreexcitats. Van cantussejar rock'n'roll i rumba fresca, l'Unai el que més. El cotxe d'en Gregorio estava dotat d'un equip musical d'acord amb la seva estampa. Les cintes de casset, dignes d'un museu de relíquies, li donaven corda com la benzina. Finalment, la nit els va repartir, cadascú a casa seva.

—Bon dia, campió! Com va anar el lliurament? Ahir no et vaig sentir arribar, suposo que la teva mare sí, com sempre —es va interessar l'Ernest alçant el cap del diari matinal amb el qual acompanyava el seu esmorzar.

—Bé. Ara toca el dimarts que ve. La prova de foc —va recalcar l'Unai amb veu de pel·lícula d'aventures.

L'Ernest va llepar la cullereta del cafè, es va aixecar i va fer-li una abraçada. Va col·locar la vaixel·la utilitzada al rentaplats, per evitar els renecs de la seva esposa quan tornés de la feina, i es va disposar a vestir-se per anar a la masia.

L'Unai es va quedar sol al pis. Ni un soroll. La quietud el va instigar a assajar la posada en escena. Va repartir els plànols pel llit de matrimoni, a l'habitació dels seus pares. L'armari de paret el va concebre com a públic. La porta de mirall, el seu objectiu.

Va presentar el seu projecte d'una tirada, excepte el torn de preguntes, òbviament. El cronòmetre va marcar un temps acceptable per a la velocitat de les seves explicacions. Ni ràpides, ni lentes.

“Cada dia assaig i el cap de setmana, amb els meus pares”, es va imposar per vèncer la por escènica.

El septenari es va extingir com la pólvora. Va arribar el moment de la veritat. La presentació del treball de tants mesos era urgent i ineludible. Amb els nervis a flor de pell, l'Unai esperava al passadís, al costat dels seus pares, el Pau, l'Emma i l'Alícia. Van entrar a l'aula, plena de cadires, plafons, pupitres, persones il·lustres i joves torbats. Va esperar el seu torn. Va penjar els seus plànols i va dipositar la maqueta a la taula, despullant-la dels embolcalls protectors, amb l'auxili dels seus assistents i artistes còmplices.

—Unai Canals Masdeu —va enunciar el president del tribunal.

Tal com iniciava el discurs davant del mirall, el temps va començar a rodar. La veu es va anar tranquil·litzant a mesura que s'endinsava en el seu edifici, aïllant-se d'aquell entorn examinador.

Enfundat entre boxes, oficines, revestiments, estructures i símls de la naturalesa, es va permetre mirar al tribunal cara a cara, transmetent seguretat. La Fina es va sorprendre gratament en veure aquella façana tan inusual en el seu fill. L'Ernest mirava, sense veure, els plafons i la maqueta.

Un dels professors va interrompre la descripció del concepte, interessant-se per l'acceptació de l'edifici a l'entorn i per la seva suggeridora aparença. L'Unai en va sortir airós. Més endavant, un altre vocal es va centrar en les instal·lacions mediambientals i contra incendis. Ho esperava. Va desenvolupar una resposta treballada, suplint la lleu indicació que constava en el projecte imprès.

Va seguir parlant, combinant petites pauses amb vistes *renderitzades*, mantenint la calma. Va acabar amb alguna relliscadeta sota preguntes compromeses, però ben esquivades. Va mirar el rellotge. Tot havia sortit perfecte.

El canvi d'alumne el va passar assegut al costat de l'Alícia, agafant-se de la mà, ben fortament.

Només quedava aquell company per tancar el torn del matí. Van esperar fins al seu judici.

Els tres professors, i membres del tribunal, van anunciar el moment per deliberar.

El volum dels comentaris va anar pujant gradualment, en funció de la llunyania dels examinadors, que marxaven cap a una aula contigua per decidir, com en el conclave papal, qui es mereixia fumata negra o fumata blanca. Diversos corralets, dins de la classe, analitzaven la jugada. A cadascun d'ells hi havia un alumne amb opcions de títol i els seus respectius familiars o acompanyants. L'Unai era qui estava més abrigallat.

—Ho has fet genial —animava el Pau, mentre l'Emma assentia somrient.

El semblant de la seva mare li testificava un aprovat. L'optimisme era ferm. Passaven els minuts i ningú no abandonava la sala. Durant un silenci, els pares van decidir sortir al passadís. A l'interior van continuar la tertúlia, però aquesta vegada barrejant-se amb els altres companys. Van debatre sobre les preguntes que els havien llençat. El Pau protestava indignat per l'actitud insolent del jurat, incapaç de comprendre la línia entre el respecte i la debilitat.

Mitja hora després va tornar el silenci. Els tres, acompanyats dels tutors, van entrar fins a la taula de les miniatures a escala. Tots es van asseure, seriosos i atribolats. El president del tribunal va inclinar un feix de papers, perpendicularment a la visió de les seves ulleres, i es va disposar a llegir el veredict. Dos noms amb cognom suspès. Mal presagi. A poc a poc s'apropava la fi del sofriment. Semblava un programa de televisió. Una carrera a la mercè d'un monosíl·lab. Sí. No. Els alumnes exterioritzaven la seva alegria o la seva decepció, en una mateixa intensitat. L'Unai va escoltar el seu nom.

—Aprovat —va resoldre, indiferent, el professor.

La seva esquena es va alliberar d'aquell pes. La sang tornava a recórrer les seves venes, bombant amb satisfacció per l'objectiu complert. Només faltava esperar uns dies per veure la llista amb la nota definitiva. L'Unai i els seus pares es van abraçar, seguidament s'hi van sumar els seus amics. Van sortir de la facultat com si haguessin guanyat un premi en equip. De fet, havia estat així. Petites porcions pertanyien a cadascun dels ajudants; mèrit assolit gràcies, en part, a les seves postures peculiars i als suports oferts.

L'Ernest, com a cap del clan, va proposar celebrar-ho al Frankfurt Pedralbes, pensant en alguna cosa barata, propera i ràpida. El suggeriment va tenir una rotunda acceptació, fins i tot, per part de la seva dona, que veia aquella sortida com les que feien quan l'Unai era petit, però ara simulant ser una família nombrosa.

Van pujar la Diagonal, caminant fins al primer pas de zebra, abans d'arribar a la parada de metro de Zona Universitària. Van creuar el riu de vehicles quan els va ordenar la titella verda i van voltejar la facultat de ciències econòmiques i empresarials pel carrer de l'Alfambra. En arribar a les portes del Campus Nord, al carrer Jordi Girona, l'Unai va deixar anar una llàgrima interna recordant la primera vegada que va trepitjar aquella gespa, en temps de selectivitat.

Malgrat ser el migdia d'un dimarts, el bar estava ple de gom a gom, com de costum. L'Unai el coneixia per les moltes escapades de la universitat i per la prèvia als partits de futbol. Sempre l'havia vist en ebullició, com en aquella ocasió. La majoria eren joves, potser en la mateixa situació del nou arquitecte, per l'ambient festiu. Van entrar amb calçador i van esperar un lloc on allotjar-se. El Pau i ell es van apropar a la barra per demanar. L'espai reduït i els constants cops de colze per guanyar la posició li traslladava a la infinitat de concerts d'adolescent. Després de molt insistir van obtenir recompensa, tant en degustació com en ubicació.

—Unai? —una veu molt coneguda el va advertir per l'esquena.

—*Ratlletes!* Què fas aquí? Quina sorpresa! —es va girar, identificant-la a l'instant.

L'Alícia va fer-li un repàs fulminant en veure com s'apropava fins a les galtes del seu estimat. La cara dels seus pares es va desfigurar en una ganyota riallera amb la qual van acabar mirant-se als ulls. Van apropar les seves orelles i, murmurant, van determinar que ells abandonarien la contessa. Llavors, ja decidits, van aprofitar la salutació amb l'antiga companya de pis de l'Unai per acomiadar-se dels altres i, amb paraules nostàlgiques, deixar-los gaudir.

La Laura Bonet estava molt canviada. No se la reconeixia. No portava *rastes* i uns talons dissimulats la feien més alta, més esvelta, més atractiva. Fins i tot, al Pau li va sorprendre el canvi. Anava vestida amb formes desiguals, però en harmonia, i els pírcings, més subtils, li donaven un punt morbós i misteriós. L'Unai va explicar-li, orgullós, el motiu pel qual estaven allà i es va interessar per la seva vida. Va presentar-li a l'Emma, com artífex del seu aprovat, i a l'Alícia, com la seva xicota.

Les tafaneries eren el seu segell d'identitat i gaudia amb les noves informacions. L'única cosa que li causava ràbia era l'aparició d'una pretendent.

L'Alícia, de sang calenta, tornava a sentir la gelosia a través dels ulls de la Laura. Va aguantar sense oferir cap espectacle pel bé de la seva relació.

“Una hora i marxem”, pensava.

Van estar xerrant els cinc, en aparent tranquil·litat. A mitja tarda i després d'una passejada pel parc del Palau Reial, on el protagonista els va explicar des de la font d'Hèrcules racons i anècdotes de quan feien campanes, es van separar de la Laura per emprendre la tornada a casa amb el cotxe de l'Emma, degut a que el de l'Ernest probablement ja estigués a Olot.

—M'ha alegrat veure't en aquest dia tan assenyalat. Escolta, quan vulguis estàs convidada a terres volcàniques. Guapa! —es va acomiadar la vella estrella del rock.

Una salutació a distància va ser suficient pels altres. Havia notat la pressió de l'Alícia, agitant la mà amb mig somriure, així que no va voler continuar la farsa.

“Com vingui aquesta porca, l'Unai em sentirà”, es prometia en un atac d'ira injustificat.

Durant la tornada, plàcidament, el matrimoni va mantenir una conversa silenciosa i telepàtica, si s'ha de jutjar pels riures i les ganyotes emocionades. La maduresa de la parella els donava llicència per expressar-ho tot sense dir-se res.

—Què li podem fer al teu fill? —van preguntar alhora.

Acabant el torn de riures còmplices, van posar diverses idees sobre la taula. Van pactar alguna cosa senzilla que no els perturbés la difícil situació econòmica.

—De moment, en arribar a casa posaré a refredar el cava de les grans ocasions —va desvetllar l'Ernest.

Van travessar Les Preses i, amb l'excusa de posar benzina, es van aturar al centre comercial per comprar aperitius i articles ornamentals propis de cap d'any.

Van descarregar les bosses de plàstic damunt la tauleta de la cuina amb més menjar del que havien pensat. L'Ernest va complir la promesa, recol·lectant l'ampolla del rebost, i la Fina va trucar a la Petita Cuina per veure com s'ho havien fet sense ella. Tots dos van demanar el dia lliure a les seves respectives feines, sense majors problemes. L'absència va valdre la pena.

A la nit, en veure entrar al seu fill per la porta, van llençar-li serpentines al so de l'espantagrogres. Ell es va quedar immòbil abaixant el cap i pujant els braços. Els seus llavis units van explotar sense poder controlar la hilaritat del recentment llicenciat. Va dirigir la mirada cap al menjador, sorprès. Va veure la taula amb les estovalles de gala, el llum com a centre de garlandes i a la televisió un cartell, tapant-la amb un "*Enhorabona arquitecte*". Mentre observava, el seu pare va fer un vídeo amb la càmera digital de l'Unai, centrant-se en les reaccions de la família.

Van sopar i van aplaudir, brindant amb el cava ben fresquet. Esgotat, l'Unai els va agrair per enèsima vegada l'empara demostrada i es va disposar a donar-los el petó de bona nit.

—Bona nit, fill. Una cosa més. Reserva't el dissabte per a nosaltres, digues-li-ho també a l'Alícia. Amb roba còmoda, d'acord? És una sorpresa —va avisar la Fina amb aires misteriosos.

No van badar boca en tota la setmana. S'havia girat la truita, el matrimoni es comportava com una parella d'adolescents, cosa que a l'Unai li agradava i li feia sortir de polleguera, de forma equiparable. Tots dos seguien les seves activitats amb aparent normalitat, però a l'Unai va despistar-li que el dijous el seu pare arribés a casa amb una hora de retard.

—Vindrem el dissabte, pensa que dos som veterans. Per tant, que sigui una ruta senzilla o ens desdobleguem —va sol·licitar l'Ernest.

—Tranquil, ja ho tinc tot pensat. I pel preu no et preocupis —va respondre l'organitzadora.

El matí del dissabte es va despertar radiant. Amb el so aclaparant d'un antic despertador, l'Ernest va irrompre a l'habitació del seu fill, emulant aquelles matinades de les excursions de diumenge on l'Unai no tenia ni veu ni vot. Va obrir un ull i es va submergir de nou al seu coixí, tapant-se les orelles. Per al seu pare tornava a ser un joc de nens. Va córrer la cortina. Sota els llençols, mantes i edredons es va moure el mort vivent fins aconseguir fer fora a l'intrús amb una puntada i un somriure.

Una vegada afaitat va sonar el timbre. Era l'Alícia. Puntual, com sempre. Intrigada, perquè ella tampoc no en sabia res. Va saludar la Fina i va intentar sostreure-li la destinació. Només va poder saber que en breu partirien. Faltava embolicar els entrepans.

Van trepitjar el garatge per pujar-se al cotxe. L'Ernest gaudia fent de xofer i la Fina del seu copilot, participava en l'intriga. Darrere, la jove parella es va agafar de la mà, fent gestos i burles.

—Quines criatures esteu fets —va deixar anar una riallada nerviosa i va insistir—. Ens podeu dir a on anem? Que m'estic mossegant els dits, culleres! —va protestar en veure com s'ho estaven passant els dels seients davanters.

No van dir res. Van anar per carretera fins a l'aparcament de la Fageda i es van desviar per a estacionar, aclarint una primera pista. Coneixia bé el paisatge. Era el solar que tantes vegades havia freqüentat l'últim any. Es van apropar lentament, amb passos assossegats, a l'actual cofurna dels carruatges. L'Alícia ho va veure clar. El lloc causant, punt de partida. A dalt persones, a baix animals.

Darrere de dues carrosses s'apreciava un exèrcit de potes robustes i cues dansaires. D'esquena, esperava un individu llargarut i d'extensa cabellera castanya. Al costat, una noia es va cerciorar de la presència del grup i es va apropar recollint-se el cabell, negre i vigorós. L'Unai va descobrir la identitat del Camil i es va posar a riure.

—Efectivament. Els teus pares t'han organitzat una sortida a cavall —va aclarir-li el Camil amb una ferma abraçada.

Els altres van saludar a l'Elvira amb petons a parells. L'Alícia es va alegrar de veure a la seva ànima confessora.

—Us coneixeu? —va consultar la Fina una mica sorpresa.

—Sí, som dones patidores, per dir-ho així —va sintetitzar l'Elvira.

L'Ernest va agafar del braç al seu fill i va presentar-li al seu patró i guia de l'expedició, ja que era l'únic que no la coneixia. El jove va reaccionar ràpid i va agrair-li la visita a la seva quadra.

En concloure l'encreuament de paraules, la guia va explicar algunes indicacions i van engegar la sortida. L'Elvira va ajudar a muntar a la majoria, fins i tot, a la seva parella. A tots, pel costat esquerre del cavall. Els quatre van aplicar els consells de postura, mantenint l'esquena alçada, però no rígida. Després, els dòcils animals van seguir a la capdavantera, camí d'una ruta entre volcans. Ella obria la caravana de sis cavalls, el Camil la tancava.

El periple els va apropar al vessant del Croscat, però per un camí allunyat, pel qual solia circular un trenet turístic. Allà es van topar amb alguns ciclistes, genets i altres pelegrins. Més endavant van aturar-se per menjar els entrepans, prop del desviament al volcà.

Amb un feix d'herbes va aparèixer un home sota un barret de palla, passejant a la llunyania, mastegant julivert. Es dirigia cap al restaurant on probablement tingués aparcat el seu cotxe. Amb prou feines es va immutar, seguint el seu curs. Només la Fina i l'Elvira es van fixar en ell. L'Elvira es va quedar pensativa.

La mare va optar per seguir-lo, caminant, i aprofitar per anar al lavabo. El seu instint va fer-li veure qui era. Va poder saludar-lo quan aquest es va pujar al seu vehicle, blanc i abonyegat.

—Hola senyor Espinosa. L’he vist des de ben lluny i sabia que era vostè. Estem d’excursió a cavall. La seva filla també ve, ja li explicarà —es va avançar abans que en Gregorio posés la primera marxa.

—Això és bo. A gaudir. Saludi-la de part meva —va resoldre sense molt d’entusiasme.

En tornar, va deixar l’encàrrec i van reprendre la cavalcada sense treure ferro de l’assumpte. Com a rematada, van arribar al punt de partida per tancar l’activitat i, com a clausura de la sorpresa, van anar a dinar a Can Guix, els quatre.

CAPÍTOL 9

Les llàgrimes matineres els hi feien el passadís. La rosada relliscava pels arbustos que fitaven la sendera. Havien quedat a la part més ombrívola per esperar la seva oportunitat. Des d'aquell punt albiraven el camí, el complex des de la seva façana posterior, les vinyes i el canvi de mur de pedra a tanca electrificada. Els dos, freds en cos i ànima, sentien l'adrenalina. Van escoltar unes veus. Ni van respirar. A llarga distància, van veure sortir una parella guiant a dos cavalls. Es van aturar a l'entrada de la masia. L'home va subjectar ambdues regnes. La dona es va apropar a la porta i uns trenta segons després es va muntar amb destresa. Amb un gest en els estreps van iniciar el pas per perdre's per la senda oposada a on es trobaven. Era el moment.

Es van posar els guants, van mirar l'hora i es van sortejar tres trossos de carn fresca. Un d'ells, el més hàbil, va saltar el filat i l'altre va passar-li un flascó i una cisalla. Accelerat, va obsequiar la carn als tres gossos que romanien a l'altre costat del segon tancat, bordant. En pocs minuts el silenci es va apoderar de la parcel·la, excepte xiscles d'animals menys alarmants com a porcs, gallines, vaques o un ase.

—El somnífer és molt potent —va assegurar el més gran.

Ignorant a les bèsties van incidir directament en l'objectiu. A l'esquerra de la masia, vist des de la part del darrere, van entrar a la quadra. La meitat de les cel·les estaven buides, tal com havien previst. Solament en renillaven set. El més alt dels intrusos vigilava alhora que admirava la perícia del seu còmplice. A l'instant, va sortir arrossegant a dos cavalls. Amb rapidesa, el soci va activar la mànega i, amb aigua a pressió, va xopar el passadís i les dues estances, esborrant totes les petjades més recents. En finalitzar el reg va obrir les comportes de les cinc restants i va sortir corrents.

Van creuar la granja per on jeien els gossos, calmats i immòbils. Van amagar el cademat i van deixar l'accés obert de bat a bat. En el moment de prendre el camí, muntats i al galop, van observar que els altres cavalls voltaven sense control.

“Perfecte”, va pensar el més calculador.

En unes hores els cans van viure la seva ressaca. Amb pas erràtic van entrar al vestíbul on descansava el tractor vell. La porta robusta no va trigar a xerrotejar. La propietària de la casa es va deixar veure i es va espantar en notar la inactivitat del trio.

—Elvira! Fills de puta! —va cridar el Camil, entrant amb els cavalls, pel llindar posterior.

La desesperació va fer-li xisclar fins a perdre la veu. Quan semblava que havia superat la mort dels seus pares, una mà despietada tornava a trencar el rebrot des de les ombres. La muntanya se li va caure al damunt en corroborar el robatori de dos cavalls, deduint-ho perquè el cademat del reixat havia desaparegut sense deixar rastre. Van reconduir els altres animals cap als boxes, plo- rant a llàgrima viva. El Camil va idear un forrellat provisional.

—Ens la tenen jurada, pare. No puc més —exasperava l’Elvira mirant al cel.

La parella abatuda va pujar al menjador sense gana. El Camil va allargar el braç des del sofà per arribar a la tauleta on estava el telèfon. Tenia intenció de trucar a la policia per denunciar el fet. A l’Elvira se li van obrir els ulls.

—Un moment, amor —va agafar-li l'aparell, abduïda per un flaix—. Sé que cal avisar-los, però deixa'm pensar —va reclamar l’Elvira amb el nas i les pupil·les enrogides.

La noia es va aixecar dirigint-se cap a l'habitació. Va tornar amb una carpeta i la hi va oferir al Camil. Dempeus, va començar a discórrer en veu alta.

Li va parlar de l'home al que es va apropar la mare de l’Unai, en els límits del Crosca, mentre esmorzaven. La Fina els havia dit que es tractava d’en Gregorio Espinosa. En pronunciar aquell nom el Camil va destapar el portafolis i va observar, estupefacte, el retrat robot. Era ell. L’Elvira va informar-li sobre l’última reunió amb l’inspector Somarriega i la intriga entorn d'aquella cara. Des de llavors no dormia intentant associar-la, volia recordar de què li sonava, però no hi havia manera. El Camil continuava incrèdul mirant el dibuix.

En una pausa, el jove va intervenir explicant-li que temps enrere va estar treballant amb en Gregorio, cosa que recordava haver-ho relatat més d'una vegada. Va aportar-li dades, alguna més

rellevant que altres. Va revelar-li que aquell senyor havia estat un distribuïdor molt important, amb clientela de prestigi.

—Jo estava a les seves ordres, igual que altres com jo. Eren dies de bonança, de molta feina. Tenia una flota de furgonetes proveint tota la comarca. Després va fer fallida, per motius que desconec, i els nostres camins es van separar —va indicar, gratant-se el cap. Va tornar a contemplar la imatge i va exterioritzar els orígens d'en Gregorio, segons tafaneries i comentaris entre treballadors—. Va venir de Terol, de granja en granja, per acabar entrant en un escorxador. Deien que era molt bon caçador.

L'Elvira, donant passos en cercle, atenia a les noves informacions del seu estimat, cavil·lant. Estava entossudida a descobrir-ho. Ella sabia que l'havia vist molt abans, quan era una adolescent.

L'home va seguir llambregant a l'arxivador. Una altra fotografia el va descol·locar. Era el Pau. La seva mandíbula es va estrènyer i va utilitzar el seu torn per transmetre pensaments. Des de la nit al bar dels cinemes, alguna cosa no li quadrava al Camil. Sospitava del Pau i cada vegada ho tenia més clar.

“Alguna cosa trobaré per delatar-lo”, pensava amb ansietat.

—Tot això ha d'estar relacionat amb el que ha passat avui. N'estic segura. Trucaré a l'inspector —va asseverar l'Elvira, sencera i convençuda, motivada per la ràbia.

En Fèlix escoltava amb atenció el relat de la víctima. Ella va sol·licitar que vingués a la masia per rastrejar les possibles pistes, per confessar-li els descobriments recents, les seves hipòtesis, i per sentir empara de l'autoritat.

La por fixada en el testimoni l'injectava la força suficient com per entrar de ple a la trama. Les voltes i el temps transcorregut l'havien fet tornar a pensar tal i com havia pensat en el seu inici: que era un accident. Fins i tot, a la comissaria, en Carles Fernández, el seu company, l'havia insistit en què tanqués el cas per falta de proves.

Com en tantes altres ocasions, l'Ernest va estrènyer el pas per arribar el més aviat possible al restaurant. Havien aparcat a prop de correus i tot el trajecte es va fer a corre-cuita. L'Unai i l'Àlícia el seguien amb facilitat, però la Fina esbufegava i protestava, atribuint-se una gambada curta. En creuar el carrer Mulleres van veure el cúmul de persones embotellades a l'entrada de Can Guix.

—Si voleu anem a prendre alguna cosa pel Firal. Vaig a agafar tanda i ara us atrapo, al costat del teatre —va imposar l'Ernest convençut.

Va entrar estilitzant la seva figura com si estigués a les primeres files d'un concert. Va arribar a la barra salvant el primer tap, el de l'entrada estreta. Va progressar lentament pel passadís, sense veure el mostrador inoxidable, fins que va apreciar la testa de l'amo darrere la barra, fent de cambrer i apuntador a la vegada. Es va comprometre per a una hora i mitja després. A l'Ernest li va semblar perfecte, molt lluny de sorprendre's.

Va partir rumb a la petita rambla amb les agulles del rellotge memoritzades i, seguint els cànons de les seves prediccions, va arribar justament quan els servien les canyes.

—A temps per a un altre brindis —va dir rient.

Es van consumir els minuts i el vermut va matar el cuc. L'Unai acusava tant d'enrenou, potser amb major intensitat que els altres, enfonsant-se a la cadira. L'estada es va fer llarga però amena per als seus pares i l'Àlícia, que debatién, presumien, i criticaven l'exposició oral que va donar-li l'apte a l'estudiant.

Per fi, per als interessos de l'Unai, el rellotge els va indicar el moment d'acudir al restaurant. L'Ernest va pagar l'aperitiu i els va guiar pel carrer Sant Rafel, passant per darrere l'hospital, agafat de la mà de la seva esposa. L'aparador aparentava inalterat pel pas del temps, ja que la gent continuava abarrotant el local com a la una de la tarda. Van esperar fora, atents, a l'ordre de l'Ernest, el qual es va endinsar per comunicar la seva arribada. Després de minuts de demora van

recórrer la llarga barra, van salvar els graons i es van asseure a una taula de quatre, al costat d'una de quinze boques famolenques.

El mobiliari, de fusta, era humil i les estovalles individuals, de paper amb el logotip del restaurant imprès, complia amb els requisits de qualsevol bar de menús de tota la vida. L'Alícia era poc inclinada a aquella estampa, segons la impressió immediata de la seva primera visita, però no podia negar la seva fama i el seu carisma especial.

Van demanar les begudes i van llambregar la carta. Els plats senzills i trempats delataven la filosofia d'aquella família. Així i tot, la varietat era àmplia i, segons les racions que vestien les taules del menjador, de quantitats generoses.

La jove es va quedar aclaparada. L'Unai reia, demanant-li que observés ben atenta. Els nombrosos comensals de la taula contigua estaven triant els primers i els segons. Prenent nota mentalment, la cambrera cap escoltava les peticions. Va esperar al fet que una parella acabés de decidir com volia l'entrecot i va començar l'espectacle. Un a un, els hi va anar repetint cada plat amb les característiques particulars dels més perepunyets.

—I per a vostè, mitja ració de patates farcides i entrecot al punt —va resoldre sense apuntar-se res i deixant bocabadats als clients.

El quartet va omplir la panxa fins al límit. El dinar, saborós i familiar, els va suggerir una bona migdiada després de digerir el menjar amb una suau passejada fins al cotxe.

L'Unai es va estirar, esgotat, al llit de la seva habitació sense posar atenció a les robes doblegades que hi reposaven. Prèviament, havien deixat a la seva xicota a la porta de casa seva. La parada va ser breu, com el canvi de pneumàtics a una cursa de Fórmula 1. Des de la finestreta del darrere va poder veure com ella va gesticular que el trucaria al capvespre.

Tal com s'havia imposat, el jove va dormir llargament. La tensió dels esdeveniments havia pogut amb l'aparença assossegada i professional. Aquell descans va ser merescut i, a la vegada, reconstituent.

En caure el sol es va complir la promesa. Va sonar el telèfon. Tres tons més tard, la Fina va obrir la porta i va passar-li l'aparell.

—Hola, dormilega. Com està el meu genet favorit? —va iniciar l'Alícia.

—Crec que demà el meu cul tindrà cruiximents —va riure—. Tota la resta, perfecte —va aportar l'Unai amb bon humor.

—Ara em toca a mi donar-te una sorpresa íntima, guapo. Quedem a l'aparcament del cementiri d'aquí a una hora, et sembla? —va coquetejar, malgrat l'escenari triat.

El galant seria recompensat. Els seus pensaments van endolcir encara més la imatge de la seva estimada. Durant el trajecte, va anar llençant hipòtesis per endevinar les intencions de la noia, a més de recordar el tràngol empassat al Parc Nou. Va arribar a l'última rampa asfaltada venint del carrer Macarnau, per darrere de la plaça de braus, per entreveure una silueta en la foscor. En apropar-se, l'ombra va encendre un frontal, amb el qual va encegar a l'Unai uns segons. La llum es va allunyar corrents pel camí entre el cementiri i el volcà urbà. El noi, una mica despistat, va seguir els centelleigs, trepitjant pedra volcànica, envoltant el cementiri i la seva tranquil·litat esgarrifosa. La figura semblava asseguda en una espècie d'escultura modernista. El cabell i el seu perfum la delataven davant d'un gos coniller entrenat. Innocentment, l'Unai es va ajupir per abraçar-la. D'un salt va encarar el focus als graons de fusta integrats a la muntanya i va començar l'ascensió, sense badar boca, tan sols petites rialles de fons. El joc tenia regles femenines, sumat a la docilitat del sorprès. Van pujar la infinitat d'esglaons rurals a un ritme acceptable. L'Alícia es divertia com mai.

Com gat i gos, van encarar la pista fins als peus de l'ermita de Sant Francesc. Davant de la seva porta, la noia va apagar la llanterna i es va deixar atrapar. Un petó va aturar la nit.

En obrir els ulls van descobrir el que custodiava el Montsacopa, al costat de la Garrinada i el Montolivet. La nit olotina oferia un paisatge preciós i diferent de la ciutat. Cuques de llum destacant edificis emblemàtics, línies de punts definint avingudes i estels reivindicant-se al cel com a contrast. Els dos ho contemplaven units, revolucionats, acalorats.

Amb un somriure murri, l'Alícia es va apartar fent que l'Unai la seguís. Va passar pel costat de la pilastra número dotze del viacrucis que envolta el volcà i va continuar cap a una de les històriques torres de defensa.

El sigil es va apoderar de tots dos. No es sentia a ningú. Van mirar al voltant sense detectar cap ànima. La jove va escalar, d'esquena, els quatre esglaons metàl·lics. L'Unai la va subjectar abans d'entrar i li va robar un altre petó interminable. Abraçat a ella es va cerciorar que la porta estava oberta. No va pensar-hi. Van entrar sense fer soroll. Van perllongar la seva excitació pujant, presos i disposats, per l'escala de cargol per situar-se a la terrassa turística de la torre de vigilància. Van arribar a dalt. L'Alícia va trepitjar en fals i va llençar un crit.

—Collons! —va gemegar una veu dolguda, aliena als dos.

Espantada, es va refugiar darrere l'Unai. Ell, tremolant, no se n'havia assabentat del que passava. La foscor no el deixava reaccionar. Paralitzats, van tornar a escoltar uns sanglots. Es tractava del Pau, plorant en silenci.

Moments abans del vespre d'aquell dissabte, en Fèlix va acudir a la masia de Cal Gran. La trucada de la filla òrfena va indicar un canvi de tendència en la investigació. Des del retrat robot no havia obtingut cap pista lloable. Desmotivats, va creure en l'accident, en instants de debilitat. Per tant, escoltar a l'Elvira pel telèfon va retornar-li la fe en la seva professió i en els seus dots intuïtius, encara que es tractessin de desgràcies.

—Bona tarda, senyor Somarriega. Com li he explicat aquest migdia, han passat massa coses en contra meua. Què he fet per a aquest càstig? —va respirar entretallada.

—Tranquil·litzi's, senyora Gran. Ens estem apropant i molt aviat encertarem el pinyol, l'hi garanteixo —va assegurar l'inspector.

Van travessar la sala per dirigir-se a la part posterior de la finca. El Camil va ensenyar-li l'enteranyinat, informant-li del que bonament recordava, sobretot de l'actitud dels tres gossos.

Els cavalls estaven a les seves respectives cel·les. Les dues recentment buides es mantenien intactes. Encara estava el terra mullat. Van escodriñar la mànega i els diversos lligams. Van recórrer l'espai entre la quadra i la sortida posterior. En Fèlix observava amb deteniment, rastrejant l'escenari del robatori. Va treure la càmera digital. Va fotografiar a grans trets, sense trobar res significatiu. Les innumbrables petjades de calçat esportiu l'indicaven fisonomies masculines per la seva grandària, però en absolut concloents.

Es van aturar davant la porta integrada al tancat intern. El Camil va explicar-li que tenien un cadenat i una cadena, els quals havien desaparegut. Va continuar fent fotografies. L'Elvira els mirava a distància mentre subjectava els seus amics més fidels. Van estudiar el mur de pedra, el filat i la peça de plàstic per poder obrir l'accés. Res.

Després de la marrada van tornar a l'edifici. Van asseure's. L'inspector es va desempallegar de la seva boina per aclarir les idees. Va esbufegar, amb cara de concentració. L'Elvira va fer posat per exposar suposicions i troballes. En Fèlix va aixecar els braços, demanant calma i silenci.

—Abans que m'expliqui els seus descobriments vull oferir-vos la meva versió. Tal com ho veig i intueixo —va introduir en Fèlix.

—D'acord —es va avançar el Camil.

—Segons m'heu explicat, vau marxar a cavall per a realitzar una excursió des de l'aparcament de la Fageda, on guardeu animals per a les sortides.

—Sí, primer els traslladem per no entorpir els usuaris i després ens els emportem tots en finalitzar la jornada —va aclarir l'Elvira.

—Bé. Això es produïa de bon matí.

—A dos quarts de nou —va aportar el Camil.

—Per aquelles hores, ja estaven a l'aguait. Per alguna raó, coneixien la vostra agenda. Ho dic en plural perquè estic convençut que es tracta d'una parella de delinqüents. Em recolzo en diverses accions, tals com regar per no deixar petjades, deslligar els cavalls i muntar-ne un parell, controlar els gossos i obrir les portes. Això és cosa de dos, com a mínim. Em penso que us van obser-

var des de lluny, probablement des del camí, sense que reparéssiu en ells. Quan van veure via lliure es van apropar per darrere i els van oferir alguna cosa als gossos, amb algun verí. Després, van tallar la cadena i van robar els cavalls, deixant anar els altres per simular un accident —va impartir l'inspector.

Mentre pronunciava aquella última frase va adonar-se'n de la relació amb el succés del Croscat i de la coincidència en el *modus operandi*.

“Tractaven de no deixar petjades o, potser, alguna falsa i pretenien fer-nos creure en la malaptesa dels animals o altres infortunis naturals”, pensava.

A mesura que en Fèlix anava relatant, les cares de tots dos es transformaven, d'acord amb l'apreciació de detalls o elements desapercebuts. L'Elvira va trobar el moment per barrejar la lliçó amb les seves dades respecte el retrat robot.

Va començar el seu torn amb la mateixa crònica que el Camil havia sentit hores abans. Per a en Fèlix, el nom de Gregorio Espinosa no significava cap referència. Ella va comentar-li la seva obsessió per desemascarar-lo. Amb això, va apuntar tota descripció facilitada pel Camil. Va subratllar la paraula caçador en les seves anotacions.

El nou sospitós anava agafant cos i el Pau es mantenia com a candidat després de les recents actualitzacions. Així que, amb el que havia analitzat, en Fèlix va creure fermament que l'accident al Croscat i el robatori a la masia de Cal Gran estaven relacionats.

Va recollir algun detall extra i es va acomiadar assegurant que una patrulla estaria pendent de la zona durant els propers dies. L'Elvira es va relaxar una mica en notar la dedicació de l'inspector, però va seguir sense poder dormir volent-se recordar d'en Gregorio. En canvi, el Camil pernottava com un tronc.

El diumenge no van sortir de casa, aixoplugats i frèvoles. A primera hora de la nova setmana l'Ernest, com els dies de costum, va anar a treballar amb bastants dosis d'entusiasme per l'orgull d'un bon fill. Va trucar a la porta com cada dilluns i l'Elvira es va presentar encara amb pijama. De seguida va adonar-se'n que alguna cosa dolenta havia passat. La noia es va esfondrar en veu-

re'l i ell va decidir pujar a la cuina per fer-li un cafè amb llet ben carregat. Mentre s'escalfava la cafetera, el pare adoptiu es va assabentar del succeït. Espantat per dins, va oferir refugi als sentiments de la filla, necessitada d'afecte maternal.

Després de tranquil·litzar-la, va reprendre la rutina donant de menjar als animals. Es va passar hores amb els cavalls, netejant, ordenant, pentinant i un llarg etcètera. Va repassar les ferradures amb l'eina apropiada. En una d'elles s'havia encaixat un flascó de plàstic totalment piconat. Conscient de les notícies més recents, va guardar el material en una bossa per consultar-ho amb l'Elvira. A més, la mànega no estava doblegada com sempre.

"El Camil l'haurà recollit", va pensar.

La jornada de treball va ser dura, més per l'esdevingut que per les tasques en si. En acabar, va passar pel menjador on l'Elvira s'havia plantat, immersa en un bucle de foscor. Va tractar de calmar-la i animar-la. Es va esperar, fent-li companyia, fins que ella va insistir que marxés, ja que el Camil estava a punt d'arribar. A contracor, va cedir a força d'abraçades.

—Està bé. Truca'm per a qualsevol cosa, sí? —es va acomiadar l'Ernest, preocupat per deixar-la sola.

A casa, la Fina i l'Unai l'esperaven per a un aperitiu. Les cares alegres s'anaven desfigurant segons avançaven les notícies memoritzades de l'Ernest. Després de l'excursió a cavall, l'Unai es veia amb l'obligació de donar suport moral a l'Elvira, doncs havia descobert una nova amiga molt vinculada, ja fos pel seu vell amic Camil o pel seu propi pare. A més, abans de saber-ne res, l'accident del Croscat va produir-li maldecaps. Així que, posant-se en el lloc de la pobra noia, no era capaç d'imaginar-se el seu estat mental sumant aquell nou succés. Volia ajudar-la, però no sabia com.

Pare i fill van tenir una conversa amb l'objectiu d'aixecar l'ànim a l'Elvira. Mentre, la Fina els observava amb els ulls plorosos: el seu marit, responsable i generós; el seu fill, tot un adult solidari.

—Aneu els dos a treballar a la granja. Tu sense cobrar, per descomptat. Només per fer-li companyia. Fill, ara tens temps fins la setmana que ve, oi? —va aconsellar la Fina, sabent que l'Unai reprenia la seva activitat remunerada al despatx d'arquitectes.

El recentment titulat es va deixar influir per la consciència materna i al matí següent va acompanyar el seu pare. Com van fer el dia en què va visitar la quadra, l'Ernest va ser el guia. No obstant això, aquella vegada l'Elvira estava a la masia. Només entrar, van trucar al timbre i van pujar a la sala d'estar. Sense dir ase ni bèstia, l'Ernest es va prendre la llibertat de preparar cafè mentre l'Unai esperava assegut al sofà.

—Bon dia, maca. Avui t'he portat una sorpresa —va murmurar l'Ernest en el moment en què va aparèixer l'Elvira pel passadís.

Les lleganyes tenien el seu cos com a ostatge. L'Unai va notar el pes del descoratjament al rostre endormiscat de la jove, encara en pijama. Ella, en veure'l, va suscitar un lleu somriure i va demanar disculpes, entrant de nou a la seva habitació. Un parell de minuts més tard, va sortir amb uns texans i una samarreta folgada, amb el cabell recollit. L'Ernest va apurar la seva tassa i va baixar per iniciar la jornada, sabent que la deixava en bones mans.

Van esmorzar en silenci. A la ment de l'Unai es batallaven les frases amb què començar una conversa. Ell semblava més nerviós que ella.

—Fa bon dia avui —va dir, retraient-se aquest inici.

—Per què has vingut? No necessito compassió —va remugar l'Elvira sense fingir males maneres.

L'Unai, descol·locat i ansiós per exterioritzar el seu suport, es va recolzar en la sortida a cavall. Va parlar sobre la bona experiència, tractant d'apaivagar el sentiment de ràbia. Amb dificultat, va

passar el primer sedàs inculcant-li confiança, com va fer en el seu moment el seu pare a la reunió del restaurant Els Ossos.

—Tinc una proposta. Posa't els *quecs* i sortim a fer un tomb. El meu pare se'n fa càrrec —va suggerir el jove, encara atordit per la rebuda inesperada.

La noia, corcada per la seva pròpia foscor, va cedir en mirar-li als ulls. Una de les característiques de l'Unai era que aparentava ser bona gent, a més de ser-ho. Van baixar per l'escala de pedra dirigint-se cap a la part posterior per avisar a l'Ernest, que s'estava ocupant dels porcs i les gallines. Després d'advertir-lo, es van encaminar en direcció a la porta de sortida. El noi va girar el cap picant l'ullet al seu pare com a senyal d'èxit en el seu propòsit. L'Ernest va assentir amb una ganyota alleujada i va aixecar el braç dret, acomiadant-se.

La passejada va començar pel camí de terra, per on, de tard en tard, circulava algun vehicle veí. Amb ritme lent, opinaven sobre cada pas. La naturalesa els ajudava a trobar comentaris absurds. Es fixaven en els laterals, en els matolls, en les branques i en les seves formes inversemblants. Gairebé sense adonar-se'n, van arribar al cor de la fageda. Tots dos van emmudir. El paratge els va absorbir la parla. Per més vegades que ho haguessin visitat durant les seves respectives infàncies, els seguia impressionant la immensa col·lecció d'escuradents gegants sobre la senil colada de lava.

Van tornar pel mateix camí. El bosc els va fer desconnectar i congeniar. Les agulles del rellotge havien avançat considerablement. En veure el cotxe del Camil, contigu al de l'Ernest, van ratificar el concert de les seves panxes buides.

—Quedeu-vos a dinar —va suplicar l'Elvira abans d'entrar.

—La meua mare ens espera, encara que sap on estem. Si de cas, que hi vagi el meu pare —es va despreocupar l'Unai.

Van esquivar els mobles de la sala del rebedor i van contemplar els dos homes xerrant, el Camil assegut al tractor i l'Ernest recolzat a un escriptori de fuster. Es van apropar i els van saludar.

L'Unai va explicar la proposta i el seu pare va accedir en notar una millora en l'expressió de la malmesa Elvira.

Al menjador, acompanyats d'una amanida de pasta, filets de llom i patates fregides, van comentar la passejada per la Fageda d'en Jordà. A poc a poc van anar sortint els temes més escabrosos. Van comentar els fets del robatori i de la visita de l'inspector. El Camil va preparar el seu amic. Les hipòtesis indicaven estranyes sorpreses per al càndid estudiant.

—No t'ho creuràs, però hi ha dues persones sospitoses, les quals coneixes molt bé —va alertar el Camil.

—El Pau i en Gregorio, el pare de la teva companya —va revelar l'Elvira.

El jove va haver d'omplir-se dues vegades el got d'aigua. Espantat, escoltava les confessions de la parella. Després d'intentar assimilar-ho i de repetir preguntes desconfiades llençades a l'aire, va tractar de trobar accions passades per creure's tal desengany. Va passar de puntetes per la imatge de l'home comerciant de semblança trempada. Tot eren dubtes. Fins i tot, entreveia confabulacions de la seva filla, l'Alícia. De seguida va pensar en la torre de guàrdia de dalt del volcà. El Pau semblava molt afectat i coincidia amb la nit després de la desaparició dels animals.

Van continuar entre cafè i pastes. Els dos nois es recolzaven en les seves desconfiances a costa de l'Elvira. L'Unai va relatar la trobada al Montsacopa mentre el Camil s'encenia cada vegada més, ofuscat amb l'antic xicot de la seva concubina. Amb això, va reprendre la conversa de dies enrere, en la qual tan sols va poder preguntar-li per la rehabilitació del Pau, degut a que l'Unai passava per moments de sensibilitat amorosa. Ara indagava sense embuts i directament a la nafrà.

Els tres, guiats per l'odi i la frustració, van formar una comissió d'investigació, paral·lela a l'oberta per l'inspector Somarriega. Estaven decidits a esclarir les atrocitats. Fos qui fos.

Durant aquella sobretaula, a l'Alícia, entre uns altres, van començar a xiular-li les orelles. Estava a la galeria del seu pis esperant al fet que acabés una rentadora. Al costat d'ella, el Sugus s'arraulia perquè l'acariciés. Soltadament, el gos va aixecar la testa enfilant el seu musell cap a la butxaca dreta de la seva propietària. A l'instant va sonar el to dels missatges. Va desbloquejar el mòbil i va obrir el *sms* entrant. Portava de remitent al Pau.

“Gràcies pel teu suport, guapa. Em va agradar que m'acompanyessis anit. El que va passar després va ser increïble. Et necessito”, va llegir feta un embolic, sabent que estava jugant amb foc.

Més tard, a la trucada diària amb l'Unai, va fingir una normalitat aparent. Ambdues parts sabien que l'altre amagava algun secret, a causa de la sequedat de les seves paraules.

D'altra banda, el Pau persistia a la seva rehabilitació. En aquest sentit, estava pràcticament recuperat. De forma contrària, quant als seus sentiments. Des de la desolada descàrrega emocional al cim del volcà urbà, li corrompia una àrdua aflicció mitigada per la presència de l'Alícia. Va fer balanç de les seves relacions i va adonar-se de com havien estat d'errònies les seves eleccions. Tornaven els fantasmes del passat.

La convivència amb l'Emma seguia cordial, com a companys de pis. Ella el veia deprimat, però ho atribuïa a la seva lesió, pensant que era el motiu causant, que li privava de llibertat.

—Xato, has d'animar-te. Ja no portes crosses i sembla que la teva coixesa cada vegada és més petita —va articular animosa. Va ensenyar-li un pinzell que sostenia amb la mà esquerra i va prosseguir—. Vols provar? Jo vaig començar com un passatemps i mira ara, treballa per a una escola i munto exposicions.

—Ja tinc els meus propis negocis —va resoldre el Pau, vistosament apàtic.

L'activitat docent de l'Emma, a l'escola oficial d'art i disseny de les comarques gironines, significava la recompensa a tota una carrera artística. Impartia classes de substitució al convent del Carme, tractant de transmetre l'entusiasme als seus alumnes. I d'aquella manera intentava reactivar el Pau, sense sort.

El noi estava en decadència. No parlava. Amb prou feines menjava. Estava apagat, sense vida. Mirava constantment el seu telèfon, com si d'aquella trucada depengués la seva salvació. Es tanca a la seva habitació, immers a la xarxa. L'Emma no podia aguantar veure'l així. Va entrar amb alguna excusa barata i va preguntar-li si havia passat alguna cosa. La negativa, en un to feble i derrotista, indicava el contrari. No va voler insistir per no atabalar-lo, però va donar-li un toc d'atenció, deixant entreveure que estaria a l'aguait.

En un dels pocs instants en què el Pau abandonava la seva seu per anar al bany i dutxar-se, la dona indiscreta, sense prejudicis per envair la intimitat d'altri, va desbloquejar el mòbil per veure els últims missatges. La causa i la fi d'ajudar-lo ho mereixia. En la carpeta dels rebuts no n'hi havia cap d'aquella setmana. En canvi, a la safata de sortida en va poder enumerar cinc a un mateix destinatari. Va obrir-ne un i va descobrir una declaració en tota regla. Va somriure i, de cop, es va posar blanca. L'inconvenient es deia Alícia. Va tancar l'aparell i el va retornar al seu lloc.

—Sí? —va despenjar l'Unai.

—Hola Unai, sóc l'Emma. Necessito parlar amb tu —va murmurar des del taller.

Van quedar a la font de Sant Roc, prop de l'antiga estació, per tenir una xerrada tranquil·la.

Després d'acabar una altra jornada a la masia, es va apropar amb la seva bicicleta, intrigat. En arribar no hi havia ningú. Transcorreguts cinc minuts va sonar el seu telèfon. Era l'Alícia i volia quedar urgentment per *parlar*. L'Unai va informar-la del lloc on es trobava, que estava esperant a l'Emma i que podia venir quan volgués. En saber que es veuria amb l'artista no va dubtar a anar *ipso facto*. Pràcticament van arribar a l'una, un quart d'hora més tard que l'acordat. Entretant, el jove sol·licitat havia rebut una enèsima trucada, aquesta vegada de la Laura. Tal com es va apuntar a la visita inesperada del Frankfurt, va anunciar-li que el cap de setmana aniria a veure'l. No va poder dir que no.

—Molt bé, Laura. Ens veiem el dissabte. Un petó —es va acomiadar estressat.

Les dues noies, mirant-se desafiadores, van escoltar les últimes paraules de l'Unai. Per a l'Alícia va ser una punyalada, igual que la presència de l'Emma. Estava feta una fúria.

Gairebé treia escuma per la boca, com un gos rabiós. Es va encarar amb la dels trenta anys, provocant-la. L'Unai no s'ho podia creure. La seva parella, amb la vena del coll a punt d'explotar i la cara vermella com un tomàquet, es dirigia a l'Emma a l'estil del pitjor *reality show*. Va intentar agafar-la dels cabells i escopir-la. Ell es va immiscir i va ordenar a l'Alícia que marxés. Va ser taxatiu i autoritari. Va ser la seva primera vegada.

L'Emma, espantada, havia acudit amb la idea d'advertir-lo amb generalitats, però després del viscut va confessar-li el secret descobert. La notícia no va semblar esglaiar-lo. Des de la xerrada amb la parella de la masia, tota sospita l'havia immunitzat, encara que li feia mal per dins. Segons l'artista, en les seves suposicions, l'accident a Sant Esteve li havia passat factura al Pau. Li feia sortir de polleguera no poder moure's del pis amb autonomia. Era un altre. Passejava trist i mancat d'afecte. La façana amistosa mostrada davant el lliurament del projecte de l'Unai va ser un miratge.

—Fins aquesta setmana no me n'havia adonat, però en veure'l absent vaig apostar per reanimarlo. O almenys, descobrir d'on venia la seva actitud. Llavors, conscient que m'entremetia en la intimitat del seu telèfon, vaig llegir un parell de missatges amorosos. La part dolenta és que anaven dirigits a una Alícia i de seguida vaig pensar en la teva Alícia. No ho tenia massa clar, però la reacció de la teva parella m'ha esvaït els dubtes. Veig en ella una persona carregada de gelosia i, com diu el refrany, el lladre pensa que tots roben. Em dol dir-t'ho així. Sóc massa directa. La teva xicota et posa les banyes —va deixar anar l'Emma, encara alterada.

L'Unai va donar-li les gràcies per ser tan clara. En canvi, ell no va dir mot de les suspicàcies entorn del robatori dels cavalls, ni de la fotografia del Pau, ni del pare de l'Alícia, ni del seguiment de la policia. Li faltaven diverses peces que encaixessin per poder comunicar-ho obertament.

El fred humit de la font els va fer recapacitar, malgrat el gruix de les seves robes. Van donar per liquidada la tibant afluència de casualitats i van prometre trucar-se si esdevenien nous incidents. Amb les cames entumides, l'Unai va emprendre el viatge de tornada. Començava a ploure.

Les fines gotes d'aigua, al costat de l'aire provocat per la bicicleta, li tallaven la cara, com petites agulles llançades a boca de canó. Va seguir el carril bici fins a l'encreuament amb la carretera principal que desembocava al centre històric. Va continuar per aquesta. Va travessar els carrers i es va plantar a la gasolinera de les Tries. Una vegada reposat, va trucar a l'Alícia i va intentar dialogar serenament.

—Quin espectacle m'has donat. Què et passa? —va incidir l'Unai, sabent-ho perfectament.

—Són aquelles dues. Et tenen abstret. Són unes harpies —va balbotejar l'Alícia.

—I tu? O em diràs que has actuat correctament. A més, m'he assabentat de coses molt fortes. No val la pena discutir-ho. No podem seguir així. Em vaig equivocar —va atacar la versió més despietada de l'Unai, donant-li l'esquena.

L'Alícia s'havia cremat. No va poder defensar-se i va optar per posar-se a plorar, corrents a recer del seu gos. El jove es va agafar al manillar i va travessar la pluja, cada vegada més intensa, servint-li d'antifaç per camuflar la seva angoixa.

Van passar dos dies i a la ment del Camil creixia una obsessió per desemascarar el Pau. Pel fet de ser divendres, que concernia a la ruta de clients més flàccida, va poder repartir tot el gènere al matí, acorant-se per aconseguir-ho. D'aquella manera va tenir la tarda lliure per a la recerca d'arguments. El fil escollit va ser Internet, aprofitant la visita rutinària de l'Unai.

El nou arquitecte va arribar quan van acabar els cafès. Com cada dia, van passar revista dels rumors del barri, incloent a les figures ombrívols. L'Unai els va explicar, amb tristesa, la ruptura amb la filla d'en Gregorio. El Camil va afegir un altre gram d'odi en saber que el motiu estava personificat en el seu enemic. En canvi, la parella no va aportar massa novetats, solament postilles que l'Unai ja coneixia de sobres. Com ara, on vivia i treballava el carnisser o el flascó trobat per l'Ernest a la ferradura d'un dels cavalls. L'única cosa nova i deduïble era que, segons el

senyor Somarriega, aquell recipient contenia un potent somnífer per a animals, utilitzat en la irrupció dels lladres per adormir els gossos.

L'Elvira es va voler oxigenar fent una visita a les seves gallines. Aquell instant el va aprofitar el Camil per encendre el portàtil i seguir la seva estratagema. Es van asseure un al costat de l'altre, a la taula del menjador, davant l'ordinador, una llibreta, un bolígraf, dues tasses i una safata de fruits secs.

L'Unai estava més posat a les xarxes socials, així que van accedir des del seu compte. El Camil sabia que aquell món virtual era una arma de doble tall. L'objectiu marcat per a aquella tarda consistia en escodrinyar el perfil del Pau. Esperava una pista. Un indici per acusar-lo inquisitoriament.

—Aquest és el mur i aquí surten els últims comentaris. A l'esquerra, tota aquesta columna, t'indica els vincles a informació personal, esdeveniments, fotos, amics i altres. Ostres, sis-cents trenta amics! —va assenyalar l'Unai, exercint de professor d'informàtica per a adults.

—Primer anem a la seva informació —va suggerir el Camil, ajustant-se les ulleres de lectura.

Van llegir les aficions, activitats i pàgines favorites. No van apreciar res estrany. A l'apartat més íntim, a part de l'*email* de contacte i un telèfon, figurava un enllaç d'un *blog* anomenat Tabús. El Camil va apuntar l'adreça dictada pel seu company per continuar en aquell punt després de tancar la sessió. Van seguir navegant dins el perfil del Pau, acompanyats pel so d'uns festucs. Als avisos del mur, les notícies publicades indicaven estats d'ànim o comentaris banals i sense sentit. Van analitzar els vint primers, sense èxit. Llavors, va entrar l'Elvira amb ous, recentment agafats, a la mà.

—Com ho porteu? —va preguntar, veient a tots dos concentrats en la pantalla.

—Aquí estem. A veure si surt alguna cosa —va desitjar el seu xicot.

Va encendre la llum de la cuina i es va posar a netejar els cossos ovalats, mentre escoltava de fons les valoracions dels detectius aficionats. Va deixar la recollida a la nevera i va apropar una

cadira per asseure's al costat de l'Unai. Va recolzar la seva mà a l'espatlla del noi provocant-li alçar la vista. El seu rostre mostrava cansament i resignació.

"Per ella. Hem de resoldre aquest garbull", es va prometre.

Van sortir de la xarxa social i van entrar al *blog* que havien apuntat. La finestra tenia un fons de dibuixos amb pornografia implícita i símbols de cartes de pòquer. Al lateral dret només hi havia dos arxius, amb data del mes en curs. Els apartats sobre l'autor i els enllaços estaven buits. No obstant això, el contacte indicava el mateix correu electrònic que el trobat a la xarxa social. El Camil va esbossar un lleu somriure maliciós. Sota un petit escrit titulat Tabús apareixia un accés a una pàgina web. L'Unai va clicar al damunt. Van esperar al fet que la resolució s'adaptés i van observar el contingut, escandalitzats.

—Aniré a preparar el sopar— va mussitar l'Elvira com a excusa.

Les seves faccions es van enrogir, a mig camí entre vergonya, intimitat i fàstic. El concepte sobre el Pau, que defensava dintre seu, es marcava per moments. Aliens a les imatges o per cortesia, van apuntar l'adreça sense immutar-se.

El web tenia molts apartats. A cadascun d'ells, s'exhibia una imatge d'alt contingut sexual, aquesta vegada totalment explícita i sense censures. A més, brollaven anuncis itinerants basats en allargar el penis o aprimar-se en un tres i no res.

—Hòstia puta! Això no ho pot haver fet el Pau —se li va escapar a l'Unai.

Els ulls analitzaven les fotografies ràpidament, amb una rialleta inevitable, malgrat la situació incòmode. Es van centrar en les seccions més atractives. Una estava dedicada al joc online, una altra a la recepció de vídeos i una tercera a la venda d'articles eròtics.

—Traient el contingut, aquest *tiu* és un crack de la informàtica. Segur que és un Hacker- va murmurar el Camil, sense saber molt bé del que parlava, per treure una mica de tensió—. Aniré a ajudar a l'Elvira, que és tard.

—Correcte. Miro una cosa i ho deixem per avui —va expressar el jove.

Va entrar a la recepció d'arxius, va escutar els noms que més havien participat i es va horroritzar en veure un, que en les seves fotografies descarregades, sempre sortia un senyor gran amb la cara difuminada i nenes nues.

Va prendre nota, ho va comentar i va apagar l'ordinador a petició de l'Elvira. En un obrir i tancar d'ulls, van preparar la taula per a un sopar saludable; d'aigua, amanida i truita. Es van repartir les porcions en silenci, com si estiguessin recapitulant les dades obtingudes.

—Hem trobat coses impensables sota el meu punt de vista, però no el que buscàvem. La idea que tenia del meu antic amic de la infància s'ha trencat a trossos —va interpretar l'Unai, després de la primera mossegada.

—Si és capaç de muntar una xarxa per a pederastes, és capaç del pitjor —va afirmar el Camil, mentre observava l'Elvira, abstreta.

—Canviant de tema. Demà ve la Laura, una amiga de Barcelona. Si no us sembla malament, s'unirà a aquesta comitiva d'investigació. És de tota confiança i molt bona en lectures alienes —va informar l'Unai, esperant un sí.

—D'altra banda, hauríem d'avisar a l'inspector o posar-lo al corrent, no? —va comentar l'Elvira, en un instant de lucidesa.

Els tres, per votació, van decidir esperar a tenir ressenyes més clarividents. Estaven cansats i necessitaven oxigenar les seves ments per obtenir acusacions amb fonaments. A més, per l'altre costat de la sospita, també tenien pensat analitzar a en Gregorio. Seria l'endemà.

CAPÍTOL 10

Fregant el migdia, després de dues hores llargues creuant la ruta des de Barcelona per Sils, Anglès o Amer, la Laura va aterrar a l'estació d'autobusos d'Olot. La primera cosa que va fer al baixar va ser apropar-se a la carretera nacional, com si hagués realitzat l'itinerari infinitat de vegades. A l'altra vorera, a uns cent metres, veia la famosa residència d'avis. Va caminar cap a ella. A mig camí, va entrar en una cafeteria especialitzada en entrepans i va trucar al seu amic, motiu de la visita.

En conèixer la seva arribada sobre les dotze, l'Unai es va mantenir voltant per la zona. No va trigar ni cinc minuts a obrir la porta del bar. Ella es va aixecar de cop, amb un somriure lligat al seu atractiu renovat.

—Laura, què guapa! Com ha anat el viatge? —va anotar sorprès.

Ella va respondre amb un parell de petons i coloretts a les galtes. Es van abraçar amb diferents significats, ignorant les mirades dels dos clients que s'entretenien des de la barra. En finalitzar la confluència, el jove impressionat va retirar la motxilla per asseure's. Van parlar sobre el recorregut de l'autobús i el temps meteorològic, fins que l'Unai va decidir preparar-la per al pla que havia ideat.

—Han passat moltes coses, Laura. Havent dinat anirem a casa d'uns amics. Estem investigant temes molt greus i el Pau crec que està involucrat. Estic cardat, m'he portat diversos desencisos, tant en amistat com en amors —va enunciar l'Unai, deixant anar massa informació en poc temps.

—Ho has deixat amb aquella noia? —va encuriosir-se esperançada en el tema més prioritari per a ella.

—Sí, però hi ha notícies pitjors. Anem a casa i t'ho explico pel camí —va defugir el jove, acabant-se el quinto.

Van emprendre la marxa. L'Unai no va deixar de parlar sobre el robatori i les pàgines web. La Laura escoltava atenta i preocupada, però contenta per estar al costat del seu amor platònic. En canvi, sabia que la situació requeria apartar els sentiments, si més no, fins a desfer el cabdell.

Van arribar al pis amb pas molt lent i sense reparar en l'hora. El matrimoni, il·lusionat i aliè a les novetats, esperava impacient amb el vermut a taula. L'Unai va obrir la porta i va cedir el pas a l'adolescent convertida en dona. La Fina i l'Ernest van rebre a l'excompanya de pis com una més de la família. Aprovant possibles idil·lis per endavant.

Una vegada acabat l'agradable esmorzar, van partir cap a la masia, seguint la planificació exposada a la cafeteria. L'Unai conduïa el cotxe del seu pare mentre la Laura admirava la vegetació, balbotejant onomatopeies de ciutat. L'expressió va ser encara més notable en aparcar davant de l'edificació centenària. Van baixar del cotxe i van trucar al timbre. Uns segons més tard, els va obrir l'Elvira, amb lleganyes delatores.

—Hola Elvira, com et vaig comentar ahir, aquesta és la Laura, la quarta integrant de la comissió —els va presentar cordialment.

—Encantada —van dir les dues a la vegada, provocant-se un riure ximple.

Van pujar per l'escala de pedra, on se li va escapar un *camacu* a la barcelonina. El Camil estava incrustat a l'ordinador. Un crit de la seva parella el va activar, afanyant-se per saludar la visitant. La cara de la Laura, absorbent de paisatges, va indicar una primera passejada per la finca a mans dels propietaris. De seguida van congeniar, sense males vibracions i amb confiança prematura.

Després d'ensenyar-li els diferents sectors van tornar a la sala del menjador. Van posar els temes sobre la taula. El Camil va parlar del Pau, informant sobre els descobriments. La Laura no va trigar a rebatre des del seu punt vista. Mentre discutien, l'Elvira i l'Unai es van desmarcar cap a la balconada.

—Tot això acabarà aviat. Ho pressento. El Pau té molts números, però només tu saps si és capaç o no, de robar o, fins i tot, d'assassinar. Explica'm. Què va passar entre vosaltres? —va qüestionar l'Unai, intentant que l'Elvira es sincerés.

—Ja no sé què dir-te —va dubtar, pensativa.

Va iniciar la seva crònica particular, tal com ho havia explicat per primera vegada al bar dels cinemes davant de l'Àlicia i el Camil. A poc a poc va anar concretant, recolzada a la barana, deixant que l'aire li refresqués la memòria. L'Unai atenia cautelós i diligent. L'Elvira va relatar la seva situació sentimental, com si estigués asseguda dins un confessionari.

Quan van estar sortint, en els seus anys de joventut, la felicitat es va vestir de calvari. La postura arrogant i mesquina del Pau va anar en augment. Ella va dominar el començament, creient en el canvi d'una persona. Va aconseguir que ell es forgés un camí i com a bescanvi rebia afecte desmesurat. Aleshores, engalipats en l'espurna adolescent, qualsevol gest era meravellós. A mesura que van avançar en la relació es va manifestar el tema sexual. Per a l'Elvira no era un recurs prioritari, però ell ho considerava vital. Gaudien a les festes populars o a les discoteques, bevent o ballant, fins que arribava el moment íntim. Tenien necessitats diferents. La frustració es traduïa en bregues de campionat i, com el preu de la benzina, pujaven de to sense avisar. L'ambient romàntic, entusiasta i somiador havia desaparegut completament. Aguantaven per inèrcia, més ella que ell.

—Em sentia maltractada, Unai, i llavors va ocórrer —va sanglotar l'Elvira amb la por clavada als seus ulls, dissimulant perquè els de dins no se n'assabentessin.

Un dia al pis dels pares del Pau, sense que estiguessin ells presents, van quedar per intentar estabilitzar el vaixell. Ella es mostrava ferma, com sempre. Ell assentia, dòcil i mansuet, amb sentiment de culpa aparent. Gradualment, es va anar estovant, però, a la vegada, obrint la seva ment calenta. La va agafar per la cintura i la va besar. El que semblava una aprovació dels errors comesos es va tornar en un parany. El Pau va voler seguir, totalment excitat. L'Elvira se'l va treure de sobre amb una empenta, espantada. Va intentar dirigir-se cap a la porta, però ell, fora de si, la va caçar pels braços. Va tractar de despullar-la, amb la cara desfigurada. Ella va cridar i va escopir-li a la cara. En un acte reflex es va apartar bruscament i l'Elvira va caure al terra. En aixecar-se va rebre una bufetada que li va doldre en l'ànima. La sang va començar a brollar pel nas. El

Pau es va quedar paralitzat. Sense pensar-s'ho dues vegades, la noia va sortir corrents, pressionant el seu polze esquerre en l'orifici. Va baixar al carrer i no va deixar de córrer fins a la plaça del mercat.

—Des de llavors no el vaig tornar a veure, ni a saber res d'ell.

L'Unai es va quedar sense veu, només va poder oferir-li un mocador.

Els quatre van liquidar la reunió, saldada amb diverses novetats i emocions contraposades. Segons va sol·licitar l'Elvira, l'Unai no va dir ni una paraula del passat violent. Especialment, temia que al Camil li pogués la ira. Tocava un canvi de xip. Havia fosquejat i necessitaven respirar aire pur, sobretot perquè la Laura tingués una mica de protagonisme.

—Demà teniu alguna sortida a cavall? És per si voleu acompanyar-nos al mirador de Xenacs — es va interessar l'Unai, intentant matar dos pardals d'un sol tret.

—Doncs, a veure —va pensar l'Elvira uns segons i va concloure—. Vénen quatre estrangers, em penso que anglesos, a les vuit. Potser a mig matí haurem acabat. Si de cas, ja et trucaré.

Es van acomiadar amb èmfasi, com si no s'anessin a veure en un llarg temps. La parella d'amics va sortir a la recerca del seu mitjà de transport sota la visió dels amos de la casa, que xiuxiuejaven des de la porta. El cotxe tenia els vidres empastifats de frescor nocturna i així ho van apreciar en pujar-hi. La Laura va actuar com si estigués a Barcelona, amb un clima una mica més càlid, i es va asseure amb la jaqueta als braços. En posar l'esquena al seient del copilot va rondinar i va aprofitar el seu abric per usar-lo de manta. Va mirar a l'Unai, esbufegant. Ell va retornar-li la mirada, va somriure i va acariciar-li les galtes de pa. Només amb aquell gest, ella en va tenir prou per justificar la seva excursió. Es va oblidar del fred per complet.

Van arribar al centre històric per fer una passejada i sopar alguna cosa. L'Unai havia d'exercir de patró i va planejar, sobre la marxa, una petita sortida per mostrar-li la nit olotina. Van voltar per la plaça del Conill i els seus carrers adjacents. En una de les aturades, mentre la seva admiradora

particular confeccionava una cigarreta amb tabac d'embolicar, a l'Unai se li va encendre la bomba.

—Et ve de gust un concert? —va proposar, apujant-se la solapa, rememorant vells temps de rock.

Va accedir enlluernada, a cor obert. De fet, podia haver proposat anar a la lluna o a la cova més tenebrosa. La va guiar uns passos pel carrer del Carme fins arribar a una portalada de fusta atrotinada amb vidrieres plenes de cartells, evitant la seva funció transparent, que ocupava l'estreta façana, com els altres establiments del carrer. En una de les bufades de fum que la Laura llençava cap amunt es va cerciorar que era el local al que es referia l'Unai sense dir-ho.

“*Nuria*”, va poder llegir.

El jove sabia que en aquella sala oferien alguna audició, nativa o forana, la majoria dels caps de setmana d'entretemps. L'instint de l'afició no va fer-li dubtar i, en efecte, aquell dissabte tocava un quartet de jazz.

Mentre llambregaven el pòster promocional de la nit, van veure entrar a dos nois, més o menys de la seva edat. Van entrar abans que es tornés a tancar la vidriera. Van pujar per les escales fins a un rebedor convertit en sala d'exposicions, si s'havia de jutjar pels quadres i les fotos que envaïen les parets. En girar a l'esquerra sobresortia una petita barra de bar i servia d'avantsala per a l'espai propi del concert. Van demanar un parell de cerveses enmig de la bullícia que ajustava el mostrador. Encara faltaven deu minuts per complir-se l'hora i el lloc reduït s'estrenyia. Van fer un cop d'ull a la sala des de la porta d'accés i van preferir acabar-se la beguda abans d'entrar. Es van apartar de la barra, recaient en l'única tauleta lliure, a la cantonada oposada.

Durant el temps destinat a beure les consumicions van parlar de les festes passades al pis i de les activitats d'estudiant a la capital. A la vegada, van afigurar l'exposat a les parets.

—Mira! Emma Vayreda —va recalcar l'Unai, assenyalant una placa situada sota una pintura a l'oli de colors vius i sorprenents.

—La noia que estava al Frankfurt, suposo. Què bé! M'encanta —va exclamar la vena bohèmia de la Laura que encara destacava en aquells ambients.

Una melodia va indicar l'inici. Van entrar a la sala polivalent, d'un aforament inferior a tres-centes persones, per deixar-se portar per les històries musicals, deixant córrer per un moment tots els seus problemes. El recinte era petit, acollidor i entranyable.

Van anar escoltant, xerrant, ballant i, fins i tot, cantussejant algun tema dels clàssics. Un conegut de l'Unai els va explicar que molts anys enrere l'espai on es trobaven era la platea d'un cinema. Després, van descobrir que l'informador pertanyia a l'organització.

—Aprofita i digues-li que toques la guitarra. Formeu un grup, *tiu*. Aquí tens a la teva primera fan —va cridar somrient, ajudada per l'alcohol, i es va abraçar a ell.

Del comentari en va poder defugir, però no de l'abraçada. Va notar la seva fragilitat i va reaccionar amb una pausa. Tranquil·lament i amb tota confiança va murmurar-li a cau d'orella que abans d'encendre la flama s'esperés a que tot plegat es resolgués.

—Ho sé.

Van gaudir de les cançons, fins a l'última, i en acabar van sortir amb la resta d'assistents. De tornada a casa no van dir-se res, solament van riure. En arribar al pis, els pares de l'Unai dormien. Amb silenci, van entrar a la seva habitació i allà es va quedar la Laura. Ell va anar al menjador, després de passar pel lavabo, on l'esperava un matalàs inflable transformat en un llit.

Els raigs de llum van començar a penetrar per les cortines. La Fina estava preparant l'esmorzar, intentant no fer soroll, mirant de reüll al seu fill. L'Unai es va despertar en un núvol, dissenyat en algun somni; es va aixecar i va picar a la porta de la seva habitació amb suavitat, saludant a la seva mare. Al cap d'una estona, va escoltar el permís per entrar.

A poc a poc es van anar incorporant i es van preparar per a la sortida al mirador. Van sortir en direcció a Les Preses. Passat el poble, van veure el desviament, però l'Unai va continuar recte.

—He pensat que ens ha d'acompanyar el Pau, vulgui o no —va exterioritzar l'Unai amb posat seriós.

Van aparcar davant la porta del bloc de pisos, amb el fre de mà i la marxa enrere posada. La Laura es va quedar dins. Ell va pujar decidit. Sabia que estava l'Emma esperant-lo i els dos el traïen, encara que fos a coll.

La Laura juguinejava amb la cremallera de la seva jaqueta, impacient. A través del vidre del conductor va veure sortir del portal els tres. Es va baixar del cotxe i va saludar. El Pau semblava absent, però obeïa sense oposar-se. El quartet va emprendre el viatge en cotxe fins a l'àrea recreativa de Xenacs, avançant a ciclistes que intentaven coronar la pujada. Van arribar a l'aparcament del restaurant en pocs minuts i es van dirigir cap al mirador, a peu.

La Laura i l'Emma es van retardar, sabent que havien d'actuar com a testimonis. Van comentar l'exposició de la sala Nuria barrejada amb missatges entre línies.

Els es van asseure a la barana de pedra que limitava el mirador. L'Unai va mirar-lo fixament.

—Porto dos dies descobrint coses teves, Pau, a més del que sabem de l'accident al Croscat. Diuen que va ser un assassinat i tu ets el principal sospitós. I, a sobre, el robatori a la masia de Cal Gran —el Pau va obrir els ulls com dues taronges sense poder retreure-li res i va continuar escoltant—. Hi ha altres successos que ens concerneixen, però d'això ja en parlarem. Escolta'm bé! Et conec des de nen i confio en la teva innocència. Sé que ets innocent, però estàs nedant en terrenys massa tèrbols. M'has d'ajudar a trobar a l'assassí o... —va amenaçar amb fermesa.

—O què? Et creus policia? *Tiu*, no saps res de res. Això no és una pel·lícula, collons! —va replicar amb temor en les seves paraules.

—Pau, escolta'm, parlo molt seriosament. O ens ajudes o declaro contra tu. Sé que en el teu web existeixen delictes molt greus —va acusar l'Unai, agafant-lo per sorpresa.

La Laura i l'Emma els observaven des de la llunyania. Estaven a mig camí entre el mirador i els gronxadors del restaurant. A l'Unai va sonar-li el telèfon i es va posar a parlar, donant passos en

cercle. El Pau va tancar els ulls, immòbil, amb la cua entre les cames. Les dues es van mirar i van pactar un acostament.

Com a turista, l'aprenenta va ignorar els seus acompanyants per un instant. Va recolzar les mans al mur de pedra i va atalaiar l'horitzó. L'extensió de terra volcànica va fascinar-la. Era un quadre vivent: Olot en primer terme, la vall embolcallada per turons senyorials i de fons dibuixos d'alta muntanya.

Va tornar a posar els peus a terra, presenciant el panorama. L'Emma intentava activar la passivitat del Pau mentre l'Unai seguia la seva conversa.

—Sí. També han vingut el Pau i l'Emma, la seva companya de pis. No et preocupis, deixa'm a mi. Sé el que em faig. Bé, què hi farem. Ja t'informaré. Un petó —va respondre l'Unai a manera de telegrama.

Va penjar, va sospirar profundament i es va creuar, amb complicitat telepàtica, amb la mirada de la Laura. El suport va inflar-li el pit, estava crescut. Per segona vegada, es va dirigir al Pau amb permís de l'Emma, que el donava per impossible.

—Tens un problema espectacular i cal posar-li remei. A més, per a la teva informació, ho he deixat amb l'Alícia. Pensa que no pots negociar, o poses de la teva part o dóna't per pres, que últimament he parlat molt amb l'Elvira —va insistir amb duresa.

—Ja està bé. Acabem amb això —va suplicar el Pau, de forma automàtica en escoltar el nom del seu fantasma.

Les dones es van agafar per l'espatlla. Estaven visiblement espantades per la cara embogida del presumpte col·laborador, però es van asserenar en veure la imatge imponent i impassible de l'Unai. La Laura estava impressionada, rendida als seus peus, sense poder-ho exterioritzar.

L'Unai els va fer callar i els va explicar, amb llenguatge gairebé militar, el pla que havia ideat. L'objectiu es deia Gregorio Espinosa i l'infiltrat involuntari seria la seva filla. El diumenge a la tarda, el Pau hauria de quedar amb l'Alícia a la botiga per fer una comanda, gran i urgent, de carn, amb l'excusa d'haver de muntar una barbacoa nocturna, per signar la pipa de la pau, entre el

grup d'amics. Però abans, haurien d'anar a agafar caixes, cedides pel Camil, amb el cotxe blanc i atrotinat. La idea era que en Gregorio estigués a la botiga, sol, esperant. Llavors aniria l'Unai per sostreure-li motius rellevants, amb les dues amigues preparades al carrer per trucar al número de mòbil facilitat per l'Elvira, si es complicava l'assumpte.

Es van recollir cap a l'aparcament de Xenacs. L'Unai va descarregar adrenalina donant salts abans d'entrar al cotxe. Va arrencar, desfent la ruta del matí. Van passar per Sant Esteve per deixar el Pau amb la consigna apresada i, després de repassar els horaris, van anar a la masia per preparar a la parella i aprofitar l'estada per menjar pollastre rostit, que havien comprat pel camí, a Les Preses.

Entre pit i cuixa de pollastre van analitzar, els cinc, l'estratègia del cap pensant. El Camil insistia en voler anar a la botiga, però no li agradava la idea de deixar sola a l'Elvira per a la rebuda del Pau. Era ell qui havia de lliurar-li les caixes i oferir-li una falsa façana amistosa.

—Em penso que cal trucar a l'inspector Somarriega —va demanar l'Elvira amb l'aprovació de les altres dues dones.

—No tenim res amb què acusar al carnisser —va defensar el Camil.

—Això mateix, però una vegada a la botiga, si surt bé, el conduiré cap al seu lliurament. Vosaltres heu d'estar preparades —va afegir l'Unai, mirant a la Laura.

Va arribar l'hora de separar-se. El nerviosisme es va traduir en mostres d'afecte i desitjos de bona sort. Tots sabien que hi hauria un abans i un després en aquella tarda de final d'hivern.

—Queden deu minuts! —va exclamar l'Emma, que controlava el rellotge amb impaciència.

Van estacionar a la benzinera de la rotonda, prop de casa l'Unai, per seguir les pautes marcades.

Van simular una consulta de la pressió dels pneumàtics, fent temps, per veure passar l'utilitari blanc amb els dos a bord.

L'escena es va complir amb un quart d'hora de demora, però segons el previst.

—Som-hi! —va pronunciar l'Unai, concentrat i segur de si mateix.

Van arribar a la botiga Carn Bona, aparcant bastants metres abans de la cantonada de l'edifici. Per a l'Unai era la primera vegada que acudia a l'establiment sense que fos per l'Alícia. No es va permetre ni pensar-ho. La Laura i l'Emma es van dividir, com a vulgars transeünts, per vigilar, una des de la vorera oposada i una altra al costat del portal.

El jove arquitecte es va aproximar impassible a l'aparador. Dins estava en Gregorio, que havia reparat en ell i ja s'apropava per obrir-lo. L'home gran el va saludar de forma amistosa, com a bon comercial, tal com s'havia presentat a la fira de les festes del Tura, mesos abans. Fins i tot, es va prendre la llibertat de bromejar amb el seu antic intent de gendre.

—Venia a parlar sobre la comanda que han encarregat el Pau i l'Alícia. Bé, afegir-li gènere. Sé que han anat a buscar caixes i no trigaran a tornar —es va apressar l'Unai.

—Més encara? Què sou, un exèrcit de famolencs? —va preguntar en Gregorio amb burla, deixant anar una riallada, sonora i diabòlica.

—Una cosa semblant. El que m'agradaria afegir és carn de cavall —va demandar sense parpellejar, veient com la cara d'en Gregorio s'aombrava—. Dos cavalls trossejats o, millor encara, quatre.

Va haver-hi un silenci incòmode.

—Què vols, xaval? Vés amb compte amb mi —va exigir el carnisser, que va començar a suar i a gesticular impropis.

—He vingut a negociar. Tinc uns estris que t'interessen i a canvi vull una part del pastís o parlaré amb els meus contactes. Ens veiem al lloc de l'accident. D'aquí a una hora —va comminar l'Unai, allunyant-se cap a la porta.

En posar un peu a la vorera, es va girar amb una mirada desafiadora i va desaparèixer de la visió del botiguer. Va veure el cotxe i les dues noies, que ja estaven a dins. La Laura el va engegar i l'Unai va pujar-hi corrents.

—Ha caigut en el parany. Així que, la meva intuïció era la correcta. És l'assassí. Emma, ara toca trucar a l'inspector. Laura, dirigeix-te cap a la masia per on hem vingut —va ordenar l'Unai, amb veu tremolosa.

Conduït per l'avinguda Sant Jordi es van creuar amb la berlina blanca, sense que els de l'interior s'adonessin. L'Unai va mirar l'hora i va apropar la seva oïda al telèfon amb el qual parlava l'Emma. Amb prou feines va arribar a entendre un *fins ara*. En penjar, la dona els va informar del que no havien deduït. En Fèlix Somarriega ja es trobava amb l'Elvira i estava al corrent de l'operació. Aquesta no havia pogut aguantar sense trucar-lo. Els esperava a la masia per anar al Crosbat. La Laura va prémer l'accelerador sense fer cas del límit de velocitat.

A la zona ampla, davant de la gran casa de pedra, esperaven en Fèlix, el Camil, l'Elvira i una parella de Mossos. Van baixar i l'inspector es va presentar, reconeixent a l'Emma.

—Noi, els té molt ben plantats, però això no es pot fer. És molt perillós. No hi ha herois en la vida real. És el meu deure de dir-vos-ho —va profetitzar en Fèlix, subjectant-se les ulleres amb la mà esquerra.

—Ho sé, però ja hi haurà temps per a esbrincades, inspector —va resoldre l'Unai.

—Està bé. Posi's aquesta armilla i pugi's al meu cotxe. Els altres esperin aquí. No vull més bogeries —va manar als joves amb severitat—. Vosaltres, seguïu-nos i passeu desapercibuts. Al meu senyal, entreu a l'objectiu —va decidir en Fèlix, dirigint-se a la parella de Mossos.

El firaire carnisser va romandre diversos minuts recolzat al mostrador. Li exasperava haver de resignar-se, però no va tenir més remei que recapacitar sobre les serioses conseqüències dels seus actes, les quals havia valorat quan va decidir, al seu judici, venjar-se.

Es va dirigir a la part del magatzem. Al costat de la cambra frigorífica, va explorar en el fons d'una prestatgeria. Va apartar un parell de caixes i va extreure un petit bagul, allargat i estret. Es

va treure un penjoll del coll, on hi descansava una clau. Va encarar aquesta cap al forrellat, tremolant, i va obrir l'arca. Va treure una pistola i una caixa de munició.

Va sortir del magatzem, assecant-se la suor del front amb un mocador, carregat amb el revòlver. El va deixar recolzat al prestatge i es va posar l'abric de caçador per poder ficar la càrrega i altres elements a la butxaca. També es va atresorar dels bitllets que quedaven a la caixa registradora.

Una vegada proveït va veure entrar a la seva filla acompanyada d'un noi que carregava quatre caixes buides. El va reconèixer a l'instant. Ella, il·lusa i esperançada, es va apropar per donar-li dos petons. El Pau va mirar-lo de reüll i es va sorprendre en veure en persona el seu retrat robot. Va ajupir el cap, amagant-se darrere la mercaderia. En Gregorio va accedir als petons, intentant dissimular, i es va apartar de l'Alícia.

—Filla, et quedes al capdavant de la botiga. Tinc una urgència. T'estimo —es va acomiadar, arrabassant-li les claus del vehicle.

Es va muntar sense mirar enrere, maleint al fill de la dependenta de la Petita Cuina. L'Alícia es va quedar estranyada. L'última frase era massa inusual en ell.

—Al teu pare li persegueix la policia, sobre un assassinat —va deixar anar fredament, sense dir-li que ell també era sospitós.

L'Alícia es va quedar en estat de xoc. El Pau la va sacsejar tractant de reanimar-la sense èxit. Va optar per una bufetada, totalment diferent a la que va propinar a l'Elvira i que no cessava en el martiri del jove penedit. Va aconseguir que arrenqués a plorar.

En aquell mateix moment, en Fèlix conscienciava a l'Unai pel risc al que es sotmetia. Ell estava convençut i amb ganes de contribuir en la captura de l'assassí. Mentrestant, els dos companys de l'inspector feien una batuda pel volcà, allunyant els pocs turistes que passejaven.

—Tu només accedeix a negociar —va recordar-li, alhora que li lliurava l'artefacte que va trobar darrere el cartell indicador, mesos enrere.

El capvespre començava a limitar la visió dels presents. L'inspector va prendre posició, amagat a uns trenta metres del punt de trobada, preparat amb uns prismàtics, la seva arma i un emissor. La

parella policial, subordinada a les ordres d'en Fèlix, romania, cauta i expectant, dins l'oficina de turisme de Can Passavent.

En Gregorio va entrar amb el cotxe fins a l'encreuament del camí del Pla del Tom amb el desviament al volcà estrombolià. El va arrambar al marge i va sortir escopetejat. Va passar el punt d'informació i va agafar la senda que conduïa a la pedrera del Croscat. No es va topar amb ningú. Va seguir la sendera que girava cap a l'esquerra i, al lluny, va poder veure l'Unai assegut a la corba del crim. Es va apropar fins arribar a la seva ubicació, vigilant el seu voltant i observant com aquest s'incorporava lentament.

—Aquí em tens, carronyer —va rondinar en Gregorio.

—T'interessa això? —va preguntar el jove, sarcàsticament.

Va córrer la cremallera de la seva motxilla i va treure el tirador. L'home gran ni es va immutar i va introduir la seva mà dreta a la butxaca, doncs sabia que el noi anava de debò, que coneixia la veritat.

—Quant? —va esperonar.

—Què m'ofereixes per comprar el meu silenci? —va respondre l'Unai amb una altra pregunta.

Va ficar-se l'altra mà a la butxaca esquerra, va extreure un feix de bitllets, que aparentava poca quantitat, i l'hi va lliurar a canvi de la joguina endimoniada. Va observar-lo amb menyspreu i s'ho va guardar sense moure el braç dret. L'Unai es va posar a comptar els diners sota la mirada atenta d'en Fèlix, a través dels seus binoculars.

—Tres-cents euros? Per qui em prens? —va amenaçar l'Unai de forma inconscient.

—Amb això ja en tens prou, xaval. I no em provoquis que sé qui és la teva mare —va resoldre en Gregorio, amb els ulls desorbitats, al mateix temps que desenterrava la seva mà dreta, amb la qual subjectava l'arma.

L'Unai va donar dos passos cap a enrere, va aixecar les mans i es va situar al tall del barranc per on van caure la mare de l'Elvira i el seu cavall. Es va posar blanc. En Gregorio va caminar d'es-

quena sense deixar d'apuntar-lo, exigint que no es mogués i que oblidés el succeït o ho pagaria amb la seva família.

“Estigues quiet, noi”, va desitjar en Fèlix i va instar els seus companys perquè actuessin.

Cada vegada els separaven més metres i eren a punt de perdre el contacte visual. L'Unai va continuar amb els braços en alt fins que va desaparèixer la seva amenaça. Els va baixar i va mirar cap als arbustos per detectar a l'inspector. Ja no estava al seu amagatall.

En Gregorio va estrènyer el pas en apropar-se a la rústica i simple edificació. Una veu, que va localitzar darrere d'un mur de pedra, el va fer frenar en sec.

—Deixi anar l'arma! —va ordenar un dels policies.

—Està envoltat! —va cridar en Fèlix, que va aparèixer per un lateral.

En sentir-se acorralat es va girar bruscament i va arrencar a córrer. L'Unai l'estava seguint i en Gregorio el va agafar per sorpresa. Es va sentir un tret. Va passar un segon, van sonar dos més.

La pistola va saltar pels aires i dos cossos van caure en rodó.

—Ostres! —va exclamar l'inspector.

La imatge era desoladora. Un dels cossos, el d'en Gregorio, es retorçava de dolor. L'altre no. En Fèlix es va apropar d'un salt al caçador caçat. El va mirar sense ajupir-se i va recitar-li els seus drets. Va respirar profundament. Vint minuts més tard, van arribar dues ambulàncies i la nit es va encarregar de passar pàgina.

L'Unai es va despertar confós i desorientat. Estava estirat a una llitera i de la seva mà, per la part dorsal, penjava un tub procedent d'una borsa de sèrum que tenia al damunt de la capçalera. Tenia records confusos. La imatge d'en Gregorio apuntant-lo se li repetia una vegada i una altra.

Va entrellucar l'habitació, des de la seva posició horitzontal, buscant algun detall conegut. Hi havia un altre llit i una butaca. Reposava un cos tapat fins al coll i totalment adormit. El coixí

l'impedia donar-li identitat. Va trobar un interruptor al seu abast i el va accionar. En un girar d'ulls, va entrar una infermera amb cara seriosa, que es va anar entusiasmant en veure'l.

—Hola maco, em dic Roser i estàs a l'hospital Sant Jaume d'Olot. Has patit un fort cop i ara t'estàs recuperant. Com et dius? —va preguntar la practicant.

—Unai —va respondre, obedient.

En escoltar la seva veu, l'individu de la butaca adjacent es va aixecar d'un salt. Era la seva mare, que es va abalçar sobre ell, menjant-se'l a petons.

—Senyora, tranquil·litzi's, deixi-li respirar que encara està molt feble —va advertir la sanitària.

La Fina es va separar amb un somriure barrejat en llàgrimes.

—Mare! —va pronunciar tendrament, retornant-li el somriure.

La infermera va anotar alguna cosa en un paper i es va limitar a abandonar l'estança. Abans de sortir, va cedir el pas a l'Ernest i la Laura, que van entrar exterioritzant alleujament i felicitat. Aquests havien baixat a menjar alguna cosa i a fumar per calmar l'angoixa, després d'haver passat la nit en blanc, al seu costat. L'Unai va començar a despertar-se just en el moment en què el seu pare i la seva amiga de l'ànima estaven absents i mentre la Fina dormia profundament.

L'Ernest li va fer un petó al front mentre la Laura, gentil i radiant, l'observava des de la finestra que donava al carrer Mulleras.

—Què va passar? —es va impacientar el convalescent.

—Et van disparar, Unai —va iniciar la Laura.

—I gràcies a l'armilla antibales estàs viu —va continuar l'Ernest.

El primer dels trets va ser per a l'Unai i la peça protectora va absorbir l'impacte en el tors, capturant i deformant la bala sobre una gran superfície de l'armilla. Així i tot, l'energia del projectil va causar-li un traumatisme a la zona afectada, però, pitjor encara, va fer-li desplomar-se cap a en-rere. La mala fortuna es va aliar amb la caiguda. L'Unai va rebre un fort cop al cap contra el terreny volcànic.

—Tal com va dir el metge, has tingut una commoció cerebral que et va fer perdre el coneixement. En copejar-te, el cervell es va moure bruscament dins del crani i va xocar contra l'os, sortejant la protecció de la sang i del líquid cefalo-no-sé-què —va aclarir la Laura, que havia estat atenta a les explicacions del doctor.

—I en Gregorio? —va remugar.

El carnisser tenia dues ferides de bala, una a la mà dreta, que va provocar-li deixar anar l'arma en el moment de la col·lisió, i una altra a la cama esquerra, que va desencadenar-li la rotunda i fulminant patacada. Ambdues ferides tenien orifici d'entrada i de sortida, la qual cosa no li va causar mals majors, però sí laceracions. Aquests esquinçaments de vasos sanguinis van ser lleus, amb poca pèrdua de substància, encara que l'efecte de cavitació de la lesió va destruir els teixits afectats pel projectil. No obstant això, les extremitats d'en Gregorio no havien perdut massa muscular ni mobilitat.

En una habitació allunyada a la de l'Unai es trobava l'homicida, sota custòdia policial. No podia rebre visites, excepte la dels investigadors o metges acreditats. Ni tan sols la de la seva filla, que esperava al passadís mirant, impotent, la quietud dels dos vigilants.

En Fèlix Somarriega va entrar amb un paquet de xocolatines a l'estança del noi. Va fer l'ullet a l'Unai, va saludar als afins, va deixar el present i va marxar disposat a tancar el cas.

Els guardes es van alçar davant la seva presència i el van deixar passar. L'Alícia va seguir-lo amb la mirada. Després de tancar la porta, es va treure la seva boina i la va deixar sobre la butaca. En Gregorio semblava absent.

—Somarriega. Ens vam veure al tiroteig —es va presentar sense mirar-lo, mordaç i directe—. Espinosa, he vingut a prendre-li declaració, perquè tinc algun dubte que m'ha quedat al tinter. No s'escaparà de passar molts anys a la presó, perquè he d'enganyar-lo, però m'agradaria saber la raó de la vostra crueltat. Per què na Clàudia i en Martí? —va incidir en Fèlix, com si estigués a una sala d'interrogatoris.

El pacient va titubejar i se li van omplir els ulls de llàgrimes d'impotència i ineptitud mental. En una fracció de segon ja els tenia a punt de desbordar. Va mirar al sostre per evitar el vessament.

—Deixi entrar a la meva filla —va sol·licitar en Gregorio, que l'havia vist quan l'inspector va obrir la porta en el moment d'entrar.

—Només si m'explica la veritat —va concertar en Fèlix, impertorbable.

El vell i malmès subjecte es va fondre en un mar de disgustos, veient com havia perdut tota la seva decència. Finalment, immers en un plor infantil, va accedir a consumir el pacte. Va explicar-li que havia treballat a la masia dels pares de l'Elvira, durant més d'una dècada ja llunyana, com a encarregat de manteniment a la granja. Per a l'inspector, aquella confessió va proporcionar-li la peça clau del trencaclosques, recordant les declaracions efectuades per la filla de les víctimes.

“A l'Elvira li sonava vagament el seu rostre. Ara està clar. Era una nena quan aquest malfactor treballava en el seu entorn”, va concloure dintre seu.

La confiança va anar minvant a mesura que en Gregorio començava a acomodar-se. En Fèlix ho va deduir pels continus retrets, que ell atribuïa als seus amos, sobre la seva puntualitat o neteja. La situació va arribar a tal punt que els propietaris van decidir prescindir dels serveis d'en Gregorio. Va ser un cop dur. No va entendre la causa de l'acomiadament.

—Em van fer fora per la cara. Eren uns garrepes i només volien enriquir-se a costa meva —va rondinar amb una ira malaltissa.

El ferit va continuar parlant dels seus assoliments econòmics i comercials. Després de deixar la granja, va entrar en un escorxador i posteriorment va emprendre un negoci com a distribuïdor de carn. Les coses li van anar bé, però les pors dels inversors van truncar el seu somni.

D'altra banda, acudia d'incògnit als voltants de la masia per veure les seves evolucions. Entre això i algunes xerrades en bars de carretera amb personatges del xafardeig local, es va assabentar que als Gran els anava bé el negoci, és més, estava en ple creixement.

—Llavors, per esclarir la meva perplexitat. Per viure en un passat ressentit i ple d'enveja insana es creu amb capacitat de fer justícia de la manera més indigna i covarda? —va acusar en Fèlix, que va observar-lo amb repulsa i aversió.

En Fèlix va realitzar el diagnòstic per inèrcia. En Gregorio era una persona psiquiàtricament malalta, un envejós en tota regla. Però encara li faltava trobar al còmplice del segon robatori i, per això, va indagar recurrent una altra vegada en l'amenaça de no deixar entrar a la seva filla.

—No sé el seu nom ni com localitzar-lo, però és un home més o menys de la seva edat i alçada. Coneix bé el xantatge i té pinta de mafiós —va revelar en Gregorio sota pressió emocional.

Després d'insistir i arrencar-li alguna dada més irrellevant, va executar la seva promesa i va autoritzar l'entrada a l'Alícia. En Fèlix, sense sortir de l'habitació, va veure com pare i filla s'esfondraven. Tan sols ploraven profundament. L'inspector els va concedir cinc minuts fins que va tancar la vena compassiva. Es va emportar a l'Alícia del braç i va facilitar-li el telèfon d'un psicòleg.

Els dies van transcórrer com a teràpia de curació, tant física com mental. La parella hereva de la masia de Cal Gran va reprendre el negoci familiar amb més força. Els animals semblaven entendre la casta de l'Elvira i s'esforçaven a seguir les seves instruccions, com si fos el líder de la rajada. Es notava, en ella i en tota la seva aura, que s'havia alliberat d'un pes profund. Ara respirava tranquil·la i dormia totes les nits. Tenia energies renovades. Fins i tot, va plantar-li cara a les pors del Pau i va obligar-lo a cedir. Van començar de zero una nova amistat, sabent per tot el que ell havia passat i gràcies al seu manifestat penediment. El va perdonar sobre avís. El Camil, per la seva banda, va intentar acatar les condicions de la seva xicoteta i va aconseguir-ho de cara a la galeria, però en el seu interior no suportava el Pau. De fet, continuava pensant que no era aigua clara, però no seria ell qui trenqués l'harmonia i l'alegria de la seva estimada.

Tota aquella tranquil·litat va venir provocada per l'ingrés d'en Gregorio Espinosa al centre penitenciari de Figueres. Els càrrecs i les acusacions no van admetre debat possible. L'inspector So-

marríega es va encarregar personalment del seguiment i d'inculcar celeritat en els tràmits, a més de seguir la pista del possible segon en discòrdia, el col·laborador del robatori a la masia. Ho feia per un tema personal, a causa que l'Elvira s'havia convertit en una espècie de neboda fictícia.

També va agafar-li molt d'afecte a l'Unai. Aquest últim, ja recuperat, va estar treballant una temporada al despatx d'arquitectura, però la baixa demanda i l'excés de personal van deixar-lo al carrer. Llavors, recolzat i animat per la Laura, va començar a estudiar per a fer oposicions de Mosso d'Esquadra i, així, tenir la possibilitat de desenvolupar la seva faceta innata, que tots aquells anys havia estat amagada al seu interior, esperant a ser descoberta. En Fèlix li havia insistit molt en aquella dada.

—Canals, el veig com el meu successor. Faci'm el favor de fer colzes i presentis a la prova. El valor, la gosadia i el tremp ja els té —li repetia en Fèlix cada vegada que es veien en algun sopar. El contacte amb la Laura es va anar intensificant al llarg de les setmanes. En primer lloc, es van comunicar a força de missatges, xats i correus electrònics. Després van passar a videoconferències i visites esporàdiques els caps de setmana. Fins que van decidir donar el salt. Van iniciar una relació. Ella va tancar la seva etapa a Barcelona i es va establir al pis de l'Emma, ocupant, al costat de l'Unai, l'habitació vacant que havia deixat el Pau. Es van instal·lar amb alguns estalvis i l'ajuda desinteressada de la propietària del pis a canvi de col·laborar en les seves exposicions.

Entretant, la Fina i l'Ernest envellien contents, orgullosos del seu fill i, com ja van fer abans que succeís, entusiasmats amb el festeig amb la Laura. Les feines, tant laborals com de la llar, les compaginaven amb sortides pròpies de l'*Imsero*, basades en grans banquets, en visites pels racons més bells de la Garrotxa o comarques properes i en balls al so d'un orgue electrònic.

D'altra banda, la relació de l'Unai amb el Pau i l'Alícia es va reconstruir. Cadascú va ocupar el seu rang i, conscients del passat, van mantenir una amistat condicionada. L'amic de la infància es va aventurar a compartir gojos i sofriments amb l'Alícia. Després de quedar esporàdicament en trobades merament sexuals, es va unir per tirar endavant la carnisseria. La revolada provocada arran de l'empresonament del patró els va obligar a canviar el nom de la botiga. Gradualment,

van recuperar la clientela disposada a fer creu i ratlla, en part gràcies a l'eloqüència de l'antic informador turístic.

El Pau va tapiar el seu antic, desafortunat i poc productiu negoci, eliminant la pàgina creada. En transcórrer una setmana després del tancament del web, va rebre un misteriós e-mail que li va remoure l'estómac. Aquest el signava un anònim a través d'una adreça anomenada Insaciable.

“Mestre, no puc accedir al teu blog. He aportat molt de material i m'agradaria tenir els vídeos dels altres companys. M'alegraven la tarda, sobretot aquestes nenes angelicals que s'ho munten amb animals. No vull ser groller, però envia'm els arxius o et trobaré i serà pitjor. Anirem per les bones, carnisser”, va llegir incrèdul.

L'amenaça el va fer pensar. Va revisar els vídeos que era a punt d'eliminar i, efectivament, existien clips zoòfils en paisatges que li eren familiars. Havia passat molt de temps des de la captura del pare de l'Àlícia, però un impuls inconscient va fer-li pensar que estava relacionat. L'hi va comentar a l'Unai i els dos van anar a parlar amb el Camil sobre el cas, per ensenyar-li les imatges sospitoses.

—Ostres! Aquest cavall del fons i la seva muntura em sonen un munt. No li digueu res a l'Elvira, si us plau —va suplicar el Camil, espantat.

En cerciorar-se d'aquella coincidència, l'Unai es va posar en contacte amb en Fèlix per advertir-lo. Sense delatar-li la font, va lliurar-li un llapis de memòria, en el qual havia guardat els vídeos sense que el Pau ho sabés.

—No tenim proves refutables per trobar cap lligam, però sí una via d'investigació. Així m'agrada, Canals. El vull com a ajudant meu —va valorar l'inspector.

Després de debatre-ho amb els seus companys d'experiències, el Pau va fer cas omís de la intimidació i va continuar la seva nova vida com a botiguer a les ordres de la seva parella. Va tancar el seu compte de correu i no va tornar a rebre cap advertiment per altres mitjans.

L'Elvira mai no va saber res d'aquell assumpte. Els anys li somreien i tan sols recordava els seus pares amb respecte, evadint el terrible assassinat. La granja i la quadra anaven com una seda.

Tenia a cinc treballadors al seu càrrec, fins i tot, al seu futur marit, que havia deixat de ser repartidor per dedicar-se exclusivament al negoci familiar.

Com tots els matins, després de passar revista i organitzar la seva plantilla, l'empresària sortia a Olot per comprar els estris apuntats, gestionar documents o acudir a reunions per discutir contractes, subvencions o factures. Sempre que podia entrava a algun bar per prendre's el tallat de les deu, llegir la premsa i oxigenar la seva lluita diària.

L'Elvira vivia feliç. El pas següent va ser pensar a casar-se amb el Camil. El dia en què es va dirigir al Registre Civil per obrir un expedient matrimonial va arribar amb mitja hora d'antelació. Va fer un volt per darrere l'ajuntament fins arribar als jutjats i, abans d'entrar, es va prendre l'esmorzar. Amb el tallat gairebé incandescent, va obrir el setmanari de La Garrotxa al Dia per una pàgina a l'atzar.

“Els Mossos d'Esquadra han detingut a una dotzena de persones per estar implicades en robaris organitzats, fraus i contraban de material pornogràfic amb menors d'edat. Entre ells destaca un càrrec del propi cos, Carles F. L., que es perfila com el cervell de la trama”, va llegir, sense parar-li esment, i va continuar passant pàgines.

Es va acabar el cafè tacat de llet i es va acomiadar del cambrer amb un somriure, deixant la xavalla a la taula.

—Me'n vaig a preparar el meu casament!— va exclamar l'Elvira, exultant.